

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΟ

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Η περίφημη Τζιν Χάρλσον με τα ξανθά μαλλιά, όπως εμφανίζεται στο τελευταίο της φιλμ.

ΟΤΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΔΩΣΗ ΤΟ ΧΡΗΜΑ!

Βαρυεστρημένος από την πολυτάραχη ζωή του Λονδίνου, ο ζωγράφος Τζωρτζ Σμιθ είχε πάει να περάσει μερικές ημέρες στη Λάνκασαϊρ. Έτσι, θα ξεκουραζόταν και συγχρόνως θα ζωγράφιζε μερικά από τα γραφικά τοπία της πατρίδας εκείνης.

Ένα απόγευμα, ο καλλιτέχνης είχε υπήσυχον νεκροταφείο του χωριού και, κοινοβεντίζοντας με την παπιά του Λάνκασαϊρ, περπατούσαν ανάμεσα στους τάφους. Κάθε τόσο ο Τζωρτζ κοινοβεντίζοντας και με περιέργεια διάβαζε τις επιγραφές που ήταν χαραγμένες άτακτα στις μεγάλες, απλές, πλάκες των τάφων.

Ήσαν εκεί τάφοι χωρικών, οι οποίοι ύστερα από την μακροχρόνια μονότονη ζωή τους είχαν καταλήξει εκεί, στην τελευταία αυτή κατοικία τους και τάφοι ναυτών, που είχαν πνιγεί στις τρικυμίες του ωκεανού και των οποίων τα κόμματα είχαν βγάλει στους βράχους, τα παραμορφωμένα πτώματα. Και όλα αυτά τα μνήματα ήταν απλά, όπως απλή υπήρχε και η ζωή τους.

Μα ανάμεσά τους ένας τάφος ξεχώριζε.

Απάνω σε μια ωραία βάση, ένας πελώριος μαρμάρινος σταυρός έπλωσε τους άσπρους βράχινους του, και μεγαλοπρεπής, στο ταπεινό αυτό περιβάλλον, ξεχώριζε άπνοια στο γαλάζιο φόντο του ουρανού.

Ο καλλιτέχνης άπορησε σαν είδε το πλούσιο αυτό μνήμα και στέθηκε περίεργος να διαβάσει την επιγραφή, ή οποία έγραφε:

«Είς μνήμην Σάρα Τζέν Τζόνς, 4 Ιανουαρίου 1847. 20 Απριλίου 1922.»

—Τίνας είνε αυτός ο τάφος, πάτερ μου; ρώτησε.

—Είνε μιάς φτωχής χήρας, ή οποία πέθανε από αστία, αποκρίθηκε ο ιερέας.

Ο καλλιτέχνης εξακολουθούσε να κυτάζει με αφορία τότε τον σταυρό και τότε τον παπιά, σαν να ζητούσε μια εξήγηση.

—Ναι! εξακολουθώ ο ιερέας απαντώντας στη σιωπηλή ερώτησή του βλέποντας τον Τζωρτζ. Πέθανε από αστία, ήν και το μνήμα της δείχνει ολοκληρωτική ανία...

Ο ζωγράφος στάθηκε, περιμένοντας να ακούσει περισσότερες λεπτομέρειες. «Ερωτάς γύρω ένα βλέμμα θαυμασμού στην ωραία ανύμφευτη φύση. Ο θεόμοιος ήλιος του Ιουνίου έριχνε τις τελευταίες ακτίνες του στη θάλασσα, που λαμπροκοπούσε σαν καθρέφτης. Ο αέρας ήταν ανέμελος, διαυγής. Πάνω, στην παραλία, περπατούσαν βράχοι υδανθόντων με μια άγρια μεγαλοπρέπεια κι έριχναν τη σκιά τους στη θάλασσα, δίνοντας της στο μέρος εκείνο ένα βαθύτατο χρώμα.

ο χρώμα.

«Απειροί γλάροι πετούσαν εδώ κι εκεί και γέμιναν τον αέρα με τις άγριες φωνές τους.»

—Χαί-χα! Χαί-χα! φώναξαν σαν να περιπαίχον τις θλίψεις και τους πόνους της ανθρωπότητας.

—Είνε μιά απλή όρα και θλιβερή ιστορία, εξακολουθούσε ο ιερέας.

Και ενώ ο ζωγράφος τον άκουγε με προσοχή, άρχισε να λέει:

—Η Σάρα Τζέν Τζόνς ήταν ή γυναίκα ενός φτωχού χωρικού. Κατοικούσαν σ' εκείνο εκεί το σπίτι που μόλις διακρίνεται από δω γωμένο, καθώς είνε μέσα στις προκρινάδες του λόγγου. Είχαν ένα μοναχικό παιδί, ένα γυιό, το οποίο της μητέρας του. Δυστυχώς, κυρίες, όπως συμβαίνει πολλές φορές, ο πατέρας περνούσε τον καιρό του στην τάδενα κι όταν γύριζε τη νύχτα στο σπίτι του, ήταν τόσο μεθυμένος, ώστε άρχιζε άμέσως τους κυριόδες με τη γυναίκα του.

«Όλα τα μικρά κέρδη του ήρχαναν, στην τσέπη του ταβερνιάρη και χειρότερο απ' όλα ήταν πως σιγά-σιγά ο γυιός άκούσθησε το πα-»

—Ναι, γυιό μου...

—Ναι, γυιό μου... Σας έδειξα ποσότητα στο σπίτι της γριζέ. Λοιπόν, άκούστε, κυρίες, τι συνέβη. Την άλλη μέρα, το απόγευμα, έζη χωρικοί κουβαλούσαν το φέρετρό με τη νεκρή, έδω πέρα...

—Εκανε πολλή ζέση την ημέρα και οι βασταίχοι, λαχανιασμένοι από το φορτίο που σήκωναν, στάθηκαν για στιγμή για να ξεκουραστούν. Έξαφνα φάνηκε χίππος ξένος που άνδυνε τον άντρορο.

—Ποιος πέθανε; ρώτησε τους χωρικούς.

—Η Σάρα Τζέν Τζόνς, του άπάντησαν.

Χωρίς να πη λέξει, ο ξένος πλησίασε το φέρετρό και, βοηθούμε στη μεταφορά της νεκρής ως του έφθαναν στην πόρτα του νεκροταφείου. Κατόπιν έβουε πάλι άμυλητος, όπως είνε έθιμο.

Το βράδυ, εκεί που καθόμουν στο γραφείο μου, δέχθηκα την επίσκεψή του ξένου. Ήταν άναστατωμένος και φαινόταν σαν τρελλός.

—Είνε αλήθεια; φώναξε μόλις υπήκε στο γραφείο μου. Είνε αλήθεια, πάτερ μου, πως ή μητέρα μου πέθανε από αστία;

Τού άπάντησα πως αλήθεια ήταν ή αλήθεια δυστυχώς και προσπαθήσα να τον παρηγορήσω. Τού χάκαυ διώσε! Ούτε πρόσεξε τα λόγια μου. Μόνο έδινε από τις σπές του όσες λίρες είχε άπάνω του και κατόπιν πέταξε στο τραπέζι το πορτοφόλι του που ήταν γεμάτο.

—Νά, νά! φώναξε, ενώ με κόπο συγκατατούσε τους λυγμούς του. Είνε τα κέρδη μου από τη δουλειά μου είκοσι χρώματα! Πάρτε τα όλα... Μονάστε τα στους φτωχούς, για να υη πεθάνουν... Θεέ μου! από αστία! Μόνο θέλω να είς κανένας ένα μνήμα που να είνε ό,τι καλύτερο μπορεί να δώση το

χρήμα! Χαί-χα! Χαί-χα! φώναξαν οι γλάροι κοροϊδευτικά καθώς περνούσαν προς τη θάλασσα...

μια μέρα ο ξενιτεμένος θα ξαναγύριζε κοντά στη μητέρα του που τόσο τον λαχταρούσε... Γι' αυτόν μονάχα ζούσε άκόμα ή δυστυχισμένη.

Μια μέρα, ή γριζέλα ήρθε στο σπίτι μου. Κρατούσε ένα γράμμα στο χέρι. Ένα γράμμα του γυιού της, που το περίμενε είκοσι ολοκληρωτά χρόνια! Δεν ήξερε να διαβάξη και με παρακάλεσε να της το διαβάσω εγώ...

—Ω, Θεέ μου! Ποτέ δεν θα ξεχάσω την έκφραση του προσώπου της, την ώρα που της το διάβαζα... Νόμιζε κανείς πως είνε κοροϊσμένη ή ψυχή της στο χέρι μου!

—Ο Τζάκ της έγραφε, πως θα ξαναγύριζε στην Αγγλία. Είχε κερδίσει πολλά χρήματα στα χρυσωρυχεία της Αυστραλίας, ή άρχιζε το σπίτι, όπου ή γυναίκα του κατοικούσε τόσο χρόνια και θα της έπαιρνε ή καλύτερο μπορεί να δώση το χρέμα...

Ποτέ δεν είχα ιδή τη Σάρα να λαχούσε, παρ' όσες τις δυστυχίες της. Μα τώρα δεν μπόρεσε να άνδξει στη μεγάλη της χαί-χα. Άσθονα δάκρυα κυλούσαν στα

—Χαί-χα! Χαί-χα! φώναξαν κοροϊδευτικά οι γλάροι.

—Από κάπου λειβάδι, εκεί κοντά, άκούγονταν ή μονότονη ροιμική ήχος μιάς θεοστικτής μηχανής και ή ακοωδία του φρεσκοκουμένου χρυσωρυχείου γινόταν όλογορη.

—Λοιπόν; ρώτησε ο καλλιτέχνης, ο γυιός της γύρισε;

—Ναι, γυιό μου... Σας έδειξα ποσότητα στο σπίτι της γριζέ. Λοιπόν, άκούστε, κυρίες, τι συνέβη. Την άλλη μέρα, το απόγευμα, έζη χωρικοί κουβαλούσαν το φέρετρό με τη νεκρή, έδω πέρα...

—Εκανε πολλή ζέση την ημέρα και οι βασταίχοι, λαχανιασμένοι από το φορτίο που σήκωναν, στάθηκαν για στιγμή για να ξεκουραστούν. Έξαφνα φάνηκε χίππος ξένος που άνδυνε τον άντρορο.

—Ποιος πέθανε; ρώτησε τους χωρικούς.

—Η Σάρα Τζέν Τζόνς, του άπάντησαν.

Χωρίς να πη λέξει, ο ξένος πλησίασε το φέρετρό και, βοηθούμε στη μεταφορά της νεκρής ως του έφθαναν στην πόρτα του νεκροταφείου. Κατόπιν έβουε πάλι άμυλητος, όπως είνε έθιμο.

Το βράδυ, εκεί που καθόμουν στο γραφείο μου, δέχθηκα την επίσκεψή του ξένου. Ήταν άναστατωμένος και φαινόταν σαν τρελλός.

—Είνε αλήθεια; φώναξε μόλις υπήκε στο γραφείο μου. Είνε αλήθεια, πάτερ μου, πως ή μητέρα μου πέθανε από αστία;

Τού άπάντησα πως αλήθεια ήταν ή αλήθεια δυστυχώς και προσπαθήσα να τον παρηγορήσω. Τού χάκαυ διώσε! Ούτε πρόσεξε τα λόγια μου. Μόνο έδινε από τις σπές του όσες λίρες είχε άπάνω του και κατόπιν πέταξε στο τραπέζι το πορτοφόλι του που ήταν γεμάτο.

—Νά, νά! φώναξε, ενώ με κόπο συγκατατούσε τους λυγμούς του. Είνε τα κέρδη μου από τη δουλειά μου είκοσι χρώματα! Πάρτε τα όλα... Μονάστε τα στους φτωχούς, για να υη πεθάνουν... Θεέ μου! από αστία! Μόνο θέλω να είς κανένας ένα μνήμα που να είνε ό,τι καλύτερο μπορεί να δώση το

χρήμα! Χαί-χα! Χαί-χα! φώναξαν οι γλάροι κοροϊδευτικά καθώς περνούσαν προς τη θάλασσα...

μια μέρα ο ξενιτεμένος θα ξαναγύριζε κοντά στη μητέρα του που τόσο τον λαχταρούσε... Γι' αυτόν μονάχα ζούσε άκόμα ή δυστυχισμένη.

Μια μέρα, ή γριζέλα ήρθε στο σπίτι μου. Κρατούσε ένα γράμμα στο χέρι. Ένα γράμμα του γυιού της, που το περίμενε είκοσι ολοκληρωτά χρόνια! Δεν ήξερε να διαβάξη και με παρακάλεσε να της το διαβάσω εγώ...

—Ω, Θεέ μου! Ποτέ δεν θα ξεχάσω την έκφραση του προσώπου της, την ώρα που της το διάβαζα... Νόμιζε κανείς πως είνε κοροϊσμένη ή ψυχή της στο χέρι μου!

—Ο Τζάκ της έγραφε, πως θα ξαναγύριζε στην Αγγλία. Είχε κερδίσει πολλά χρήματα στα χρυσωρυχεία της Αυστραλίας, ή άρχιζε το σπίτι, όπου ή γυναίκα του κατοικούσε τόσο χρόνια και θα της έπαιρνε ή καλύτερο μπορεί να δώση το

χρήμα! Χαί-χα! Χαί-χα! φώναξαν οι γλάροι κοροϊδευτικά καθώς περνούσαν προς τη θάλασσα...

Η ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)

«Όταν ο Έδουαρδος έπληροφόρηθη ότι ή απόφασή μου να φύγω μακριά ήταν οριστική κι ότι θα έφευγα την επομένη κιόλας, δεν έδειξε καμιά άνησυχία, καμιά λύπη...

Τόσο λοιπόν τον είχα πληρώσει!...

Την τελευταία νύχτα της διαμονής μου κοντά στους δικούς μου, δεν κοιμήθηκα διόλου.

«Εκλαιγα και στριφογύριζα στο κρεβάτι μου σαν κολαυμένη.

Κοντά τα μεσάνυχτα, υπήν μπόρώντας να ύποφερω πειρά το μυστήριο αυτό, σηκώθηκα, ντύθηκα πρόχειρα και κατέβηκα στον αί-»

—Ναι, γυιό μου... Σας έδειξα ποσότητα στο σπίτι της γριζέ. Λοιπόν, άκούστε, κυρίες, τι συνέβη. Την άλλη μέρα, το απόγευμα, έζη χωρικοί κουβαλούσαν το φέρετρό με τη νεκρή, έδω πέρα...

—Εκανε πολλή ζέση την ημέρα και οι βασταίχοι, λαχανιασμένοι από το φορτίο που σήκωναν, στάθηκαν για στιγμή για να ξεκουραστούν. Έξαφνα φάνηκε χίππος ξένος που άνδυνε τον άντρορο.

—Ποιος πέθανε; ρώτησε τους χωρικούς.

—Η Σάρα Τζέν Τζόνς, του άπάντησαν.

Χωρίς να πη λέξει, ο ξένος πλησίασε το φέρετρό και, βοηθούμε στη μεταφορά της νεκρής ως του έφθαναν στην πόρτα του νεκροταφείου. Κατόπιν έβουε πάλι άμυλητος, όπως είνε έθιμο.

Το βράδυ, εκεί που καθόμουν στο γραφείο μου, δέχθηκα την επίσκεψή του ξένου. Ήταν άναστατωμένος και φαινόταν σαν τρελλός.

—Είνε αλήθεια; φώναξε μόλις υπήκε στο γραφείο μου. Είνε αλήθεια, πάτερ μου, πως ή μητέρα μου πέθανε από αστία;

Τού άπάντησα πως αλήθεια ήταν ή αλήθεια δυστυχώς και προσπαθήσα να τον παρηγορήσω. Τού χάκαυ διώσε! Ούτε πρόσεξε τα λόγια μου. Μόνο έδινε από τις σπές του όσες λίρες είχε άπάνω του και κατόπιν πέταξε στο τραπέζι το πορτοφόλι του που ήταν γεμάτο.

—Νά, νά! φώναξε, ενώ με κόπο συγκατατούσε τους λυγμούς του. Είνε τα κέρδη μου από τη δουλειά μου είκοσι χρώματα! Πάρτε τα όλα... Μονάστε τα στους φτωχούς, για να υη πεθάνουν... Θεέ μου! από αστία! Μόνο θέλω να είς κανένας ένα μνήμα που να είνε ό,τι καλύτερο μπορεί να δώση το

χρήμα! Χαί-χα! Χαί-χα! φώναξαν οι γλάροι κοροϊδευτικά καθώς περνούσαν προς τη θάλασσα...

μια μέρα ο ξενιτεμένος θα ξαναγύριζε κοντά στη μητέρα του που τόσο τον λαχταρούσε... Γι' αυτόν μονάχα ζούσε άκόμα ή δυστυχισμένη.

Μια μέρα, ή γριζέλα ήρθε στο σπίτι μου. Κρατούσε ένα γράμμα στο χέρι. Ένα γράμμα του γυιού της, που το περίμενε είκοσι ολοκληρωτά χρόνια! Δεν ήξερε να διαβάξη και με παρακάλεσε να της το διαβάσω εγώ...

—Ω, Θεέ μου! Ποτέ δεν θα ξεχάσω την έκφραση του προσώπου της, την ώρα που της το διάβαζα... Νόμιζε κανείς πως είνε κοροϊσμένη ή ψυχή της στο χέρι μου!

—Ο Τζάκ της έγραφε, πως θα ξαναγύριζε στην Αγγλία. Είχε κερδίσει πολλά χρήματα στα χρυσωρυχεία της Αυστραλίας, ή άρχιζε το σπίτι, όπου ή γυναίκα του κατοικούσε τόσο χρόνια και θα της έπαιρνε ή καλύτερο μπορεί να δώση το

χρήμα! Χαί-χα! Χαί-χα! φώναξαν οι γλάροι κοροϊδευτικά καθώς περνούσαν προς τη θάλασσα...

μια μέρα ο ξενιτεμένος θα ξαναγύριζε κοντά στη μητέρα του που τόσο τον λαχταρούσε... Γι' αυτόν μονάχα ζούσε άκόμα ή δυστυχισμένη.

Μια μέρα, ή γριζέλα ήρθε στο σπίτι μου. Κρατούσε ένα γράμμα στο χέρι. Ένα γράμμα του γυιού της, που το περίμενε είκοσι ολοκληρωτά χρόνια! Δεν ήξερε να διαβάξη και με παρακάλεσε να της το διαβάσω εγώ...

—Ω, Θεέ μου! Ποτέ δεν θα ξεχάσω την έκφραση του προσώπου της, την ώρα που της το διάβαζα... Νόμιζε κανείς πως είνε κοροϊσμένη ή ψυχή της στο χέρι μου!

—Ο Τζάκ της έγραφε, πως θα ξαναγύριζε στην Αγγλία. Είχε κερδίσει πολλά χρήματα στα χρυσωρυχεία της Αυστραλίας, ή άρχιζε το σπίτι, όπου ή γυναίκα του κατοικούσε τόσο χρόνια και θα της έπαιρνε ή καλύτερο μπορεί να δώση το

«Άραγε θα ήταν καλύτερο το μέλλον μου;

«Η με περίμεναν καινούργιες ολίψεις και πόνοι;

Κάμνοντας τις σκέψεις αυτές, γονάτισα άξαφνα κάτω στη γη, σε μια άκρη του κήπου και προσευχήθηκα στον Έπουράνιο Κριτή, ζητώντας του να μ' έλεήσει, να με λυπηθή πειρά, να πάρη να με τιμωρή τόσο άδυσώπητα.

—Θεέ μου!... Θεέ μου!... τραύλισα. Λυπήσου με Κύριε, σήκωσε από πάνω μου την βροχή σου... Άρκετά ύποφερα ως σήμερα. Θεέ μου!... Κύριε Πολυέλεε, εσάκουσε την ταπεινή δούλη σου κι' εδόχη-

—Ναι, γυιό μου... Σας έδειξα ποσότητα στο σπίτι της γριζέ. Λοιπόν, άκούστε, κυρίες, τι συνέβη. Την άλλη μέρα, το απόγευμα, έζη χωρικοί κουβαλούσαν το φέρετρό με τη νεκρή, έδω πέρα...

—Εκανε πολλή ζέση την ημέρα και οι βασταίχοι, λαχανιασμένοι από το φορτίο που σήκωναν, στάθηκαν για στιγμή για να ξεκουραστούν. Έξαφνα φάνηκε χίππος ξένος που άνδυνε τον άντρορο.

—Ποιος πέθανε; ρώτησε τους χωρικούς.

—Η Σάρα Τζέν Τζόνς, του άπάντησαν.

Χωρίς να πη λέξει, ο ξένος πλησίασε το φέρετρό και, βοηθούμε στη μεταφορά της νεκρής ως του έφθαναν στην πόρτα του νεκροταφείου. Κατόπιν έβουε πάλι άμυλητος, όπως είνε έθιμο.

Το βράδυ, εκεί που καθόμουν στο γραφείο μου, δέχθηκα την επίσκεψή του ξένου. Ήταν άναστατωμένος και φαινόταν σαν τρελλός.

—Είνε αλήθεια; φώναξε μόλις υπήκε στο γραφείο μου. Είνε αλήθεια, πάτερ μου, πως ή μητέρα μου πέθανε από αστία;

Τού άπάντησα πως αλήθεια ήταν ή αλήθεια δυστυχώς και προσπαθήσα να τον παρηγορήσω. Τού χάκαυ διώσε! Ούτε πρόσεξε τα λόγια μου. Μόνο έδινε από τις σπές του όσες λίρες είχε άπάνω του και κατόπιν πέταξε στο τραπέζι το πορτοφόλι του που ήταν γεμάτο.

—Νά, νά! φώναξε, ενώ με κόπο συγκατατούσε τους λυγμούς του. Είνε τα κέρδη μου από τη δουλειά μου είκοσι χρώματα! Πάρτε τα όλα... Μονάστε τα στους φτωχούς, για να υη πεθάνουν... Θεέ μου! από αστία! Μόνο θέλω να είς κανένας ένα μνήμα που να είνε ό,τι καλύτερο μπορεί να δώση το

χρήμα! Χαί-χα! Χαί-χα! φώναξαν οι γλάροι κοροϊδευτικά καθώς περνούσαν προς τη θάλασσα...

μια μέρα ο ξενιτεμένος θα ξαναγύριζε κοντά στη μητέρα του που τόσο τον λαχταρούσε... Γι' αυτόν μονάχα ζούσε άκόμα ή δυστυχισμένη.

Μια μέρα, ή γριζέλα ήρθε στο σπίτι μου. Κρατούσε ένα γράμμα στο χέρι. Ένα γράμμα του γυιού της, που το περίμενε είκοσι ολοκληρωτά χρόνια! Δεν ήξερε να διαβάξη και με παρακάλεσε να της το διαβάσω εγώ...

—Ω, Θεέ μου! Ποτέ δεν θα ξεχάσω την έκφραση του προσώπου της, την ώρα που της το διάβαζα... Νόμιζε κανείς πως είνε κοροϊσμένη ή ψυχή της στο χέρι μου!

—Ο Τζάκ της έγραφε, πως θα ξαναγύριζε στην Αγγλία. Είχε κερδίσει πολλά χρήματα στα χρυσωρυχεία της Αυστραλίας, ή άρχιζε το σπίτι, όπου ή γυναίκα του κατοικούσε τόσο χρόνια και θα της έπαιρνε ή καλύτερο μπορεί να δώση το

χρήμα! Χαί-χα! Χαί-χα! φώναξαν οι γλάροι κοροϊδευτικά καθώς περνούσαν προς τη θάλασσα...

μια μέρα ο ξενιτεμένος θα ξαναγύριζε κοντά στη μητέρα του που τόσο τον λαχταρούσε... Γι' αυτόν μονάχα ζούσε άκόμα ή δυστυχισμένη.

Μια μέρα, ή γριζέλα ήρθε στο σπίτι μου. Κρατούσε ένα γράμμα στο χέρι. Ένα γράμμα του γυιού της, που το περίμενε είκοσι ολοκληρωτά χρόνια! Δεν ήξερε να διαβάξη και με παρακάλεσε να της το διαβάσω εγώ...

—Ω, Θεέ μου! Ποτέ δεν θα ξεχάσω την έκφραση του προσώπου της, την ώρα που της το διάβαζα... Νόμιζε κανείς πως είνε κοροϊσμένη ή ψυχή της στο χέρι μου!

—Ο Τζάκ της έγραφε, πως θα ξαναγύριζε στην Αγγλία. Είχε κερδίσει πολλά χρήματα στα χρυσωρυχεία της Αυστραλίας, ή άρχιζε το σπίτι, όπου ή γυναίκα του κατοικούσε τόσο χρόνια και θα της έπαιρνε ή καλύτερο μπορεί να δώση το

χρήμα! Χαί-χα! Χαί-χα! φώναξαν οι γλάροι κοροϊδευτικά καθώς περνούσαν προς τη θάλασσα...

μια μέρα ο ξενιτεμένος θα ξαναγύριζε κοντά στη μητέρα του που τόσο τον λαχταρούσε... Γι' αυτόν μονάχα ζούσε άκόμα ή δυστυχισμένη.

Μια μέρα, ή γριζέλα ήρθε στο σπίτι μου. Κρατούσε ένα γράμμα στο χέρι. Ένα γράμμα του γυιού της, που το περίμενε είκοσι ολοκληρωτά χρόνια! Δεν ήξερε να διαβάξη και με παρακάλεσε να της το διαβάσω εγώ...

—Ω, Θεέ μου! Ποτέ δεν θα ξεχάσω την έκφραση του προσώπου της, την ώρα που της το διάβαζα... Νόμιζε κανείς πως είνε κοροϊσμένη ή ψυχή της στο χέρι μου!

—Ο Τζάκ της έγραφε, πως θα ξαναγύριζε στην Αγγλία. Είχε κερδίσει πολλά χρήματα στα χρυσωρυχεία της Αυστραλίας, ή άρχιζε το σπίτι, όπου ή γυναίκα του κατοικούσε τόσο χρόνια και θα της έπαιρνε ή καλύτερο μπορεί να δώση το

χρήμα! Χαί-χα! Χαί-χα! φώναξαν οι γλάροι κοροϊδευτικά καθώς περνούσαν προς τη θάλασσα...

μια μέρα ο ξενιτεμένος θα ξαναγύριζε κοντά στη μητέρα του που τόσο τον λαχταρούσε... Γι' αυτόν μονάχα ζούσε άκόμα ή δυστυχισμένη.

Μια μέρα, ή γριζέλα ήρθε στο σπίτι μου. Κρατούσε ένα γράμμα στο χέρι. Ένα γράμμα του γυιού της, που το περίμενε είκοσι ολοκληρωτά χρόνια! Δεν ήξερε να διαβάξη και με παρακάλεσε να της το διαβάσω εγώ...

—Ω, Θεέ μου! Ποτέ δεν θα ξεχάσω την έκφραση του προσώπου της, την ώρα που της το διάβαζα... Νόμιζε κανείς πως είνε κοροϊσμένη ή ψυχή της στο χέρι μου!

—Ο Τζάκ της έγραφε, πως θα ξαναγύριζε στην Αγγλία. Είχε κερδίσει πολλά χρήματα στα χρυσωρυχεία της Αυστραλίας, ή άρχιζε το σπίτι, όπου ή γυναίκα του κατοικούσε τόσο χρόνια και θα της έπαιρνε ή καλύτερο μπορεί να δώση το

χρήμα! Χαί-χα! Χαί-χα! φώναξαν οι γλάροι κοροϊδευτικά καθώς περνούσαν προς τη θάλασσα...

μια μέρα ο ξενιτεμένος θα ξαναγύριζε κοντά στη μητέρα του που τόσο τον λαχταρούσε... Γι' αυτόν μονάχα ζούσε άκόμα ή δυστυχισμένη.

Μια μέρα, ή γριζέλα ήρθε στο σπίτι μου. Κρατούσε ένα γράμμα στο χέρι. Ένα γράμμα του γυιού της, που το περίμενε είκοσι ολοκληρωτά χρόνια! Δεν ήξερε να διαβάξη και με παρακάλεσε να της το διαβάσω εγώ...

—Ω, Θεέ μου! Ποτέ δεν θα ξεχάσω την έκφραση του προσώπου της, την ώρα που της το διάβαζα... Νόμιζε κανείς πως είνε κοροϊσμένη ή ψυχή της στο χέρι μου!

—Ο Τζάκ της έγραφε, πως θα ξαναγύριζε στην Αγγλία. Είχε κερδίσει πολλά χρήματα στα χρυσωρυχεία της Αυστραλίας, ή άρχιζε το σπίτι, όπου ή γυναίκα του κατοικούσε τόσο χρόνια και θα της έπαιρνε ή καλύτερο μπορεί να δώση το

χρήμα! Χαί-χα! Χαί-χα! φώναξαν οι γλάροι κοροϊδευτικά καθώς περνούσαν προς τη θάλασσα...

«Άραγε θα ήταν καλύτερο το μέλλον μου;

«Η με περίμεναν καινούργιες ολίψεις και πόνοι;

Κάμνοντας τις σκέψεις αυτές, γονάτισα άξαφνα κάτω στη γη, σε μια άκρη του κήπου και προσευχήθηκα στον Έπουράνιο Κριτή, ζητώντας του να μ' έλεήσει, να με λυπηθή πειρά, να πάρη να με τιμωρή τόσο άδυσώπητα.

—Θεέ μου!... Θεέ μου!... τραύλισα. Λυπήσου με Κύριε, σήκωσε από πάνω μου την βροχή σου... Άρκετά ύποφερα ως σήμερα. Θεέ μου!... Κύριε Πολυέλεε, εσάκουσε την ταπεινή δούλη σου κι' εδόχη-

—Ναι, γυιό μου... Σας έδειξα ποσότητα στο σπίτι της γριζέ. Λοιπόν, άκούστε, κυρίες, τι συνέβη. Την άλλη μέρα, το απόγευμα, έζη χωρικοί κουβαλούσαν το φέρετρό με τη νεκρή, έδω πέρα...

—Εκανε πολλή ζέση την ημέρα και οι βασταίχοι, λαχανιασμένοι από το φορτίο που σήκωναν, στάθηκαν για στιγμή για να ξεκουραστούν. Έξαφνα φάνηκε χίππος ξένος που άνδυνε τον άντρορο.

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ : Μαρκήσιος Ζάν ντε Γκεμπριάν, κόμης Ρενέ ντε Γκεμπριάν, υποκόμης Φρανσουά ντε Γκεμπριάν, Α' γιαντρός, Β' γιαντρός, Γ' γιαντρός, ή μαρκησία ντε Γκεμπριάν, μία 'Αδελφή του 'Ελέους.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Η σκηνή σε μία κρεβατοκάμαρα, επιπλωμένη με άριστοκρατική σοβαρότητα. Σ' ένα κρεβάτι εινε ξαπλωμένη ή μαρκησία ντε Γκεμπριάν, κάταχρη, αδύνατη, με μάτια σθουμένα... 'Αναπνέει με μεγάλη δυσκολία. Στο προσκήφαλό της στέκεται όρθια μία 'Αδελφή του 'Ελέους, ψιθυρίζοντας διάφορες προσευχές. Δεξιά στο κρεβάτι στέκονται όρθιοι οι τρεις γιαντροί κι' οι τρεις γιοι της έτοιμοθάνατης, ό Ζάν, ό Ρενέ και ό Φρανσουά).

ΖΑΝ (στον πρώτο γιαντρό, ό όποιος βρίσκεται πιο κοντά στην άρρωστη).—Λοιπόν, γιαντρέ μου ;...

ΡΕΝΕ.—Μπορείτε να μιλήσετε άφροα... Πρέπει να έλπίσουμε ;

Α' ΓΙΑΤΡΟΣ.—Σας παρακαλώ, κύριοι... Δεν μπορώ άκόμα να σας πω τίποτα... (Παίρνει τους δύο συναδέλφους του κατά μέρος και συζητούν χαμηλόφωνα. Κοινούν το κεφάλι τους... 'Ο μαρκήσιος Ζάν βηματίζει νευρικά στο δωμάτιο. 'Ο κόμης Ρενέ κοιτάζει τη μητέρα του, ή όποια φαίνεται σαν να μην αντιλαμβάνεται πει τι γίνεται γύρω της. 'Ο υποκόμης Φρανσουά έχει καθίσει σ' ένα χαμηλό σκαμνάκι. 'Ο πρώτος γιαντρός αλλάζει το τελευταίο βλέμμα συνεννόησης με τους συναδέλφους του και ύστερα πλησιάζει τους τρεις γιαντρούς). Αυτούμια πολύ, κύριοι, αλλά πρέπει να σας πούμε όλη την αλήθεια. (Με φωνή χαμηλή) : Μην ελπίζετε πια τίποτα...

ΡΕΝΕ (δείχνοντας με το κεφάλι το κρεβάτι).—Σιγώτερα, σιγώτερα, μη μιάς άκούσει ή μητέρα...

Α' ΓΙΑΤΡΟΣ.—Δεν άκούει πια τίποτα ! 'Εχει πέσει σε βύθος !

ΖΑΝ.—Πού καλά... 'Υπομονή...

ΡΕΝΕ (με λαχτάρα).—Μά, δεν μπορείτε να κάνετε τίποτα ;

Α' ΓΙΑΤΡΟΣ.—'Η έπαισημ ήνε πια άνίσχυρη... 'Ενα θαύμα μονάχα μπορεί να σώσει την κυρία μαρκησία.

(Πάσις. Οι γιαντροί όποκλίνουν άμείλητοι και φεύγουν).

ΣΚΗΝΗ

ΔΕΥΤΕΡΑ

(Οι τρεις άδελφοί πλησιάζουν σιγά-σιγά στο κρεβάτι και κυττάζουν σιωπηλοί τη μητέρα τους, Σαφνικά, άκούγεται ένα κρουδόνι.

'Ο μαρκήσιος Ζάν κάνει νόημα της 'Αδελφής του 'Ελέους. 'Εκείνη πηγαίνει να δει πούος χτύπησε).

ΖΑΝ.—'Υποφέρετε, μητέρα ;

('Η μαρκησία δεν άπαντά. 'Η άναπνοή της γίνεται όλοένα και πιο λαχανιασμένη).

ΡΕΝΕ (πάνει το ένα χέρι της μαρκησίας... και στρεφόμενος προς τόν Φρανσουά).—Πάγωσε κιόλας !...

ΦΡΑΝΣΟΥΑ (άγγίζει κι' αυτός το χέρι και κάνει ένα μοσφασμό τρόμου).—Ω !

ΡΕΝΕ (σκόδοντας πάνω από τη μητέρα του).—Μας άναγνώ-

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΛΑΒΕΝΤΑΝ

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΜΙΑ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΗ

οίεστε ;...

('Η έτοιμοθάνατη άνοίγει τα μάτια της και κάνει μία κατασπαστική κίνηση με το κεφάλι... 'Ενα άμυδρο χαμόγελο ζωγραφίζεται στα άγρα χείλη της... Εινε φανερό ότι θέλει να μιλήσει. Οι τρεις γιοι της σκύβουν περισσότερο άπο πάνω της).

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ (με φωνή που μόλις άκούγεται).—Παιδιά μου... άγαστημένα μου παιδιά... πεθαίνω !

ΖΑΝ.—Ω, μητέρα !... Τί εινε αυτό που λέτε ;...

(Χαμογελούν και οι τρεις, γιά να δείξουν πως δεν έχουν καμμία άνησυχία).

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ.—Ναι, ναι, παιδιά μου... Μην κλαίτε... Και όταν θα είμαι έτοι... (Σταυρώνει τα χέρια στο στήθος της, στη στάσι νεκρής)... όταν θα είμαι έτοι... να παρακαλείτε γιά τη σωτηρία της ψυχής μου... (Με φωνή πιο βραχνή...), γιά τη σωτηρία της άμαρτωλής ψυχής μου... Δεν στάθηκα καλά... τίμια γυναίκα !... (Με φωνή άλλαγμένη).—'Απάτησα τόν άνδρα μου !... (Οι τρεις γιοι της την κοιτάζουν με φόβη). 'Εκανα ένα μεγάλο σφάλμα... ένα μεγάλο κοήμα, που μου βαρύνει τώρα σαν βράχος την καρδιά... Πριν όμως παρουσιαστώ στον Κοιτη... (Στηρώνει με μεγάλη δυσκολία το χέρι της προς τόν ουρανό)... πρέπει να... Πλησιάζετε πιο κοντά, παιδιά μου... Πρέπει να σας εξοιολογηθώ το άμαρτήριό μου...

(Τη στιγμή εκείνη άνοίγει ή πόρτα κι' εμφανίζεται ή 'Αδελφή του 'Ελέ-

ους. Οι τρεις γιοι της μαρκησίας γυρίζουν με ζωηρή κίνησι το κεφάλι).

ΖΑΝ.—Σας παρακαλώ, άδελφή μου, άφήστε μας λίγο μόνους... (Η 'Αδελφή του 'Ελέους άνακλείνει την πόρτα).

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ.—Θέ μου ! πως μπορέσα και το έκανα αυτό... πως βάσταξε ή καρδιά μου ν' άπατήσω τόν πατέρα σας... που ήταν τόσο καλός μαζί μου... που μ' άγαπούσε τόσο πολύ... Πως μπορέσα να κάνω αυτή την τρέλλα !... 'Ενας άπό σας... (άπλώνει το χέρι της προς τα τρία παιδιά της), ένας άπό σας... δεν εινε γιουός του μαρκησιού ντε Γκεμπριάν... ? Και αυτός εινε... ό...

('Ενα δυνατό άναφυλλήτο δεν την άφήνει ν' άποτελειώσει τη φράσι της... Και άναπνέει στο προσκήφαλο, έξαντλημένη... Οι τρεις γιοι της όπισθοχωρούν μερικά βήματα — και στέκονται άκίνητοι, μαρμαρωμένοι άπό τρόμο... Βαρεία και καταθλιπτική σιωπή πέφτει στην κρεβατοκάμαρα... Τ' άδελφια νομίζουν πως ή μητέρα τους πέθανε... Κατόπιν κι' οι τρεις άλληλοδιαδόχως πλησιάζουν και την φιλούν. 'Επειτα οι τρεις άνδρες κυττάζονται μεταξύ τους με όλοφάνερη άμηχανία, χωρίς να τολμά κανείς άπ' αυτούς να μιλήσει πρώτος).

ΖΑΝ (άποφασίζοντας, σαν μεγαλειότερος άδελφός, να βάλι τα πράγματα στη θέση τους).—'Ακούσατε, βέβαια, όλοι τί εινε πρό όλίγου ή μητέρα... (Σιωπή). Κάποιος άπό τους τρεις μας έχει στις φλέδες του ξένο αίμα... 'Ο κάποιος αυτός

δεν μπορεί να θεωρηθ ή μέλος της οικογένειας μας... Πρέπει να μάθουμε πούος εινε αυτός...

ΡΕΝΕ.—Σταυρώνω κι' εγώ... ΦΡΑΝΣΟΥΑ.—Κι' εγώ !... ΖΑΝ.—'Αφού εινε έτσι...

ΡΕΝΕ.—Τό ίδιο θα πρότεινα κι' εγώ... 'Εσείς όμως με προλάβατε... Σας ευχαριστώ, έπειδή με βγάλατε άπό μία όδυνηρή ίσοχρόεωσι...

ΦΡΑΝΣΟΥΑ.—Γιατί όδυνηρή ; ΡΕΝΕ.—Γιατί πατεύω ότι ή μητέρα έννοουσε ξένα...

(Οι δύο άδελφοί του κάνουν κίνησι διαμαρτυρίας).

ΖΑΝ.—Νομίζω όμως...

ΡΕΝΕ.—Δεν μπορεί ό παρείσακτος αυτός να εινε άλλος άπό μένα... Μπορούμε να συζητήσουμε με ψυχραιμία την περίπτωση αυτή... Κατ' άρχήν, ό...ξένος αυτός άποκλείεται να εινε σεις, Ζάν... εσείς, ό πρωτότοκος, άφού γεννηθήκατε μόλις ένα χρόνο μετά τόν γάμο τών γονέων μας... Ότε κι' εσείς, βέβαια, Φρανσουά, άφού ή μητέρα μας σας έφερε στον κόσμο μερικους μήνες ύστερ' άπό τόν θάνατο της άδελφής μας 'Ιωάννας... της άδελφής μας, που την έλλαχε τόσο ή μητέρα μας... Γιά μένα όμως διαφέρει τόν πράγμα... Συλλογισθήτε ό τι εγώ γεννηθήκα έξω άπό τη Γαλλία, τόν καιρό που ό μακαρίτης μαρκήσιος ντε Γκεμπριάν ήταν πρεσβευτής στην Πετρούπολι... 'Η μητέρα μας βρισκόταν τότε σ' όλη την άνθρωπι της όμορφιάς της... 'Η έξαιρετική μάλιστα συμπαθεία, που της εινε δείξει τότε ό Τόστος, έγινε άφορημ ή κυκλοφορήσουν πολλές φήμες και διαδόσεις στα σαλόνια της Ρωσσίας άριστοκρατίας... Με δύο λόγια, δεν πρέπει να σας μείνει καμμία άμυβολία ότι εγώ είμαι ό ξένος, ό παρείσακτος...

('Ο μαρκήσιος και ό υποκόμης κάνουν άθέλητα μερικά βήματα πίσω, σαν να άρχισαν πράγματι να θεωρούν ξένο τόν άδελφό τους. 'Ο μαρκήσιος τόν ρίχνει περιφρονητικές ματιές... Σιωπή).

ΖΑΝ (με παγερό ύφος).—Σας ευχαριστώ, κύριοι, γιά την ειλικρίνεια σας... Γιά όλο τόν κόσμο—έξαιρέσει άπό μäs—θα παραινεύετε ό κόμης Ρενέ ντε Γκεμπριάν... Με την διαφορά, ότι δεν μπορείτε πια να μένετε μαζί μας... ότι δεν εινε δυνατόν να έχετε τα ίδια δικαιώματα με μäs στην κληρονομία της μητέρας μου... Πότε θα φύγετε άπό τόν σπίτι μας, κύριοι ;

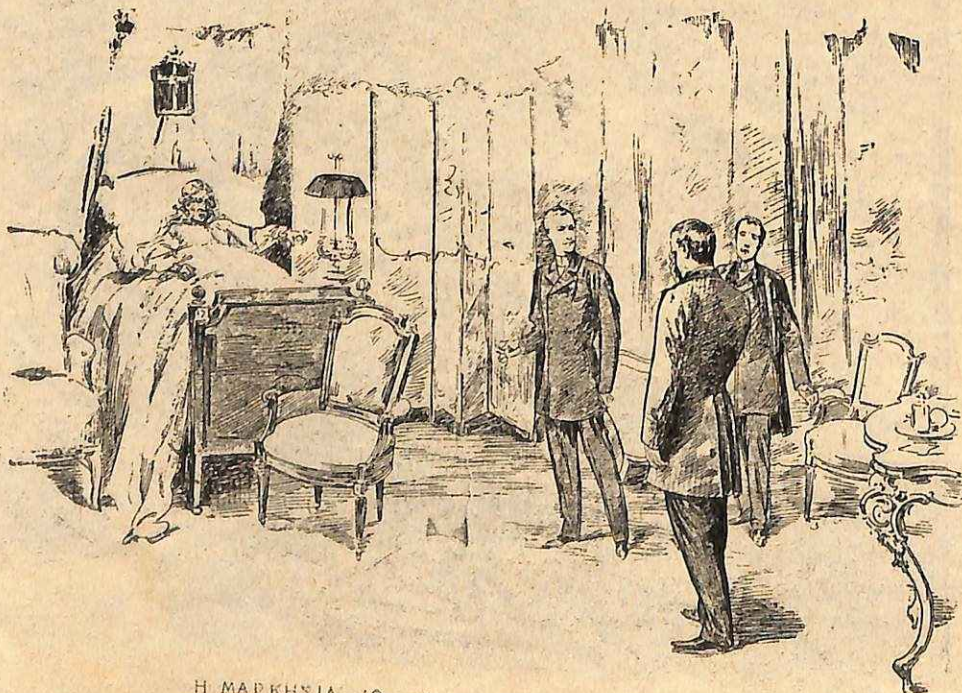
ΡΕΝΕ.—Μά... άμέσως μετά την κηδεία. ('Ο μαρκήσιος και ό υποκόμης όποκλινονται και έτοιμάζονται ν' άποσυρθούν άπό τόν δωμάτιο... ρίχνουν όστόσο ένα βλέμμα στο κρεβάτι και βγάζουν ένα ξεφωνητό τρόμου !)

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ (ή όποια δεν είχε πεθάνει άκόμα, άναγκάζεται στο κρεβάτι της, άπλώνει τόν σκελετωμένο χέρι της και δείχνοντας τόν μαρκήσιο).—'Ο γιουός πού έκανα μ' άλλον εινε... εινε ό μαρκήσιος Ζάν !

(Και άναπνέει στο κρεβάτι — νεκρή πια αυτή τη φορά).

ΑΝΡΥ ΛΑΒΕΝΤΑΝ

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ.—'Ο γιουός τού άλλου εινε ό μαρκήσιος Ζάν !...

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Μ ΖΕΒΑΚΟ

'Η Βασίλισσα ν' 'Αργκό

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—'Ο νεαρός ίπποτης Χοά ντε Μοντωμπάν, γόνος μεγάλης οικογένειας, στον όποιον όμως ό πατέρας του δεν άφισε παρά μόνο χρέη, φτάνει στο Παρίσι για νά κάνει την τύχη του. 'Εχει μία συστατική έπιστολή προς τόν καρδινάλιο της Λωρραίνης, τόν πανίσχυρο άδελφό του δουκός ντε Γκζό, μά αντί να τόν πη άμέσως και να βρη προστασία κοντά του, περνάει τόν καιρό του μπροστά στον φεγγίτη της σφίτας τού ξενοδοχείου που μένει, κυττάζοντας κάποιον άντικρινό σπύτι. Στο σπύτι αυτό μένει, όπότε την έπίδειξη μιας γρήας μέγας, της κυρας 'Αγκαντού, ή οποία ό ίπποτης σας εινε τρελλά έρωτευμένος, χωρίς όστόσο να την έχη πλησιάσει ποτέ... 'Εκτός όμως άπ' τόν Μοντωμπάν, εινε τρελλά έρωτευμένος με την Πριμερόζα κι' ό διάδοχος τού θρόνου 'Ερρίκος Β', ό όποιος έχει άναβήσει στον αλκόλ του ντε Βιλ και τούς μπράδους Κιντεάς με Μπουκασέν να τόν βρονν με κάθε τρόπο. 'Επισης έρωτευμένος μαζί της εινε και ό καρδινάλιος της Λωρραίνης, ό όποιος άναβεί σε δύο μοναχούς, τόν Τιμπό και Λουμπέν, να την παρακολουθούν. Μά ό Μοντωμπάν, ό όποιος τους μιστά, έλκεται άπό τούς μοναχούς και τούς μπράδους. Μέσα στο πανδοχείο της 'Μονφθαλμής Κίσαας, στο όποιο διαδραματίζονται όλα αυτά τα έπεισόδια, βρίσκεται και ένα μυστηριώδες πρόσωπο, ένας νεαρός και άραιος ευπαθής, όνομαζόμενος 'Αλκιντόρ, που τόν παρακολουθούν άπό κοντά τέσσερες σοφιστές και τρωμεροί παλληκαράδες. 'Ο 'Αλκιντόρ, ή μάλλον ή 'Αλκιντορή, γιάτί στην πραγματικότητα εινε γυναίκα, πηγαίνει μετά τή έπιστολή αὐτή στο σπίτι της Πριμερόζας, την όποια άποκαλεί άδελφή. Πράγματι, δέ την Πριμερόζα την έχει υ'εθεώσει ή μητέρα της 'Αλκιντορή, ή κ. ντε Μπανιολέ, μία μυστηριώδης γυναίκα, ή όποια αυτοτιλοοορείται Βασίλισσα ν' 'Αργκό. Μά ό Μοντωμπάν, ό όποιος έντωμεταξύ έχει έναγυροίσι στη σφίρα του, βλέπει άπ' τόν φεγγίτη της την 'Αλκιντορή και την Πριμερόζα να φιλιούνται... Πιναται δέ έξω φρενών άπ' τη ζήλεια του, γιάτί νομίζει πως ή 'Αλκιντορή εινε άνδρας. Συγχρόνως βλέπει κάτω στο δρόμο τόν βαρόνο ντε Βιλ, ό όποιος ετάνει άκολουθούμενος άπό ένα σοφό μπράδου. Χωρίς να χάνη στιγμή ό Μοντωμπάν, κατεβαίνει κάτω και τά βάζει μαζί του, τόν προκαλεί και τόν τραυματίζει στο δεξιό μάγουλο. Κατόπιν επιτίθεται έναντιον τών μπράδων και, έπειτα άπό μία έπιική συμπλοκή, κατορθώνει να τούς θέσι έλας εκτός μάχης. Οι δύο μοναχοί, ό Τιμπό κι' ό Λουμπέν, οι όποιοι παρακολουθούν άπό μακριά την συμπλοκή, άποφασίζουν να έναγυρουν στον καρδινάλιο της Λωρραίνης και να τού δώσουν την άναφορά τους.

(Συνέχεια άκ τού ύπ' αριθ. 48 φύλλου τού 'Παναθηναίου')

Και άνέπνευσαν μ' άναγκασίσι, γιάτί, ός εκείνη τη στιγμή είχαν τόν όρβο μήπως δοϋν τόν καρδινάλιο να θυμώνα μαζί τους, έπειδή διέθεσαν ένα ποσόν σημαντική γιά μία άσχημαντη πληροφορία...

Στό μεταξύ, ό καρδινάλιος σηκόθηκε όρθιος και άρχισε νά ση-ματίζει νευρικά στο γραφείο του, λησμονώντας την παρουσία τών δύο μοναχών.

—'Ολα αυτά υ'ος φαίνονται πολύ περίεργα ! Έλεγε με τόν νοό του. Μήπως ή νέα αυτή πρόκειται να συναντηθ ή... 'Η μήπως άγνωρίζει πράγματα, τά όποια άγνωστ ήλος ό κόσμος ;... 'Η νυνάκις άναγκασώνεται σήμερα σ' έλα, εινε μπερμένος σ' έλας τίς ύπ...

θέσεις... Ποιος, λοιπόν, μπορεί να με διαβεβαιώσει, ότι ή νέα αυτή δεν εινε πράκτωρ τού δουκός της 'Ορλεάνης; Πρέπει να τόν εξακριβώσω αυτό... Παίζουμε όλοι τν κεφάλι μας μ' αυτό που σχεδιάζουμε να κάνουμε, και είμαστε ύποχρεωμένοι να λαμβάνουμε κάθε προφυλακτικό μέτρο... Ναι, ναι, εινε άνάγκη να πάω αύριο στο Μπανιολέ και να εξακριβώσω μένος μου τί συμβαίνει.

Και ό καρδινάλιος, άφού κατέλκε σ' αυτή την άπόφασι, πήγε και έναγκάστηκε στο γραφείο του.

—Πράγματι, εινε σπουδής δύο άγωνία και προσοχή και την παραμικρή κίνησι του. 'Η πληροφορία, που υ'ος δώσατε εινε πολύ άνακριβή, τόσο ένδιφερούσα, ώστε θα άναγκασθ ή πάω αύριο σ' έδω στο Μπανιολέ. 'Εσείς θ ή άκολουθήσετε άπό μακριά...

'Ο Τιμπό και ό Λουμπέν έκαξαν μία βαθειά ύπόκλιση.

—Μήπως έχετε να υ'ος άνακρινώσατε τίποτ' άλλο; τούς ρώτησε ό καρδινάλιος.

—Μάλιστα, σεδασμώτατε...—

—Μοντωμπάν, έκαμπαρότατε...—

—Μοντωμπάν ! φώναζε ό καρδινάλιος. Πείρεργα ! Είχα γνωρίσει κάποτε ένα ίπποτη άπ' τη Βοστανία μ' αυτό τόν όνομα. 'Ο άνθρωπος αυτός έλεγε ότι κατέγεται άπό τόν φημισμένο Μοντωμπάν, φίλο και συμπαιστή τού ήρωος Μπανιολέ ντε Γκεπλόν. Δεν έρω άν έλεγε αλήθεια. Τό μόνο που υ'ος έχει, σ' ένα μεγάλη σημασία. Μιλήστε, λοιπόν !

(Οι μοναχοί περιέγραψαν τότε στον καρδινάλιο τη συνάντησί τους με τόν Μοντωμπάν, άποφεύγοντας, έννοείται, να πουν πως τούς μεταχειρίστηκε ό ίπποτης και προσπαθώντας, άπεναντίας, να πείσουν τόν πρόστάμενό τους ότι τόν έκαξαν να μετανόηση πικρά γιά την αβδέσειά του...)

—Θά εινε κανείς έρωτευμένος με την κοπέλλα που κάθεται στο άντικρινό σπύτι ! σκέφτηκε ό καρδινάλιος. Πρέπει να τόν άπομακρύνω κι' αυτόν άπ' τόν δρόμο μου. Πολλές φορές, οι άμαλαιο άδστοί ναι εινε αρκετά επικίνδυνοι, όταν είδως βάλουν στο μάτι μία ώραία νέα.

Και ό καρδινάλιος συνέχισε δυνατά.

—'Εννοια σας, άδελφοί υ'ος, και ό θρασύς αυτός νεανίας θά λάβη την τιμωρία που τού άξίζει. Θά τόν κάω εγώ να υ'ος μπροσ' στο έλλον να σας έαναπειράξη... Δεν υ'ος λέτε, αλήθεια, μήπως κάθαστε σ' όνομά του ;

—Μοντωμπάν, έκαμπαρότατε...—

—Μοντωμπάν ! φώναζε ό καρδινάλιος. Πείρεργα ! Είχα γνωρίσει κάποτε ένα ίπποτη άπ' τη Βοστανία μ' αυτό τόν όνομα. 'Ο άνθρωπος αυτός έλεγε ότι κατέγεται άπό τόν φημισμένο Μοντωμπάν, φίλο και συμπαιστή τού ήρωος Μπανιολέ ντε Γκεπλόν. Δεν έρω άν έλεγε αλήθεια. Τό μόνο που υ'ος έχει, σ' ένα μεγάλη σημασία. Μιλήστε, λοιπόν !

—Μάλιστα, σεδασμώτατε...—

—Μοντωμπάν, έκαμπαρότατε...—

—Μοντωμπάν ! φώναζε ό καρδινάλιος. Πείρεργα ! Είχα γνωρίσει κάποτε ένα ίπποτη άπ' τη Βοστανία μ' αυτό τόν όνομα. 'Ο άνθρωπος αυτός έλεγε ότι κατέγεται άπό τόν φημισμένο Μοντωμπάν, φίλο και συμπαιστή τού ήρωος Μπανιολέ ντε Γκεπλόν. Δεν έρω άν έλεγε αλήθεια. Τό μόνο που υ'ος έχει, σ' ένα μεγάλη σημασία. Μιλήστε, λοιπόν !

—Μάλιστα, σεδασμώτατε...—

—Μοντωμπάν, έκαμπαρότατε...—

—Μοντωμπάν ! φώναζε ό καρδινάλιος. Πείρεργα ! Είχα γνωρίσει κάποτε ένα ίπποτη άπ' τη Βοστανία μ' αυτό τόν όνομα. 'Ο άνθρωπος αυτός έλεγε ότι κατέγεται άπό τόν φημισμένο Μοντωμπάν, φίλο και συμπαιστή τού ήρωος Μπανιολέ ντε Γκεπλόν. Δεν έρω άν έλεγε αλήθεια. Τό μόνο που υ'ος έχει, σ' ένα μεγάλη σημασία. Μιλήστε, λοιπόν !

—Μάλιστα, σεδασμώτατε...—

—Μοντωμπάν, έκαμπαρότατε...—

—Μοντωμπάν ! φώναζε ό καρδινάλιος. Πείρεργα ! Είχα γνωρίσει κάποτε ένα ίπποτη άπ' τη Βοστανία μ' αυτό τόν όνομα. 'Ο άνθρωπος αυτός έλεγε ότι κατέγεται άπό τόν φημισμένο Μοντωμπάν, φίλο και συμπαιστή τού ήρωος Μπανιολέ ντε Γκεπλόν. Δεν έρω άν έλεγε αλήθεια. Τό μόνο που υ'ος έχει, σ' ένα μεγάλη σημασία. Μιλήστε, λοιπόν !

—Μάλιστα, σεδασμώτατε...—

—Μοντωμπάν, έκαμπαρότατε...—

—Μοντωμπάν ! φώναζε ό καρδινάλιος. Πείρεργα ! Είχα γνωρίσει κάποτε ένα ίπποτη άπ' τη Βοστανία μ' αυτό τόν όνομα. 'Ο άνθρωπος αυτός έλεγε ότι κατέγεται άπό τόν φημισμένο Μοντωμπάν, φίλο και συμπαιστή τού ήρωος Μπανιολέ ντε Γκεπλόν. Δεν έρω άν έλεγε αλήθεια. Τό μόνο που υ'ος έχει, σ' ένα μεγάλη σημασία. Μιλήστε, λοιπόν !

—Μάλιστα, σεδασμώτατε...—

—Μοντωμπάν, έκαμπαρότατε...—

—Μοντωμπάν ! φώναζε ό καρδινάλιος. Πείρεργα ! Είχα γνωρίσει κάποτε ένα ίπποτη άπ' τη Βοστανία μ' αυτό τόν όνομα. 'Ο άνθρωπος αυτός έλεγε ότι κατέγεται άπό τόν φημισμένο Μοντωμπάν, φίλο και συμπαιστή τού ήρωος Μπανιολέ ντε Γκεπλόν. Δεν έρω άν έλεγε αλήθεια. Τό μόνο που υ'ος έχει, σ' ένα μεγάλη σημασία. Μιλήστε, λοιπόν !

—Μάλιστα, σεδασμώτατε...—

—Μοντωμπάν, έκαμπαρότατε...—

—Μοντωμπάν ! φώναζε ό καρδινάλιος. Πείρεργα ! Είχα γνωρίσει κάποτε ένα ίπποτη άπ' τη Βοστανία μ' αυτό τόν όνομα. 'Ο άνθρωπος αυτός έλεγε ότι κατέγεται άπό τόν φημισμένο Μοντωμπάν, φίλο και συμπαιστή τού ήρωος Μπανιολέ ντε Γκεπλόν. Δεν έρω άν έλεγε αλήθεια. Τό μόνο που υ'ος έχει, σ' ένα μεγάλη σημασία. Μιλήστε, λοιπόν !

—Μάλιστα, σεδασμώτατε...—

—Μοντωμπάν, έκαμπαρότατε...—

—Μοντωμπάν ! φώναζε ό καρδινάλιος. Πείρεργα ! Είχα γνωρίσει κάποτε ένα ίπποτη άπ' τη Βοστανία μ' αυτό τόν όνομα. 'Ο άνθρωπος αυτός έλεγε ότι κατέγεται άπό τόν φημισμένο Μοντωμπάν, φίλο και συμπαιστή τού ήρωος Μπανιολέ ντε Γκεπλόν. Δεν έρω άν έλεγε αλήθεια. Τό μόνο που υ'ος έχει, σ' ένα μεγάλη σημασία. Μιλήστε, λοιπόν !

—Μάλιστα, σεδασμώτατε...—

—Μοντωμπάν, έκαμπαρότατε...—

—Μοντωμπάν ! φώναζε ό καρδινάλιος. Πείρεργα ! Είχα γνωρίσει κάποτε ένα ίπποτη άπ' τη Βοστανία μ' αυτό τόν όνομα. 'Ο άνθρωπος αυτός έλεγε ότι κατέγεται άπό τόν φημισμένο Μοντωμπάν, φίλο και συμπαιστή τού ήρωος Μπανιολέ ντε Γκεπλόν. Δεν έρω άν έλεγε αλήθεια. Τό μόνο που υ'ος έχει, σ' ένα μεγάλη σημασία. Μιλήστε, λοιπόν !

—Μάλιστα, σεδασμώτατε...—

—Μοντωμπάν, έκαμπαρότατε...—

—Μοντωμπάν ! φώναζε ό καρδινάλιος. Πείρεργα ! Είχα γνωρίσει κάποτε ένα ίπποτη άπ' τη Βοστανία μ' αυτό τόν όνομα. 'Ο άνθρωπος αυτός έλεγε ότι κατέγεται άπό τόν φημισμένο Μοντωμπάν, φίλο και συμπαιστή τού ήρωος Μπανιολέ ντε Γκεπλόν. Δεν έρω άν έλεγε αλήθεια. Τό μόνο που υ'ος έχει, σ' ένα μεγάλη σημασία. Μιλήστε, λοιπόν !

—Μάλιστα, σεδασμώτατε...—

—Μοντωμπάν, έκαμπαρότατε...—

—Μοντωμπάν ! φώναζε ό καρδινάλιος. Πείρεργα ! Είχα γνωρίσει κάποτε ένα ίπποτη άπ' τη Βοστανία μ' αυτό τόν όνομα. 'Ο άνθρωπος αυτός έλεγε ότι κατέγεται άπό τόν φημισμένο Μοντωμπάν, φίλο και συμπαιστή τού ήρωος Μπανιολέ ντε Γκεπλόν. Δεν έρω άν έλεγε αλήθεια. Τό μόνο που υ'ος έχει, σ' ένα μεγάλη σημασία. Μιλήστε, λοιπόν !

—Μάλιστα, σεδασμώτατε...—

—Μοντωμπάν, έκαμπαρότατε...—

—Μοντωμπάν ! φώναζε ό καρδινάλιος. Πείρεργα ! Είχα γνωρίσει κάποτε ένα ίπποτη άπ' τη Βοστανία μ' αυτό τόν όνομα. 'Ο άνθρωπος αυτός έλεγε ότι κατέγεται άπό τόν φημισμένο Μοντωμπάν, φίλο και συμπαιστή τού ήρωος Μπανιολέ ντε Γκεπλόν. Δεν έρω άν έλεγε αλήθεια. Τό μόνο που υ'ος έχει, σ' ένα μεγάλη σημασία. Μιλήστε, λοιπόν !

Αρχιμπαλ και Τιμπό

της Γαλλίας!... Δεν μπορώ όμως και να αφήσω να μού φύγει η Πριμερόζα μέσα από τα χέρια μου...
 «Ο καρδινάλιος βασάνισε επί αρκετή ώρα το μυαλό του για να βρει μια λύση στο πρόβλημα, που τον απασχολούσε... Τέλος, σκηώθηκε από το γραφείο του και ψιθύρισε, ανασφώνοντας τους ώμους».

—Μά δεν υπάρχει κανένας λόγος να βιάζομαι να πάω μια άποψη...
 «Ας περιμένουμε να δοθεί με τί όρομα θα τραβήξουν τα πόδια μας... Στο μεταξύ, θα πάω αύριο στο Μπανιόλε και θα παραβλέψω να πλησιάσω την Πριμερόζα και να κοιμηθώ λίγο μαζί της...»
 «Όσο για τον Μοντωμπάν, τον υπολόγιζε αργότερα, που ζητάει να σταθί αντιμετώπις μου, θα τον κανονίσω, όπως ξέρω εγώ!».

XVII

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΠΡΙΜΕΡΟΖΑΣ

Η Άλκιντορ, φεύγοντας, από το σπίτι της κυράς Άγκαντορ, έστερ' από τη συνομιλία της με την θετή αδελφή της, την Πριμερόζα, πέρασε μπρος από τους σωματοφύλακούς της, γνοίς να σταθί διόλου. Έγινε μονάχα με τρέπο στην Άνθρωποσάχη, ο οποίος καθώς φαινόταν, ήταν το δεξί χέρι της. Το γυνέμιον αυτό θα ισοδυναμούσε φαίνεται με μια διαταγή, γιατί οι τέσσερες τρουάνδοι χωρίστηκαν άμεσα σε δύο ουίλους. Ο πρώτος, αποτελούμενος από τον Άνθρωποσάχη και από το Σοπέν, τον άριστο κάρτη, πήγε κι' έπιασε ένα πόστο κοντά στην εκκλησία του Αγίου Ιουλιανού. Όσο για τον Κοκκινόχεον και τον Καρκοκέφαλο, τράβηξαν προς την αντίθετη διεύθυνση, προς το Σαιν Μερρί — όπου τους είδαμε πρό όλίγου να ληστεύουν τους δύο μοναχούς.

Ας αφήσουμε όμως τους τέσσερες τρουάνδους και ας παρακολουθήσουμε την Άλκιντορ, η οποία διευθυνότανε προς την πύλη του Αγίου Μαρτίνου, με σταθερό και περήφανο βάδισμα, ρίχνοντας άγέφυγα βλέμματα στους διαδότες... και κάνοντας πώς δεν έδλεπε τις γλυκές υατίες που της πετούσανε τα κορίτσια, μαγνητισμένα από την λεβεντιά του ωραίου αυτού και κομψοτυμμένου ιππότη...
 «Όστόσο, η Άλκιντορ, αν και φαινότανε σαν να μην έδινε μεγάλη προσοχή σε ό,τι συνέβαινε γύρω της, στη δρόμο, όστόσο έκανε μυστηριώδη και συμβολικά γυνεψίματα με διάφορα πρόσωπα, που συναντούσε. Ένας έμπορος, ο οποίος στεκότανε στην πόρτα του μαγαζιού του, μια άνθρωπίς που έπουλούσε λουλούδια στον δρόμο, μια γριά ζητιάνη που ζητούσε ελεημοσύνη με παραπονιστική φωνή κι' ένα άγροχό κυρτοχελωνιού, που κυλιότανε στις λάσπες του δρόμου, είδαν την Άλκιντορ να τους κάνει διάφορα νοήματα — και της αποκριότανε κατά τον ίδιο τρόπο, γνοίς διαβάσει να από τους ύπολοιπους διαβάσει να προσέξω τη μυστηριώδη αυτή συνομιλία».

Έτσι, από λίγο, η Άλκιντορ βρισκότανε μπρος στην εκκλησία του Αγίου Μαρτίνου. Έκει, στα μέσους...

Είκοσι περίπου στρατιώτες της πρεβοτείας, στεκόντουσαν, στην πλατεία, χωρισμένοι σε μικρούς ομάδες. Φαινότανε σαν να περιμεναν κάποιον. Η Άλκιντορ έβριζε μια αδιαφορία, ματιά στα όργανα αυτά της τάξεως και ύστερα τα βλέμμά της καρφώθηκαν μ' ασυνήθιστη προσήλωση σ' ένα πρόσωπο που έβριζε σ' ένα περήφανο ύλογο το πανύψηλο ανάστημά του. Τό σύμπλεγμα του ανάσθου και του αλόγου έδινε την εντύπωση, με την άκίνησία του, ενός αγάλματος από μαύρο χαλκό. Μαύρο ήταν το άλογο, μαύρα τα φαλακρά του, κατάνυχο και ο μανδύας, που σκέπαζε τον ίππεα.

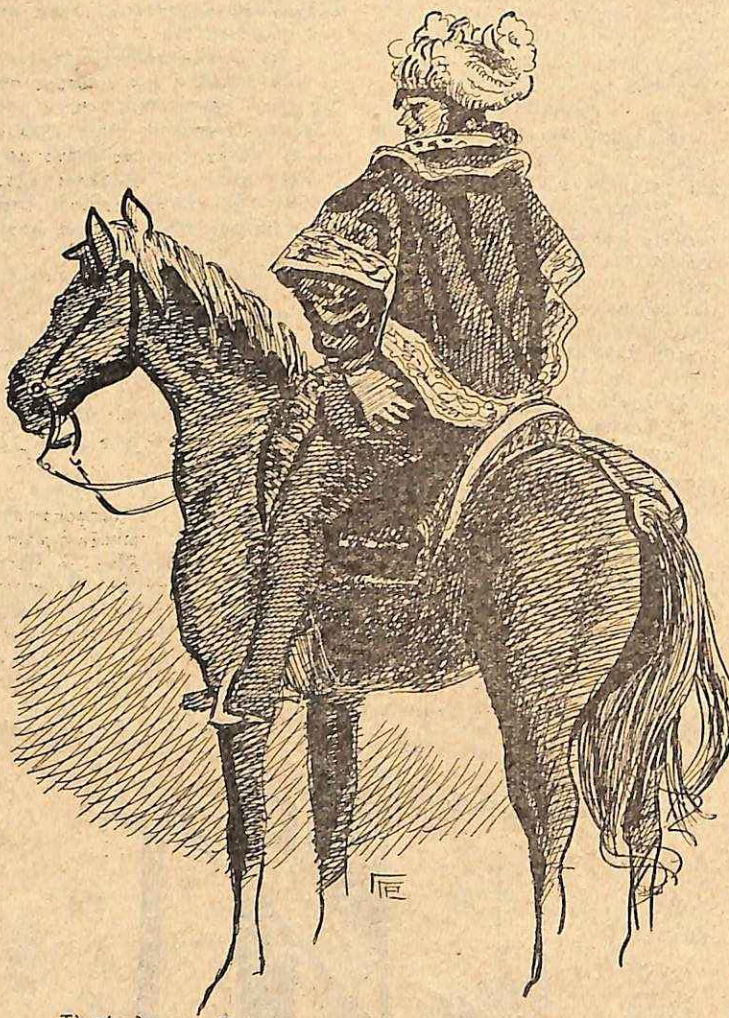
Ο άνθρωπος αυτός τραβούσε άμεσα την προσοχή. Ήταν ψη-

Και η αλήθεια είναι πως ο μαύρος εκείνος ανάσθος ήταν τρομακτικός κι' επιφοβός και για την προσωπική του δύναμη και για τη μεγάλη όση που κατείχε. Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο άρχων ντε Νουαρέλ, ο μέγας πρεβότος, ένα από τα ισχυρότερα πρόσωπα της Γαλλίας!

Ήταν ο πατέρας της Πριμερόζας!... Έτσι, τουλάχιστον, έλεγε, η κυρία Άλκιντορ μητέρα, η δεσποινίς του Μπανιόλε.

Η Άλκιντορ, λοιπόν, κύταζε το Νουαρέλ με μάτια που πετούσανε στίβες ακρόστου θανάσιμου μίσους, ενώ το χέρι της έσφηνε μηχανικά τη λαβή του χειριδίου που ήταν περασμένο από τη μέση της.

—Υποφέρει; τώρα, Νουαρέλ!..

Το σύμπλεγμα του ανάσθου και του αλόγου έδινε την εντύπωση ενός αγάλματος από μαύρο χαλκό

λός, με πλατειούς τετράγωνους ώμους και φαινότανε να έχει καταπληκτική σωματική ρώμη. Καθότανε στο αλόγο του ευθυτενής, σαν παλληκάρι, αν και τα μαλλιά του και τα γένεια του ήταν κατσαπτα. Έκφραση πόνου, βουβής θλίψεως ήταν ζωγραφισμένη στα άδρα χαρακτηριστικά του προσώπου του. Όποιος τον έβλεπε από τη πλάγια, δεν υπορούσε παρά να αισθανθί συμπάθεια για τον άθρομο αυτόν, που φαινότανε ή προσωποποίησι του σπαραγμού, της αγωνίας. Αν όμως ο καθένας της αυτός γυρίζε το κεφάλι του και κάρφωνε σ' αυτόν, που τον κύταζε, τα παγερά, ατσάλινα και διεισδυτικά βλέμμά του, τότε θα ένοιωθε κανείς την άογκη συμπαθεία του κι' αυτό το άκου, να μεταβάλλεται διά μια σε πρόμο...

Έλεγε με το νου της η Άλκιντορ, ανατριχιάζοντας από άγρια χαρά. Φαίνεται περήφανος και αδιάφορος μπρος στον κόσμο, από μέσα σου όμως κλαίει!... Μά δεν έφτασε ακόμα η ώρα της μεγάλης εκπόσεως! Τότε μονάχα θα μάθεις πόσο βασανίζονται οι κολασμένοι στον Άδη! Και η στιγμή αυτή δεν β' άρρηξη να φτάσει! Τα πικά δάκρυα που χύνεις τώρα, θα σου φανούν γλυκά, συγκινημένα, με τα δάκρυα που θα χύσεις σ' αυτόν, που την ψυχή σου σαν άναλυσμένο μολύβι!...

Και η Άλκιντορ, καταλαβαίνοντας τον ένωτό της πικ έλαφροτα άπειλά που απήθινε κατά του Νουαρέλ, έτοιμαζότανε να συνεχίσω το δρόμο της, αφού έβριζε μια τελευταία ματιά μίσους

και περιφρονήσεως στον πανίσχυρο μέγα πρεβότο. Δεν προχώρησε όμως πολύ, γιατί τη στιγμή εκείνη πλησίασε το Νουαρέλ, ο Ζάν Μορέν, ο πρεβότος των έμπαρων, καθάλλα και αυτός σ' ένα άλογο και ακολουθούμενος από τη συνοδεία του. Οι δύο πρεβότοι χαιρετήθηκαν και σκύβοντας λίγο πάνω σ' έλλογ τους άρχισαν να συζητούν κάτι. Δίπλα τους, στεκόταν ένας τοξότης, έτοιμος να λάβη διαταγές...

Όταν η Άλκιντορ είδε αυτόν τον τοξότη, ένα χαμόγελο χαράς έβριζε το σκυθρωπό πρόσωπό της. Πέρασε μπρος από το στρατιώτη, προσπαθώντας να τραβήξει την προσοχή του, χωρίς να την αντιληφθί κανείς. Και όταν τα βλέμμά της των διαταυρώθηκαν, η Άλκιντορ έκανε και στον τοξότη αυτόν ένα από τα συνθηματικά εκείνα γυνεψίματα που είχε κάνει και πριν από λίγο σε διαφόρους τύπους του δρόμου. Ο στρατιώτης μισόκλεισε τα μάτια του, σαν να έλεγε πως είχε καταλάβει.

Η Άλκιντορ έκανε μισικά βήματα και πήγε και στάθηκε κοντά σε μια πόρτα. Από κεί μπορούσε να παρακολουθί κάθε κίνηση και χειρονομία του τοξότου. Και τότε συνέβη κάτι παράξενο. Ο στρατιώτης άρχισε να κάνει διάφορα γυνεψίματα και μορφαμούς, ανεκαίσθητους για τους άλλους, μα πολυσήμαντους για την Άλκιντορ, γιατί η νέα προσπαθούσε να μη της ξεφύγουν ό,τι η παραμικρή κίνηση του τοξότου... Ο άναγκασμένος θά κατέλαβε βέβαια πως ο τοξότης αυτός ήταν ένας από τους άνωθώπους της Άλκιντορ και ότι υπερίδιδε στην κυρία του με συνθηματικά νοήματα κάθε λέξη από τη συζήτηση του Νουαρέλ και του Ζάν Μορέν!...

Τέλος, οι δύο πρεβότοι χωρίστηκαν, ύστερ' από ένα τελευταίο χαιρετισμό, χωρίς να υποπεύονται ότι ο τοξότης που στεκότανε κοντά τους και στον οποίο είχαν άπόλυτη εμπιστοσύνη, είχε γνωστοποιήσει σ' ένα τρίτο πρόσωπο όλη την ενδιαφέρουσα συνομιλία τους...

Η Άλκιντορ συνέχισε και αυτή το δόμο της, βυθισμένη σε στοχασμούς. Σε μια στιγμή, την σταμάτησε ένας ζητιάνος, να της ζητήσει ελεημοσύνη. Ο ζητιάνος αυτός ήταν ο ίδιος που τον είδαμε να παρακολουθί βημα προς βημα την κυρά Άγκαντορ...

XVIII
Η ΑΛΚΙΝΤΟΡ ΖΗΤΕΙ ΝΑ ΒΡΗ ΤΟΝ ΜΟΝΤΩΜΠΑΝ

Ενώ η Άλκιντορ τραβούσε προς το ξενοδοχείο «Μονοφθαλμη Κίσα», θυμήθηκε ξαφνικά το Μοντωμπάν κι' ένοιωσε μια παράξενη ταρραχή στην καρδιά...

Περίεργο πράγμα! είπες με το νου της. Πρώτη φορά στη ζωή μου μ' απασχολεί τόσο η σκέψη ενός ανθρώπου... Φαίνεται όμως ότι συλλογίζομαι τον ιππότη αυτόν έπειδή ξέρω ότι αγαπά την Πριμερόζα και ότι δεν αποκλείεται να γίνω, μια μέρα, άντρας της... Ναί, μονάχα έτσι μπορεί να εξηγηθί το ενδιαφέρον μου για τον Μοντωμπάν.
 Όστόσο, η Άλκιντορ έξακολουθούσε να νοιώθω στην καρδιά της μια έλαφρη αγωνία, μια άδριστη

έπιθυμία που δεν μπορούσε ούτε να την προσδιορίσει. Καταλάβαινε ότι μεγάλωνε σιγά-σιγά στην ψυχή της ένα αίσθημα που δεν το είχε δοκιμάσει ποτέ άλλοτε ως τότε. Προσπάθησε να λησμονήσω το Μοντωμπάν. Έγτερα όμως από τα γεγονότα που εξί-ζυμωσ από τα γεγονότα που εξί-ζυμωσ από τα γεγονότα που εξί-ζυμωσ...

Και η Άλκιντορ, βλέποντας το χέρι της σ' ένα μεγάλο πουγγί που είχε κρεμασμένο από τη μέση της, πήρε μια χούφτα χρυσά νομίσματα και τα έδωσε στο Λανγκρόν. Ο υπηρέτης του Μοντωμπάν θωπώθηκε από τη λάμψη τόσο χρυσασίου. Άρπαξε τα νομίσματα, τα έβριζε στην τσέπη του και ύστερα άρχισε να κάνει άλλες πάλιλλες υποκλίσεις ευχαριστίας...
 —Και τώρα, συνέχισε η Άλκιντορ, στο δρόμο, τους άκουω να προφέρουν τ' όνομα του Μοντωμπάν. Άλλοι με σεβασμό και αγάπη, άλλοι με μίσος και κακία... Και η Άλκιντορ, θέλοντας να δώσει άλλη κατεύθυνση στις σκέψεις της, θυμήθηκε την έπιθυμία που είχε διατυπώσει όταν πρωτοείδε τον Μοντωμπάν στη σάλλα της «Μονοφθαλμής Κίσα».

Με μεγάλη ευχαρίστηση, σκέσθηκε, θα μονομαχούσα με τον άνθρωπο αυτόν... Έμια περίεργη ιδέα άνα... είναι καλύτερος ξιφομάχος από μένα!

Και η Άλκιντορ, καταλαβαίνοντας ότι η λύση αυτή ήταν η μόνη διαθέσιμη για να απαλλαγί από την ταρραχή της, τράβηξε με σταθερό και αποφασιστικό βημα προς το ξενοδοχείο «Μονοφθαλμη Κίσα». Όταν μπήκε στη σάλλα, έβριζε γύρω της ένα ερευνητικό βλέμμα για να ανακαλύψει τον Μοντωμπάν. Μά ο ιππότης δεν ήταν εκεί. Η Άλκιντορ πλησίασε την κυρία Πεμπρενέλ, την ιδιοκτήτρια του ξενοδοχείου.

Μπορείς να μου πεις, κυρία μου, — την ρώτησε — ένα γλυκό χαμόγελο στη χείλη — αν είχε αυτή τη στιγμή εδώ ο ιππότης Μοντωμπάν;

Ο Λανγκρόν, ο υπηρέτης του Μοντωμπάν, ο οποίος βρισκότανε τη στιγμή εκείνη, κατά σύμπτωση, κοντά στην ξενοδόχισσα, άκουσε την ερώτηση της Άλκιντορ και δεν έδωσε καμιά της κυρίας Πεμπρενέλ ν' άνοίξει το στόμα της.

Ο ιππότης Μοντωμπάν δεν μένει πια εδώ! αποκρίθηκε με άπότομο ύφος, ρίχνοντας συγχρόνως στην Άλκιντορ βλέμματα γεμάτα ύποψια.

Η Άλκιντορ του έβριζε μια περιφρονήτική ματιά από πάνω ως κάτω και, γυρνώντας προς την ξενοδόχισσα, την ρώτησε με ειρωνικό τόνο στη φωνή:

—Πού είναι αυτός; ο άνόητος και γιατί φευγόντας εκεί που δεν τον σπέρνουν;

Ο άνόητος αυτός άνακατέυεται μονάχα στις δουλειές που τον ενδιαφέρουν! αποκρίθηκε με το ίδιο ύφος ο Λανγκρόν. Πρέπει τώρα να σάς πληροφορήσω, εύγε, νέστατε ίππότε, ότι εγώ, ο ταπεινός και άνάξιος, έχω την τιμή, τη μεγάλη τιμή, να είμαι ιπποκόμος του άρχοντος Μοντωμπάν.

Μά, γιατί δεν μου το έλεγες πιο μπροστά! φώναξε χαρούμενη η Άλκιντορ. Δεν έχεις δίκιο να νός ανδρός... Φαίνεται όμως ότι συλλογίζομαι τον ιππότη αυτόν έπειδή ξέρω ότι αγαπά την Πριμερόζα και ότι δεν αποκλείεται να γίνω, μια μέρα, άντρας της... Ναί, μονάχα έτσι μπορεί να εξηγηθί το ενδιαφέρον μου για τον Μοντωμπάν.

Όστόσο, η Άλκιντορ έξακολουθούσε να νοιώθω στην καρδιά της μια έλαφρη αγωνία, μια άδριστη

Νά, πάρε αυτό... Είναι η άμοιβή σου για την εχεμύθεια σου...

Και η Άλκιντορ, βλέποντας το χέρι της σ' ένα μεγάλο πουγγί που είχε κρεμασμένο από τη μέση της, πήρε μια χούφτα χρυσά νομίσματα και τα έδωσε στο Λανγκρόν. Ο υπηρέτης του Μοντωμπάν θωπώθηκε από τη λάμψη τόσο χρυσασίου. Άρπαξε τα νομίσματα, τα έβριζε στην τσέπη του και ύστερα άρχισε να κάνει άλλες πάλιλλες υποκλίσεις ευχαριστίας...
 —Και τώρα, συνέχισε η Άλκιντορ, στο δρόμο, τους άκουω να προφέρουν τ' όνομα του Μοντωμπάν. Άλλοι με σεβασμό και αγάπη, άλλοι με μίσος και κακία... Και η Άλκιντορ, θέλοντας να δώσει άλλη κατεύθυνση στις σκέψεις της, θυμήθηκε την έπιθυμία που είχε διατυπώσει όταν πρωτοείδε τον Μοντωμπάν στη σάλλα της «Μονοφθαλμής Κίσα».

Με μεγάλη ευχαρίστηση, σκέσθηκε, θα μονομαχούσα με τον άνθρωπο αυτόν... Έμια περίεργη ιδέα άνα... είναι καλύτερος ξιφομάχος από μένα!

Και η Άλκιντορ, βλέποντας το χέρι της σ' ένα μεγάλο πουγγί που είχε κρεμασμένο από τη μέση της, πήρε μια χούφτα χρυσά νομίσματα και τα έδωσε στο Λανγκρόν. Ο υπηρέτης του Μοντωμπάν θωπώθηκε από τη λάμψη τόσο χρυσασίου. Άρπαξε τα νομίσματα, τα έβριζε στην τσέπη του και ύστερα άρχισε να κάνει άλλες πάλιλλες υποκλίσεις ευχαριστίας...
 —Και τώρα, συνέχισε η Άλκιντορ, στο δρόμο, τους άκουω να προφέρουν τ' όνομα του Μοντωμπάν. Άλλοι με σεβασμό και αγάπη, άλλοι με μίσος και κακία... Και η Άλκιντορ, θέλοντας να δώσει άλλη κατεύθυνση στις σκέψεις της, θυμήθηκε την έπιθυμία που είχε διατυπώσει όταν πρωτοείδε τον Μοντωμπάν στη σάλλα της «Μονοφθαλμής Κίσα».

Με μεγάλη ευχαρίστηση, σκέσθηκε, θα μονομαχούσα με τον άνθρωπο αυτόν... Έμια περίεργη ιδέα άνα... είναι καλύτερος ξιφομάχος από μένα!

Και η Άλκιντορ, βλέποντας το χέρι της σ' ένα μεγάλο πουγγί που είχε κρεμασμένο από τη μέση της, πήρε μια χούφτα χρυσά νομίσματα και τα έδωσε στο Λανγκρόν. Ο υπηρέτης του Μοντωμπάν θωπώθηκε από τη λάμψη τόσο χρυσασίου. Άρπαξε τα νομίσματα, τα έβριζε στην τσέπη του και ύστερα άρχισε να κάνει άλλες πάλιλλες υποκλίσεις ευχαριστίας...
 —Και τώρα, συνέχισε η Άλκιντορ, στο δρόμο, τους άκουω να προφέρουν τ' όνομα του Μοντωμπάν. Άλλοι με σεβασμό και αγάπη, άλλοι με μίσος και κακία... Και η Άλκιντορ, θέλοντας να δώσει άλλη κατεύθυνση στις σκέψεις της, θυμήθηκε την έπιθυμία που είχε διατυπώσει όταν πρωτοείδε τον Μοντωμπάν στη σάλλα της «Μονοφθαλμής Κίσα».

Με μεγάλη ευχαρίστηση, σκέσθηκε, θα μονομαχούσα με τον άνθρωπο αυτόν... Έμια περίεργη ιδέα άνα... είναι καλύτερος ξιφομάχος από μένα!

Και η Άλκιντορ, βλέποντας το χέρι της σ' ένα μεγάλο πουγγί που είχε κρεμασμένο από τη μέση της, πήρε μια χούφτα χρυσά νομίσματα και τα έδωσε στο Λανγκρόν. Ο υπηρέτης του Μοντωμπάν θωπώθηκε από τη λάμψη τόσο χρυσασίου. Άρπαξε τα νομίσματα, τα έβριζε στην τσέπη του και ύστερα άρχισε να κάνει άλλες πάλιλλες υποκλίσεις ευχαριστίας...
 —Και τώρα, συνέχισε η Άλκιντορ, στο δρόμο, τους άκουω να προφέρουν τ' όνομα του Μοντωμπάν. Άλλοι με σεβασμό και αγάπη, άλλοι με μίσος και κακία... Και η Άλκιντορ, θέλοντας να δώσει άλλη κατεύθυνση στις σκέψεις της, θυμήθηκε την έπιθυμία που είχε διατυπώσει όταν πρωτοείδε τον Μοντωμπάν στη σάλλα της «Μονοφθαλμής Κίσα».

Με μεγάλη ευχαρίστηση, σκέσθηκε, θα μονομαχούσα με τον άνθρωπο αυτόν... Έμια περίεργη ιδέα άνα... είναι καλύτερος ξιφομάχος από μένα!

Και η Άλκιντορ, βλέποντας το χέρι της σ' ένα μεγάλο πουγγί που είχε κρεμασμένο από τη μέση της, πήρε μια χούφτα χρυσά νομίσματα και τα έδωσε στο Λανγκρόν. Ο υπηρέτης του Μοντωμπάν θωπώθηκε από τη λάμψη τόσο χρυσασίου. Άρπαξε τα νομίσματα, τα έβριζε στην τσέπη του και ύστερα άρχισε να κάνει άλλες πάλιλλες υποκλίσεις ευχαριστίας...
 —Και τώρα, συνέχισε η Άλκιντορ, στο δρόμο, τους άκουω να προφέρουν τ' όνομα του Μοντωμπάν. Άλλοι με σεβασμό και αγάπη, άλλοι με μίσος και κακία... Και η Άλκιντορ, θέλοντας να δώσει άλλη κατεύθυνση στις σκέψεις της, θυμήθηκε την έπιθυμία που είχε διατυπώσει όταν πρωτοείδε τον Μοντωμπάν στη σάλλα της «Μονοφθαλμής Κίσα».

Με μεγάλη ευχαρίστηση, σκέσθηκε, θα μονομαχούσα με τον άνθρωπο αυτόν... Έμια περίεργη ιδέα άνα... είναι καλύτερος ξιφομάχος από μένα!

Και η Άλκιντορ, βλέποντας το χέρι της σ' ένα μεγάλο πουγγί που είχε κρεμασμένο από τη μέση της, πήρε μια χούφτα χρυσά νομίσματα και τα έδωσε στο Λανγκρόν. Ο υπηρέτης του Μοντωμπάν θωπώθηκε από τη λάμψη τόσο χρυσασίου. Άρπαξε τα νομίσματα, τα έβριζε στην τσέπη του και ύστερα άρχισε να κάνει άλλες πάλιλλες υποκλίσεις ευχαριστίας...
 —Και τώρα, συνέχισε η Άλκιντορ, στο δρόμο, τους άκουω να προφέρουν τ' όνομα του Μοντωμπάν. Άλλοι με σεβασμό και αγάπη, άλλοι με μίσος και κακία... Και η Άλκιντορ, θέλοντας να δώσει άλλη κατεύθυνση στις σκέψεις της, θυμήθηκε την έπιθυμία που είχε διατυπώσει όταν πρωτοείδε τον Μοντωμπάν στη σάλλα της «Μονοφθαλμής Κίσα».

Με μεγάλη ευχαρίστηση, σκέσθηκε, θα μονομαχούσα με τον άνθρωπο αυτόν... Έμια περίεργη ιδέα άνα... είναι καλύτερος ξιφομάχος από μένα!

Και η Άλκιντορ, βλέποντας το χέρι της σ' ένα μεγάλο πουγγί που είχε κρεμασμένο από τη μέση της, πήρε μια χούφτα χρυσά νομίσματα και τα έδωσε στο Λανγκρόν. Ο υπηρέτης του Μοντωμπάν θωπώθηκε από τη λάμψη τόσο χρυσασίου. Άρπαξε τα νομίσματα, τα έβριζε στην τσέπη του και ύστερα άρχισε να κάνει άλλες πάλιλλες υποκλίσεις ευχαριστίας...
 —Και τώρα, συνέχισε η Άλκιντορ, στο δρόμο, τους άκουω να προφέρουν τ' όνομα του Μοντωμπάν. Άλλοι με σεβασμό και αγάπη, άλλοι με μίσος και κακία... Και η Άλκιντορ, θέλοντας να δώσει άλλη κατεύθυνση στις σκέψεις της, θυμήθηκε την έπιθυμία που είχε διατυπώσει όταν πρωτοείδε τον Μοντωμπάν στη σάλλα της «Μονοφθαλμής Κίσα».

Με μεγάλη ευχαρίστηση, σκέσθηκε, θα μονομαχούσα με τον άνθρωπο αυτόν... Έμια περίεργη ιδέα άνα... είναι καλύτερος ξιφομάχος από μένα!

Και η Άλκιντορ, βλέποντας το χέρι της σ' ένα μεγάλο πουγγί που είχε κρεμασμένο από τη μέση της, πήρε μια χούφτα χρυσά νομίσματα και τα έδωσε στο Λανγκρόν. Ο υπηρέτης του Μοντωμπάν θωπώθηκε από τη λάμψη τόσο χρυσασίου. Άρπαξε τα νομίσματα, τα έβριζε στην τσέπη του και ύστερα άρχισε να κάνει άλλες πάλιλλες υποκλίσεις ευχαριστίας...
 —Και τώρα, συνέχισε η Άλκιντορ, στο δρόμο, τους άκουω να προφέρουν τ' όνομα του Μοντωμπάν. Άλλοι με σεβασμό και αγάπη, άλλοι με μίσος και κακία... Και η Άλκιντορ, θέλοντας να δώσει άλλη κατεύθυνση στις σκέψεις της, θυμήθηκε την έπιθυμία που είχε διατυπώσει όταν πρωτοείδε τον Μοντωμπάν στη σάλλα της «Μονοφθαλμής Κίσα».

Με μεγάλη ευχαρίστηση, σκέσθηκε, θα μονομαχούσα με τον άνθρωπο αυτόν... Έμια περίεργη ιδέα άνα... είναι καλύτερος ξιφομάχος από μένα!

Και η Άλκιντορ, βλέποντας το χέρι της σ' ένα μεγάλο πουγγί που είχε κρεμασμένο από τη μέση της, πήρε μια χούφτα χρυσά νομίσματα και τα έδωσε στο Λανγκρόν. Ο υπηρέτης του Μοντωμπάν θωπώθηκε από τη λάμψη τόσο χρυσασίου. Άρπαξε τα νομίσματα, τα έβριζε στην τσέπη του και ύστερα άρχισε να κάνει άλλες πάλιλλες υποκλίσεις ευχαριστίας...
 —Και τώρα, συνέχισε η Άλκιντορ, στο δρόμο, τους άκουω να προφέρουν τ' όνομα του Μοντωμπάν. Άλλοι με σεβασμό και αγάπη, άλλοι με μίσος και κακία... Και η Άλκιντορ, θέλοντας να δώσει άλλη κατεύθυνση στις σκέψεις της, θυμήθηκε την έπιθυμία που είχε διατυπώσει όταν πρωτοείδε τον Μοντωμπάν στη σάλλα της «Μονοφθαλμής Κίσα».

Με μεγάλη ευχαρίστηση, σκέσθηκε, θα μονομαχούσα με τον άνθρωπο αυτόν... Έμια περίεργη ιδέα άνα... είναι καλύτερος ξιφομάχος από μένα!

Και η Άλκιντορ, βλέποντας το χέρι της σ' ένα μεγάλο πουγγί που είχε κρεμασμένο από τη μέση της, πήρε μια χούφτα χρυσά νομίσματα και τα έδωσε στο Λανγκρόν. Ο υπηρέτης του Μοντωμπάν θωπώθηκε από τη λάμψη τόσο χρυσασίου. Άρπαξε τα νομίσματα, τα έβριζε στην τσέπη του και ύστερα άρχισε να κάνει άλλες πάλιλλες υποκλίσεις ευχαριστίας...
 —Και τώρα, συνέχισε η Άλκιντορ, στο δρόμο, τους άκουω να προφέρουν τ' όνομα του Μοντωμπάν. Άλλοι με σεβασμό και αγάπη, άλλοι με μίσος και κακία... Και η Άλκιντορ, θέλοντας να δώσει άλλη κατεύθυνση στις σκέψεις της, θυμήθηκε την έπιθυμία που είχε διατυπώσει όταν πρωτοείδε τον Μοντωμπάν στη σάλλα της «Μονοφθαλμής Κίσα».

Με μεγάλη ευχαρίστηση, σκέσθηκε, θα μονομαχούσα με τον άνθρωπο αυτόν... Έμια περίεργη ιδέα άνα... είναι καλύτερος ξιφομάχος από μένα!

Και η Άλκιντορ, βλέποντας το χέρι της σ' ένα μεγάλο πουγγί που είχε κρεμασμένο από τη μέση της, πήρε μια χούφτα χρυσά νομίσματα και τα έδωσε στο Λανγκρόν. Ο υπηρέτης του Μοντωμπάν θωπώθηκε από τη λάμψη τόσο χρυσασίου. Άρπαξε τα νομίσματα, τα έβριζε στην τσέπη του και ύστερα άρχισε να κάνει άλλες πάλιλλες υποκλίσεις ευχαριστίας...
 —Και τώρα, συνέχισε η Άλκιντορ, στο δρόμο, τους άκουω να προφέρουν τ' όνομα του Μοντωμπάν. Άλλοι με σεβασμό και αγάπη, άλλοι με μίσος και κακία... Και η Άλκιντορ, θέλοντας να δώσει άλλη κατεύθυνση στις σκέψεις της, θυμήθηκε την έπιθυμία που είχε διατυπώσει όταν πρωτοείδε τον Μοντωμπάν στη σάλλα της «Μονοφθαλμής Κίσα».

Με μεγάλη ευχαρίστηση, σκέσθηκε, θα μονομαχούσα με τον άνθρωπο αυτόν... Έμια περίεργη ιδέα άνα... είναι καλύτερος ξιφομάχος από μένα!

Και η Άλκιντορ, βλέποντας το χέρι της σ' ένα μεγάλο πουγγί που είχε κρεμασμένο από τη μέση της, πήρε μια χούφτα χρυσά νομίσματα και τα έδωσε στο Λανγκρόν. Ο υπηρέτης του Μοντωμπάν θωπώθηκε από τη λάμψη τόσο χρυσασίου. Άρπαξε τα νομίσματα, τα έβριζε στην τσέπη του και ύστερα άρχισε να κάνει άλλες πάλιλλες υποκλίσεις ευχαριστίας...
 —Και τώρα, συνέχισε η Άλκιντορ, στο δρόμο, τους άκουω να προφέρουν τ' όνομα του Μοντωμπάν. Άλλοι με σεβασμό και αγάπη, άλλοι με μίσος και κακία... Και η Άλκιντορ, θέλοντας να δώσει άλλη κατεύθυνση στις σκέψεις της, θυμήθηκε την έπιθυμία που είχε διατυπώσει όταν πρωτοείδε τον Μοντωμπάν στη σάλλα της «Μονοφθαλμής Κίσα».

από λίγο αώραία μου...

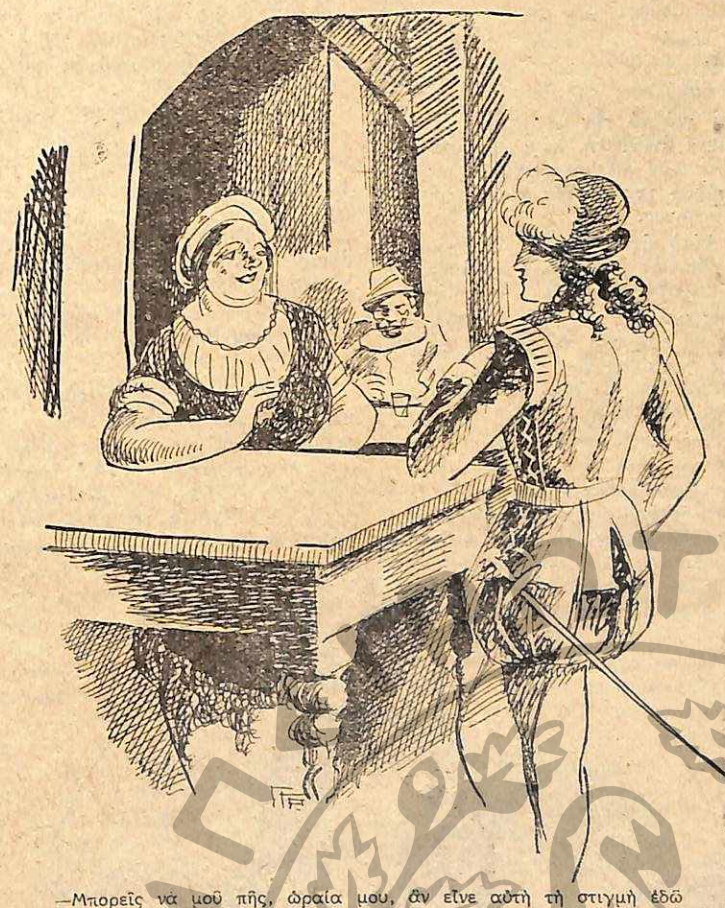
XIX

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΑΛΚΙΝΤΟΡ ΚΑΙ ΜΟΝΤΩΜΠΑΝ !

Ενώ η Άλκιντορ τραβούσε με γοργό βημα προς το Σαιν Μερρί, είδε ξαφνικά τον Μοντωμπάν να έρχεται από την αντίθετη διεύθυνση. Και ο ιππότης την είδε και την ανεγνώρισε άμεσα. Έγινε χατακίτρινος από ζήλεια.

—Νά ο άνθρωπος, σκέφτηκε, που τον αγαπά εκείνη, που τον προτιμά από μένα!... Έτσι μου έρχεται να τον προκαλέσω σε μονομαχία και να τον ξεπλύνω κάτω νεκρό με την καρδιά τρυπημένη...

Η σκέψη όμως πως η κοπέλλα του άνηκουρού υπιτιού θα έλαιγε όταν θα μάθαινε το θάνατο του αγαπημένου της, έκανε το μεγαλύτερο Μοντωμπάν ν' αλλάξει γνώμη.

Μπορείς να μου πεις, κυρία μου, αν είναι αυτή τη στιγμή εδώ ο ιππότης Μοντωμπάν;

—Όχι, όχι! συνέχισε. Δεν μπορώ να λερώσω τα χέρια μου με το αίμα αυτού του ανθρώπου! Αφού ε'είναι τον αγαπά, ές τον πάτο και ας μ' αφήσει ήσυχο, επί τέλους!

Και ο Μοντωμπάν έτοιμαζότανε να εξακολουθήσει το δόμο του, κάνοντας πως δεν αντιλήφθη την Άλκιντορ. Τη στιγμή όμως, που περνούσε μπρος στην Άλκιντορ, εκείνη τον χαιρετήσε με μεγάλη ευγένεια κι' του είπες:

—Έχω την τιμή, αν δεν απαίται, να μιλήω με τον ιππότη Μοντωμπάν. Έπιτρέψατέ μου να σάς συστηθί κι' εγώ. Είναι ο Ζάν ντε Μουμπέρ, άρχων του Μπανιόλε.

Ο Μοντωμπάν χαιρετήσε κι' αυτός με την ίδια ευγένεια, αλλά και με φανερά ψυχρότητα.

—Και τώρα που μάθατε ποιος

είμαι, εξακολουθήσε η Άλκιντορ, μπορεί να σάς πω τί είδους εκδούλευσε περιμένω από σας. Η μονομαχία είναι μία από τις προσφιλέστερες απασχολήσεις μου. Πριν από λίγο, λοιπόν, άκουσα πολλούς να λένε ότι είστε ο καλύτερος ξιφομάχος του Παρισιού. Θα έχετε την καλωσύνη να μου το αποδείξετε, διασταυρώνοντας το σπαθί σας με το δικό μου!...

Η ολοκληρή αυτή πρόταση έκανε τον Μοντωμπάν να μείνει καταπληκτος. Όστόσο ο ιππότης, χωρίς να δείξει την ταρραχή του, ρώτησε το συνομιλητή του:

—Μου φαίνεται, κυρία, ότι για πρώτη φορά έχω την τιμή να σάς βλεπω και ότι δεν μου κάνετε τίποτα... Γιατί, λοιπόν, επιθυμείτε τόσο πολύ να μονομαχήσουμε;

—Για να πεισθώ ότι είστε πράγματι το καλύτερο σπαθί της Γαλλίας! αποκρίθηκε με σταθερή φωνή η Άλκιντορ.

Χίλιος διαβόλοι! είπες με το νου του ο Μοντωμπάν. Τι να σημαίνει άραγε αυτή η πρόκληση; Α! τώρα καταλαβαίνω!... Ο ιππότης αυτός θα με είδε να πολιορκώ την αγαπημένη του και θα θέλη να με τιμωρήσει για την αβίασεία μου... Τί άνόητος που ήμουν να μη το σκεφτώ πιο μπροστά... Ναι, αυτό θα είναι, δεν υπάρχει άλλη εξήγηση... Το τρούμερο όμως είναι ότι δεν μπορώ να μονομαχήσω μ' αυτόν τον έθροπο... γιατί θα τον σκοτώσω εάπαντος και θα κάνω τα μάτια εκείνης να χύσουν πικρά δάκρυα!... Α! όχι! όχι! Ποτέ δεν θα βαστάξω η καρδιά μου να κάνω αυτό το έγκλημα!...

Και ο Μοντωμπάν συνέχισε ύψηλόφωνα:

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ο
ΡΟΥΛΤΑΜΠΛ ΣΩΖΕΙ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ!ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.

— Βρισκόμαστε στην εποχή του πανευρωπαϊκού πολέμου. Ο περιφημός αστυνομικός ρεπόρτερ υπηρετεί ως δεκανέας στο μέταπο, όταν ξαφνικά λαβαίνει μία διαταγή να επιστρέψω στο Παρίσι και να παρουσιάσει στον διευθυντή της εφημερίδας «Εποχή», όπου εργαζόταν προ του πολέμου. Πράγματι, πα-

ρουσιάζεται και μαθαίνει από το στόμα του ότι η κυβέρνηση περιμένει απ' αυτόν, ούτε λίγο ούτε πολύ, να σώσει το Παρίσι! Δεν του δίνει όμως καμιά εξήγηση σχετική και το ίδιο βράδυ τον πηγαίνει να παρακολουθήσει μία μουσική παράσταση στο Παρίσι. Εκεί ο Ρουλταμπλ ακούει τον «Άγριο» επιστήμονα Κρόιερ να μιλά για μία καταπληκτική έφευρη στο γάλλο σοφό Φούλμπερ, για μία τεραστίαν τορπίλη, που μπορεί να μεταβάλλει σε λίγες στιγμές σε έρηψιν και τη μεγαλύτερη πρωτεύουσα. «Έγιναν μάλιστα και τα σχετικά πειράματα σ' ένα ερμηνοήσι, στο οποίο, μετά την εκρήξη της «Γιτάνιας» — έτσι ονομάζεται η τορπίλη — μετεβλήθη σε πραγματική κολάση. Μά οι Γερμανοί, την ίδια νύχτα κλώσαν, άπαγαγουν μ' ένα υποβρύχιο τον Φούλμπερ, την κόρη του και τον μνηστήρα της τελευταίας και κλέβουν τα σχέδια της έφευρας τους. Τους μεταφέρουν στα εργοστάσια Κρούιερ κι εκεί έξαναγκάζουν τον μνηστήρα της δεσποινίδος Φούλμπερ να κατασκευάσει για λογαριασμό της Γερμανίας την «Γιτάνια», για να καταστρέφουν μ' αυτή το Παρίσι. Οι Γάλλοι ύπουλοι, τρομοκρατημένοι, έμπιστεύονται την σωτηρία του Παρισιού στον Ρουλταμπλ, ο οποίος αναλαμβάνει να πάει μαζί με δύο βοηθούς του στο «Έσεν» και να φυλάξουν τους τρεις έφευρες, οι οποίοι, εντύχως, δεν είχαν αποκαλυφθεί ακόμα στα μυστικά της έφευρας τους στους Γερμανούς. Πράγματι δέ, έπειτα από λίγες μέρες, ο ρεπόρτερ φροντίζει να συλληφθεί αιχμάλωτος και οι Γερμανοί, έπειδή παρουσιάζεται ως μηχανικός, τον στέλνουν στο Κρούιερ. Εκεί καταρθώνεται να γίνει συνεργάτης του μηχανικού Ρίχτερ και ν' αποκτήσει την έμπιστοσύνη του. Επικοινωνεί με την Νικόλ και τον μνηστήρα της και οργανώνει, έπειτα από πολλές περιπέτειες, τη φυγάδευσή τους. Στα σχέδια του αυτόν τον βοηθεί κι ο φίλος του Βλαντιμίρ, ο οποίος, μετεμπεριμένος ως Τούρκος πασάς, μένει στο ξενοδοχείο «Εσσεναρ Χόφ».

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
—Ευχαριστώ! Και το «Βέζελ» τι γίνεται; ρώτησε ο Ρουλταμπλ.

—Άσχημα νέα! είπε ο Βλαντιμίρ μέσ' απ' τα δόντια του. Είδα τον πλοίαρχο του «Βέζελ». Έχει διαταχθεί να μεταφέρει κατά το προσεχές του ταξίδι πενήντα Γερμανούς στην Όλλανδία...

—Πόσο πλήρωμα έχει; ... ρώτησε ο ρεπόρτερ.

—Εφτά άνδρες...

—Κι' ο πλοίαρχος, δρώ! Πενήντα δώδεκα δηλαδή άνδρες συνολικά...

—Είπε πολλοί, είπε ο Βλαντιμίρ, για μās τους τρεις πού θ' αναγκαστούμε ίσως να κυριεύσουμε το καράβι χωρίς να κάνουμε καθόλου θόρυβο...

—Μπα!... Δεν θ' αντιληφθούν τίποτε κι' ελπίζω ότι δεν θα ερεθίσουν στην ανάγκη να κυριεύσουμε το πλοίο...

—Ανάθεμα!... Τό ελπίζω κι' εγώ...

—Τι ώρα φτάνουν ή κάρτες στο «Βέζελ»;

—Πρέπει όλα να έχουν φτάσει στις έξι το πρωί... Τό πλοίο πρό-

πει να σηκώσει την άγκυρα στις έφτά... Τό πολύ-πολύ στις πέντε θα έχουν αντιληφθεί τη δική σας απόδραση... Μέσα σε δύο ώρες λοιπόν μπορούν να συμβούν πολλά πράγματα...

—Τί δηλαδή;

—Να σās συλλάβουν και να σās πάνε πάλι στα εργοστάσια...

—Πολύ πιθανόν να συμβή κι' αυτό! απάντησε ο Ρουλταμπλ με φωνή νυχρή. Μά δεν θα πάνε στα εργοστάσια παρά μόνο πτώματα... Αλήθεια, άσχημέ μου πιασά, τί κάνει ή πριγκίπισσα Μποντοβάν;

Μά ο Βλαντιμίρ δεν μπόρεσε να του απαντήσει, γιατί οι άλλοι προσκαλεσμένοι καθόντουσαν κιόλας στο τραπέζι και θ' αντιμετώπιζαν την απουσία τους.

Ο Ρουλταμπλ κήρυξε μακροβία από το Βλαντιμίρ και τη Νικόλ, άγάμεσα σ' ένα γέρο διανοητικό υπάλληλο και μία νεαρή δεσποινίδα, δεκάξη-δεκαοχτώ χρόνων, έξαδελφή του Χάνς, ή οποία δεν έπαυε ούτε στιγμή να φλυαρή και να διηγείται στο Ρουλταμπλ σε όλες του τις λεπτομέρειες, ένα ταξίδι δώδεκα ήμερών που είχε κάνει στο Παρίσι.

—Τό Παρίσι, έλεγε, είχε μία πόλιν μαγική. Λένε πως ο αυτό-κρατός θα τό καταστρέψει ίσως, μά εγώ ελπίζω πως δεν θα θελήσει να χαθή απ' τό πρόσωπο της γής μία μαγική πόλιν...

Τά λόγια της αυτά ακούστηκαν

κι' έκαναν αίσθησι. Τότε ο στρατηγός φόν Μπέργκ άρχισε να λέει ότι ο 'Ιούλιος Καίσαρ δεν ήταν παρά ένας ήλιος συγκρινόμενος με τον Κάιζερ, κι' ότι ο Κάιζερ θα κατέστρεφε, ό,τι χρειαζόταν, κι' αυτή τη μαγική πόλιν, αν αυτό ήταν αναγκαίο, μά ο γερμανικός πολιτισμός θα θριαμβούσε σ' όλη τη γή.

—Αυτό άλλωστε άρχισαν να τό καταλαβαίνουν, όχι μόνο οι φίλοι μας αλλά και μερικοί από τους εχθρούς μας...

Και λέγοντας τά λόγια αυτά, έδειξε με τὰ ελέμμάτα του τό Ρουλταμπλ και τη Νικόλ.

Ο Ρουλταμπλ με δυσκολία κατόρθωσε να συγκρατήσει την ταραχή του. Η Νικόλ όμως δεν ταράχτηκε καθόλου, μά κύτταξε τό ρεπόρτερ, ο οποίος την κύτταξε κι' αυτής. Φάνηκαν κι' οι δύο σαν να είχαν καταλάβει ο ένας τον άλλο κι' έσκυψαν τὰ κεφάλια τους πάνω απ' τὰ πιάτα τους, ενώ οι άλλοι προσκαλεσμένοι ξεσπούσαν σ' έπευφημίες και ζητωκραυγές.

Ο ρεπόρτερ δεν συλλογιόταν τόσο την νεροπή του και τόν ξε-εντελίσμότη του, γιατί έλπιζε σε λίγο να εκδικηθεί με τόν πιο λαμπρό τρόπο, όσο τη μανία και τόν πόνο που θα σπάραιαν την καρδιά της Νικόλ...

Συγχρόνως ένοιωσε και μεγάλη ευγνωμοσύνη προς τη νέα, ή οποία έδειχνε τόση περιφρόνηση

προς τὰ τέρατα αυτά που έβριζαν αυτήν και την πατρίδα της.

—Αξίζει να σωθή!... Και θά πη σώσω! έλεε από μέσα του ο Ρουλταμπλ.

Εκείνη τη στιγμή άρχισαν ή προσόψεις ύπέρ των μελλονύμφων, ή όποιες τελείωναν όλες με τις επιφωνήσεις: «Κάτω ή Γαλλία! Κάτω ή Άγγλία! Κάτω ή Ρωσία!...»

Ο Ρουλταμπλ, κατακόκκινος απ' τό κακό του, έκανε τὰ νύχια του μέσα στις σάρκες του, κυττάζοντας συγχρόνως τη Νικόλ, ή οποία τού φαινόταν τώρα κάπως ταραγμένη.

Τέλος οι προσκαλεσμένοι σηκώθηκαν απ' τό τραπέζι και σκορπίστηκαν σ'τά σαλόνια για να πιούν καφέ και λικέρ και για να καπνίσουν τὰ πούρα τους. Αυτή τη στιγμή ακριβώς περιέμενε κι' ο Ρουλταμπλ για να πλησιάσει τη Νικόλ. Μέσα στο γενικό μπερδεμα, κατόρθωσε πράγματι να την προσεγγίσει στη γωνία ενός σαλονιού, να της χώσει μέσα στο χέρι τό μικρό φυαλίδιο που τού είχε δώσει ο Βλαντιμίρ και να της πη:

—Πάρε αυτό! Είναι ό,τι χρειαζόμαστε για ν' αποκοιμίσουμε τη γυναίκα που σās φυλάει και όλη την οικογένεια Χάνς, αν παρουσιαστή ανάγκη. Είκοσι σταγόνες για κάθε πρόσωπο φτάνουν. Βάλε έσεις τριάντα!

Η Νικόλ κύτταξε τό Ρουλταμπλ χωρίς να κάνει ούτε μία κίνηση.

—Βάλε λοιπόν αυτό τό φυαλίδιο στην τσέπη σας! Ξαναείτε ο ρεπόρτερ.

—Σέ λίγο, τού απάντησε ή Νικόλ, γιατί τώρα μās κυττάζουν. Δεν έχετε τίποτε άλλο να μου πητε;

—Ναι!...

—Τότε πείτε τό μου γοήγγο, γιατί δεν ξέρουμε αν θά μās παρουσιαστή άλλη παρόμοια εκκείρια.

Λοιπόν, είπε ο ρεπόρτερ, άπνε, στις τρεις ακριβώς μετά τὰ μεσάνυχτα, θά φύγετε από τό σπίτι τού μηχανικού Χάνς, όπου μένετε, φορώντας τὰ ρούχα, τό καπέλλο και τό μανδύα της Έλενας. Αν σās προσέξει κανείς, μη δώσετε καμιά προσοχή. Θά σās νομίσουν όλοι για τη μνηστή σου πρό όλιγον έδειχνε ότι όλα πηγαιναν περίφημα... Σέ κύτταξα πού κοιμόνταν με τη Νικόλ. Σού χαμογέλουσε σαν άγγελος...

—Ναι, απάντησε ο Ρουλταμπλ με φωνή σοβαρή. Μου χαμογέλουσε. Άκουσε, Βλαντιμίρ! Αυτή ή νέα κόρη είναι υπέροχη! Δεν υπάκουε τίποτε πιο όρατο, τίποτε πιο ήρωικό σ'όν κόμο άπό τη Νικόλ...

Για μία στιγμή έμεινε σιωπηλός κι' έπειτα εξακολούθησε:

—Ποιός θά με μιάσει; Έ-

Εγώ ή κάποιος άλλος, για

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

τι θά είμαι ίσως εξαιρετικά άπα-σχολημένος... Πάντως, όποιος κι' αν είναι, θά είναι άνθρωπος δικός μου. Αν στις τρεις και μισή, δεν βρισκόσαστε εκεί, θά καταλάβω ότι σās συνέβη κάτι έντελώς άπρόοπτο που σās έμπόδισε να φύγετε απ' τό σπίτι τού Χάνς. Τότε, να βρισκόσαστε στο δωμάτιό σας. Ο α ρ θ ω ν α σ α ς π α ρ ω α π ο κ ε τ.

—Είστε έββαιοι ότι θά πετύχετε;

—Απολύτως έββαιοι, γιατί έχω τη συγκράτησή σας σε όλα και να σās σ κ ο τ ω σ α κ ό μ η!

—Ω! γαί!

—Φαντάζομαι, ότι ή συγκράτησής αυτή ισχύει πάντοτε;

—Πάντοτε! απάντησε ή Νικόλ.

Και χαμογέλασε στο Ρουλταμπλ. Έξαφνα, τη στιγμή εκείνη, ο νεαρός ρεπόρτερ για ένα λόγο μυστηριώδη, έγινε χλωμός σαν τό κερί κι' έγκατέλειψε άπότομα τη Νικόλ... Άναγκάστηκε μάλιστα να γυρίσει τό κεφάλι του άλλου για να κρύψει την ελοφάνερη ταραχή του, γιατί είδε καθώς άπομακρυνόταν τό στρατηγό φόν Μπέργκ να μπαίνει στην αίθουσα που βρισκόταν.

Τόν άπόφυγε, γιατί με την ταραχή του ήταν ζήτημα αν θά μπορούσε να τού μιλήσει, και διευθύνθηκε προς τ' άλλα σαλόνια. Εκεί άναστήθηκε τόν Βλαντιμίρ και όταν τέλος κατόρθωσε να τόν ξεμοναχιάσει, τού μίλησε με φωνή τόσο αλλοιωμένη, ώστε ο Βλαντιμίρ τρόμαξε και τόν ρώτησε:

—Μά τί συμβαίνει, λοιπόν;

—Άκου, Βλαντιμίρ, άκου! Γιατί ή πριγκίπισσα Μποντοβάν δεν βρίσκεται εδώ; Δεν ήταν λοιπόν προσκαλεσμένη;

—Απεναντίας την προσκάλεσαν κι' αυτήν!

Ακούγοντας την απάντησι αυτή ο Ρουλταμπλ δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μία κίνησι χαράς και τό χρώμα του τού ξαναγέμισε.

—Ω, Οέέ μου! έλεπε. Οέέ μου! Είπε δυνατόν αυτό; Είσαι έββαιος, Βλαντιμίρ; Είσαι έββαιος ότι είχαν προσκαλέσει εδώ την πριγκίπισσά σου;

—Απολύτως έββαιοι! Όχι μόνο μου τό είπε, αλλά και μου έδειξε την κάρτα της προσκήσεώς της.

Οέέ τού ούρανού! φώναξε ο Ρουλταμπλ. Ξαναγυρίζω στη ζωή... Ξέρεις ποιός έκανε τόν κατάλογο των προσκεκλημένων;

—Ο στρατηγός φόν Μπέργκ, ο ίδιος.

—Ευχαριστώ! Ευχαριστώ! Δεν ξέρεις τί καλό μου κάνεις με τίς απαντήσεις σου αυτές!

—Μά πές μου τί συμβαίνει; ρώτησε ο Βλαντιμίρ. Τό ύφος σου πρό όλιγον έδειχνε ότι όλα πηγαιναν περίφημα...

Σέ κύτταξα πού κοιμόνταν με τη Νικόλ. Σού χαμογέλουσε σαν άγγελος...

—Ναι, απάντησε ο Ρουλταμπλ με φωνή σοβαρή. Μου χαμογέλουσε. Άκουσε, Βλαντιμίρ! Αυτή ή νέα κόρη είναι υπέροχη!

Δεν υπάκουε τίποτε πιο όρατο, τίποτε πιο ήρωικό σ'όν κόμο άπό τη Νικόλ...

Για μία στιγμή έμεινε σιωπηλός κι' έπειτα εξακολούθησε:

—Ποιός θά με μιάσει; Έ-

Εγώ ή κάποιος άλλος, για

—Και τώρα θά μου πης γιατί ή πριγκίπισσα Μποντοβάν, αν και προσκαλεσμένη, δεν ήρθε στο πρόγευμα των άρραβώνων;

—Ήθελες λοιπόν να της μιλήσεις;

—Εγώ! έκανε αναπνδώντας ο Ρουλταμπλ. Έγώ ούτε την έβρα, ούτε θά ήθελα να την ξέρω. Ούτε είχα να της πω τίποτε...

—Τότε μη λυπάσαι για την άπουσία της...

—Απεναντίας!... Λυπάμαι, λυπάμαι πολύ! Μά δεν μου είπες τό λόγο της άπουσίας της. Μη πως είναι άρρωστη;

—Καθόλου. Μά σήμερα τό πρωί καθώς δοκίμαζε μία υπέροχη τουαλέτα που θά την έκανε βασίλισσα αυτής της εορτής, έλαβε τη διαταγή να πάη σ' ένα άλλο πρόγευμα, όπου θά συναν-

τάστηκε σε μία μεγάλη δευμάτινη πολυθρόνα. Έμεινε εκεί επί μερικά λεπτά με τό κεφάλι του χαμένο μέσα στα χέρια του. Έπειτα σηκώθηκε, συνάντησε τό Βλαντιμίρ κι' άποραβήχτηκαν κι' οι δύο σε μία σκοτεινή γωνιά, όπου μπόρεσαν να φλυαρήσουν επί άκριτη ώρα, χωρίς να τούς ένοχλήσει κανείς.

Όταν τελείωσαν την κουβέντα τους, ο ένας ήταν πιο χλωμός από τόν άλλο.

Ο Βλαντιμίρ πήγε ν' άποχαιρέτηση τόν φόν Μπέργκ, την Έλενα και τό Ρίχτερ, ζητώντας την άδεια ν' άπουσνη, έπειδή, όπως είπε, ήταν λίγο αδιάθετος. Οι άλλοι δεν δυσκολεύτηκαν καθόλου να τό πιστέψουν αυτό έλέποντας τη χλωμάδα του.

Έξαφνα, ένα παράθυρο που έ-έλειπε σ' αυτή την αλλη, άνοιξε και μία σκιά πήδηξε άπάνω σ'όν ταπάζα τού χιονιού.

Μά ήταν σκιά ανθρώπου ή ζώου;... Όπως ένας σκύλος, άρχισε να περπατά με τὰ τέσσερα έπάνω σ'όν χιόνι. Πήγαινε, έρχόταν, τραβούσε σ'όν μακρος και φαινόταν σαν να μυρίζεται τη γή...

Σε μία στιγμή άνορθώθηκε άποφασιστικά και τότε φάνηκε πως ήταν σκιά ανθρώπου...

Πέταξε άμέσως ένα σκουπί πάνω απ' τόν τοίχο που χωρίς άλλο είχε στην άκρη του άσπαρι, γιατί γαντζώθηκε σε κάποια προεξοχή. Γαντζώθηκε μάλιστα στερεά, γιατί μολονότι ο άνθρωπος που τό έβριζε τό τραβούσε, δεν μπορούσε ν' άποσπαστή.

Τότε κι' αυτός άρχισε να σκαρφαλώνη σ' αυτό, άκουμπώντας τὰ πόδια του σ'όν τοίχο, απ' τόν όποιο άρχισαν να κατακυλινδών μερικές πέτρες... Μά ή σκιά έβρισκε πως ή πέτρες αυτές δεν ήταν άκοιτές, γιατί μόλις έφτασε στην κορυφή τού τοίχου, απέσπασε κι' άλλες κι' άλλες έβριζε κάτω στην αλλη κι' έβω απ' την αλλη...

Έπειτα ή σκιά εξαφανίστηκε στη στέγη, άφου έβριζε τό σκουπί απ' την άλλη μεριά τού τοίχου.

Μερικές στιγμές πέρασαν.

Έξαφνα τό σκουπί ρίχτηκε πάλι στην αλλη κι' ή σκιά, γλιστρώντας απ' αυτό, κατέβηκε κάτω σ'όν έδαφος. ή σκιά άφου έκανε μερικές αλλόκοτες κινήσεις, άφου σούβηκε πάλι σ'όν έδαφος σαν ζώο, περπατώντας προς τὰ πλάγια, έξαφνίστηκε σ'όν παράθυρο απ' τό όποιο είχε ξεκινήσει.

Μόλις έφτασε σ' αυτό τό παράθυρο, μπήκε πάλι σ'όν σπίτι τού Ρίχτερ και συνάντησε μία άλλη σκιά, ή οποία τή ρώτησε:

—Μά χρειάζεσαι άκόμα τὰ παπούτσια σου, Ρουλταμπλ;...

—Εγώ τώμα ξεπόλητος... Δεν είναι δουλειά αυτή... Ο' άρπάξω κανένα άγριο σ'όνάκι!

—Νά ή άρβύλλες σου! Μην κλάις πειδι!... μουρμούρισε ο Ρουλταμπλ βάζοντας απ' τὰ χέρια τ'όν τες τεράστιες άρβύλλες τού Λά Καντέρ, ή όποιες τότε ο Ρουλταμπλ. Έγώ σ' έφερα εδώ!

Και σκούπισε ένα δάκρυ, ένα χοντρό δάκρυ που κύλησε σ'όν μαγουλό του...

Έπειτα έξαγύρισε σ'όν σαλόνια, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

χτερ, όπου κατέβηκε και τό Ρί-

ΧΑΡΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ!... ΔΩΡΑ!... ΔΩΡΑ!... ΔΩΡΑ!...

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΓΕΝΝΑΙΟΔΩΡΙΑ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,,

ΤΟ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ
ΠΕΝΤΕ ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ ΔΩΡΑ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ!...

Η «Οικογένεια», εκτός των άλλων σπουδαίων καινοτομιών, εις τας οποίας προέβη τελευταίως, εκτός της συμφωνίας, εις την οποίαν προέβη μετά του διευθυντού των «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΩΝ» κ. Ν. Καμαρινού, όπως συγχωνεύσει εν αυτή και το προαναφερθέν εβδομαδιαίον περιοδικόν, μεθ' όλων των εκλεκτών περιεχομένων του, εκτός της αύξησεως των σελίδων της εις 52, προβαίνει ήδη, χάριν των αγαπητών αναγνώστων και συνδρομητών της, και εις την εξής πρωτοφανή διά τον περιοδικόν, αλλά και τον ημερήσιον Τύπον, καινοτομίαν:

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ

με πλούσια και πρωτοφανή δώρα, με δώρα μεγάλης αξίας, τα οποία κανένα Έλληνικόν περιοδικόν δεν επρόσφερε μέχρι σήμερα στους αναγνώστας του.

Δημοσιεύομεν κατωτέρω τὰ δώρα, τὰ οποία θα προσφέρη η «Οικογένεια» στους αγαπητούς αναγνώστας της, κατά

ΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

Ο α'	αριθμός δα κερδίσει δρχ.	500	Ο ε'	αριθμός δα κερδίσει δρχ.	50
Ο β'	» » » »	150	Ο στ'	» » » »	50
Ο γ'	» » » »	100	Ο ζ'	» » » »	50
Ο δ'	» » » »	50	Ο η'	» » » »	50

Επίσης άλλοι εκατό αριθμοί θα κερδίζουν από ένα αντίτιπον του υπέρχου μυηστηρίου του 'Ονωρίου Μπαλζάν «Η ΠΑΝΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ». Συνολική αξία των εκατό αυτών αντίτυπων Δρχ. 2.000.

Τέλος εκατό ακόμη αριθμοί θα κερδίζουν από ένα αντίτιπον του άριστουργηματικού μυηστηρίου του 'Ιουλίου Βέρν «Η ΣΦΙΓΓΙΣ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ». Συνολική αξία των 100 αυτών αντίτυπων έτερα 2.000 δραχμών.

Η αξία δηλαδή των δώρων, τα οποία θα προσφέρη η «Οικογένεια» στους αναγνώστας της εβδομαδιαίας ανέρχεται εν συνόλω εις ΠΕΝΤΕ ΧΙΛΙΑΔΑΣ δραχμών (5.000) !...

Ο πίναξ των εβδομαδιαίων δώρων της «Οικογένειας» θ' αλλάζη κάθε εβδομάδα, ούτως ώστε να μπορούν να λαμβάνουν μέρος στο Λαχείον όλοι οι αναγνώσται, και οι κερδίζοντες ακόμη εις προηγούμενας κληρώσεις, εφέσον τὰ δώρα θα είνε πλούσια και ποικίλα.

Εις τὸ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ της «Οικογένειας» θα λαμβάνουν μέρος όλοι ανεξαιρέτως οι αναγνώσται μας, χωρίς να υποβάλλωνται σε κανένα κόπο, χωρίς να είνε υποχρεωμένοι ν' αποκρίνουν δελτίον από τὸ φύλλο και να τὸ καταστρέφουν.

Απλῶς κάθε αναγνώστης θα φυλάσσει τὸ φύλλον του, εις τὸ ποῖον θα δημοσιεύεται δελτίον τοῦ Λαχείου με μίση η θα τὸ ἀποστέλλη εις τὰ Γραφεῖα μας, και θα παίρνῃ τὸ δῶρο του.

Η κληρώσις θα γίνεται κάθε εβδομάδα εις τὰ Γραφεῖα μας, παρουσία επιτροπῆς, και η παράδοσις των δώρων θα κερδύσει.

Στην κληρωτίδα θα μπαίνουν όλοι οι εις τὰ φύλλα δημοσιευόμενοι αριθμοί. Θα συμμετέχουν δηλαδή στο Λαχείον όλοι οι αναγνώσται μας — και της πρωτεύουσας και των επαρχιών — με μεγάλες ελπίδες κέρδους.

Τὰ ἀποτελέσματα της Α' κληρώσεως τοῦ εβδομαδιαίου Λαχείου θα δημοσιευθῶν στο μεταπροσέχες φύλλο.

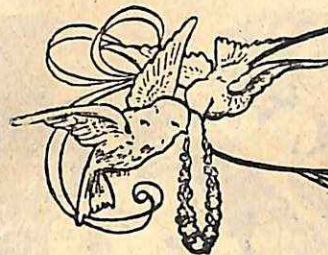
Οὐδέποτε ἑλληνικὸν περιοδικὸν προέβη εἰς τόσον σπουδαίαν καινοτομίαν

Προφθάστε λοιπὸν ν' ἀγοράσετε

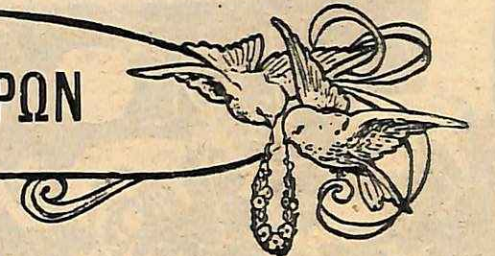
τὴν «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» πρὶν ἐξαντληθῇ

λόγῳ τῆς καταπληκτικῶς μεγάλης ζήτησεως

ΕΝΑΣ ΘΡΥΛΟΣ ΠΟΥ ΑΝΑΣΤΑΤΩΣΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΤΑ ΡΟΥΒΛΙΑ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΑΡΩΝ

Πέθεν ἐδημιουργήθη ὁ θρύλος. Ἡ βασίλισσα Ὀλγα και ἡ μεταφράσις τοῦ Εὐαγγελίου στην δημοτικὴν. Τὰ φιλανθρωπικὰ ἔργα της. Τὰ ρούβλια τῶν ἐμογενῶν τῆς Ρωσίας. Πῶς δημιουργήθηκε σκεπτικῶς μιὰ σύγχυσις. Ἡ συγκρούσις τῶν Εὐαγγελιακῶν, κτλ. κτλ.

Τὸ γλωσσικὸ ζήτημα βέβαια δὲν ἔχει λυθῇ οὔτε σήμερον ἀκόμα στην Ἑλλάδα και ἡ συζητήσις ἐξακολουθεῖ ἀκόμα μεταξὺ δημοτικιστῶν και καθαρευουσιάνων. Οἱ ἠρωικοὶ ὅμως καινὰ γὰρ ἄπο τὸ γλωσσικὸ ζήτημα ἔβγαν Πέρας ἡ ἐποχὴ τοῦ ἔγρο Μιστριώτης ξεσηκῶν στο πόδι τοὺς φοιτητὰς ἐναντίον τῶν ὑπονομευτῶν τῆς ἀπατρὸς ἡμῶν γλώσσας! Πέρας πει ἡ ἐποποιία τῶν Εὐαγγελιακῶν και τῶν Ὀρεστεικῶν, ἡ διαδηλώσις και ἡ συγκρούσις.

Ὅτι αὐτὰ τὰ ἔχει ἀκουστὰ μὲν ἡ σημερινὴ νεολαία. Καὶ ὅλοι φυσικὰ θὰ ἔχουν ἀκούσει και γὰρ τὸν περίφημο θρύλο τῶν ρουβλίων, τὰ ὁποῖα σύμφωνα με τὰ καθιερωθέντα τῶν καθαρευουσιάνων, ἔστειλε στην Ἑλλάδα ἡ Τσαρική Ρωσία, μέσῳ τῆς αἰμνήστου βασιλίσσης Ὀλγας, γὰρ πανσλαβιστικὴ προαγάνδα, γὰρ νὰ μᾶς χαλάσῃ δηλαδή τὴ γλώσσα και τὴ θρησκεία με τὴ μεταφράσι τοῦ Εὐαγγελίου.

Ὁ ἀφελὴς κομίστης ἐπίστευε τότε στὸν θρύλο αὐτὸ τῶν ρουβλίων, καθὼς ἐπίστευε ὅτι ἡ βασίλισσα Ὀλγα ἦταν ἓνα εἶδος πράκτορος τῆς πανσλαβιστικῆς πολιτικῆς τῆς Ρωσίας. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ὅμως θεωροῦσαν τὴν κατηγορίαν αὐτὴν πρὸς τὸν ὅτι σὺ καὶ ἡμεῖς.

Μὰ πῶς και γιατί ἐδημιουργήθη αὐτὸς ὁ θρύλος; Δὲν εἶνε ἐντελὴς ἀκόμα. Ὅχι βέβαια πῶς ἡ Ρωσία ἔστειλε ρούβλια στην Ὀλγα γὰρ νὰ διαφθερῇ τὴ συνείδησι, τὴ γλώσσα και τὴ θρησκεία τῶν ὑπάρχοντων της. Μὰ ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι χοίματα λάβαινε ἡ Ὀλγα ἀπὸ τῆς Ρωσίας και ὅτι τὰ χοίματα αὐτὰ εἶχαν κάποια σχέση με τὴ μεταφράσι τοῦ Εὐαγγελίου. Καὶ πάντοτε οἱ ἄνθρωποι, ἡ τότε ἀντιπολιτευσις τῆς κυβερνήσεως Θεοτόκη και οἱ ἀντιβασιλικοὶ κέντησαν τὸ παραμυθὶ περὶ τῶν πανσλαβιστικῶν ρουβλίων.

Νὰ πῶν εἶνε ὅλη ἡ ἀλήθεια σχετικῶς: Ἡ βασίλισσα Ὀλγα, ὅπως εἶνε γνωστὸ, ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα ποὺ ἦρθε στην Ἑλλάδα, ἀρρώσθη στην Ἱδρυσ και τὴν ὀργάνωσι νοσοκομείων. Ταπεινὰ δὲ τὰ ἐπεσκέτετο, τὰ ἐπισκεψάμενος και σὰν μητέρα παρὸς τὸν προσκέφαλο τῶν ἀρρώστων. Καθὼς μάλιστα ἦταν πολὺ θρησκα, ἐνδιαφερόταν γὰρ τὴ θρησκεία ὅχι μόνον τοῦ σώματος τῶν ἀσθενῶν, μὰ και τῆς ψυχῆς τῶν. Ἀλλοῦστε, οἱ ἀρρώστοι τῆς ζήτησαν βιβλία νὰ περνῶν τὴς βαρεῖς καὶ

λὸς και κατόπιν ἡ βασίλισσα Ὀλγα τὴν ὑπέβαλε πρὸς ἔγκρισιν στην Ἱερὰ Σύνοδο. Ἡ Σύνοδος ὁμως ἀρνήθηκε νὰ τὴν ἐγκρίνῃ και τότε οἱ καθηγητὰ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου ἔβγαν ἔγγραφο πρὸς τὴ βασίλισσα, συνιστῶντας της νὰ μὴ τὴν ἐκδόσῃ.

Μὰ ὁ Πανταζίδης παρακίνησε τὴ βασίλισσα νὰ μὴ λάβῃ ὑπὸ τῆς πίστεως αὐτῆς. Καὶ τότε ἡ Ὀλγα ἔδωσε τὴ μεταφράσι καὶ τυπώθηκε σὲ χίλια ἀντίτυπα, ποὺ τὰ μοίρασε στοὺς ἀρρώστους τῶν διαφόρων νοσοκομείων. Δημοσιεύθηκε τότε κάποιος θρύλος, μὰ τὸ ζήτημα πέρασε και ξεχάστηκε, χωρὶς σοβαρότερες συνέπειες.

Ἡ ἐκδοσις τῆς μεταφράσεως αὐτῆς ἔγινε με ἔξοδα τῆς βασίλισσης Ὀλγας, ἀπὸ τὰ χοίματα δηλαδή ποὺ τῆς ἔστειλαν οἱ ὁμογενεῖς και πρὸ πάντων οἱ ὁμογενεῖς τῆς Ρωσίας — Μαροσλὴς και ἄλλοι — σὲ ρούβλια φυσικὰ, γὰρ νὰ συντηρῇ νοσοκομεία και γὰρ ἄλλους φιλανθρωπικοὺς σκοποὺς. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως λοιπὸν αὐτῆς, ἡ μεταφράσις ἐκείνη τοῦ Εὐαγγελίου τυπώθηκε πράγματι με ρούβλια, με χοίματα δηλαδή προσεχόμενα ἀπὸ τὴ Ρωσία.

Μὰ οἱ μαλλιαροὶ τί σχέση εἶχαν με τὰ ρούβλια;

Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴ — στὰ 1901 — ἡ Ἐκκλῆσια τοῦ Γαβριηλίδου ἄρχισε νὰ δημοσιεύῃ τὴ γνωστὴ μεταφράσι τοῦ Εὐαγγελίου στὴ δημοτικὴ, ποὺ ἔβγαν ὁ Ἀλέξης Παλλῆς. Ἡ μεταφράσις ἐκείνη εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς προσέλασε μεγάλῃ ἀναστάσει. Οἱ ἀμύνητοι «τῆς πατρὸς ἡμῶν γλώσσας» καὶ θρησκείας ἐσηκώθησαν στὸ πόδι. Οἱ ἀντιπολιτευόμενοι βεβαίως ἐκείνη νὰ πολεμήσουν τὸ Θεοτόκη ποὺ ἦταν προσηλυτικὸς.

ΔΕΛΤΙΟΝ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ
ΤΗΣ
"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ," * 012347
Α'

Φυλάγετε τὸ φύλλον τῆς «Οικογένειας» με τὰ ἀριθμημένα δελτία τοῦ εβδομαδιαίου λαχείου και προσέχετε ἀπὸ τῆς προσέχουσας εβδομάδος, ποὺ ἀρχεῖται ἡ ἐκκλήσις τοῦ λαχείου, διότι πιθανὸν νὰ εἴδῃτε μεταξὺ τῶν τυχερῶν.

γός, οἱ δὲ ἐναντίον τοῦ βασιλέως Γεωργίου ἐμπλέξαν τὴν μιὰ μεταφράσι με τὴν ἄλλη, ἐξήγγειλαν τοὺς φοιτητὰς και τὸ λαὸν καὶ διέδωσαν πῶς ἡ βασίλισσα Ὀλγα καὶ τὸ Παλάτι ἦταν συνεννοημένοι με τοὺς μαλλιαροὺς, ποὺ ἔπλησαν — μέσῳ τῆς Ὀλγας — ρούβλια γὰρ νὰ μᾶς χαλάσουν τὴ γλώσσα και τὴ θρησκεία. Εἶνε ἀποδεδειγμένον ἱστορικῶς πῶς ἡ μεταφράσις τοῦ Παλλῆ δὲν ἔχει καμμίαν σχέση με τὴ μεταφράσι ποὺ ἔβγαλε ἡ Δις Σωμῆκη, και ὅχι μόνον αὐτὸ, ἀλλὰ και πῶς ὁ Παλλῆς ἀποδοκίμαζε τὴ μεταφράσι ποὺ ἔβγαλε ἡ βασίλισσα, γιατί δὲν ἦταν στὴ δημοτικὴ και πῶς ἐν πάσῃ περιπτώσει οὔτε καμμίαν συνεννόησι, οὔτε καμμίαν σχέση εἶχε με τὴ βασίλισσα Ὀλγα.

Ὁ θρύλος ὅμως τῶν ρουβλίων — ποὺ εἴπαμε παραπάνω πῶς ἐδημιουργήθη — ἐκόλλησε στοὺς δημοτικιστὰς καὶ ἀπὸ τότε ὡς ἰσχυρὸς ἀκόμα, κατὰ τὴν πεποίθησι τοῦ λαοῦ τῶν οἰκιστῶν, οἱ μαλλιαροὶ ἔπαιρναν ρούβλια.

Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπορροή λοιπὸν ἔξοπασαν στὰς Ἀθήνας ἡ ταρχὴς τῶν Εὐαγγελιακῶν. Οἱ φοιτητὰς ὁχυρώθηκαν ἐναντίον τοῦ Πανεπιστημίου. Θέλησαν τὴν 8 Νοεμβρίου 1901 ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ λαοῦ νὰ κάνουν διαδήλωσι, ὁ στρατὸς ὅμως τοὺς ἐμπόδισε. Ἐπῆρε τότε ὁ πρῶτος πυροβολισμὸς καὶ ἀνοῖξε κατόπιν σφοδρὴ μάχη, με ἀποτέλεσμα ὁχτὼ νεκροὺς και καμμίαν ἐδωρητικὰ τραυματίαν καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη. Ἡ συμπλοκὴ δαμάσταν ὡς πρὸς τὴν 12 Νοεμβρίου καὶ ἀναπομπὰ τῶν Εὐαγγελιακῶν ἐκράτησε στην Ἀθήνα στὸ πόδι παραπάνω ἀπὸ ἓνα μῆνα, δηλαδή ἀπὸ τὴν 5 Νοεμβρίου, ὡς πρὸς τὴν 12 Δεκεμβρίου. Ἡ κινδυνώσις τοῦ Θεοτόκη, ἐξ αἰτίας τῶν Εὐαγγελιακῶν, ἔπει καὶ ὁ Μητροπολίτης Προκόπιος ἀναγκάστηκε νὰ παραιτηθῇ.

Αὐτὴ εἶνε ἡ πραγματικὴ ἱστορία τῶν ρουβλίων τῶν μαλλιαρῶν.

ΑΦΡΟΣ ΤΗΣ ΝΕΚΡΑΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ. Εἶνε τὸ τελευταῖον δημιούργημα τοῦ Ἰνστιτούτου PEARCE και εὐρίσκεται, κατόπιν συμβάσεως — γὰρ ὅλη τὴν Ἀνατολὴν ἀντιπρολαμβάνομεν καὶ τῆς Ἰταλίας — μόνον στην ACADEMIE DE BEAUTE Mme KETTY. Προσέτελες 11 (ἐπικουρεῖν Νεανίσκων). Τηλέφ. 92-088.

Καθαρίζει, τόνει και ἐκσκαεῖ τὸ δερμα και δίνει τὴν βελούδινη ἀπαλότητα δερματος μικροῦ παιδιοῦ. Ἀποτελέσματα ἐκπληκτικὰ ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο περίφημος από την ιστορία Ιταλός τυχοδιώκτης Κονσάντο Κονσίνι, ο οποίος κατάφερε να γίνει πρωθυπουργός της Γαλλίας, είχε τρελά ερωτευμένος με την Γκιζέλλα, την κόρη του θανασιού εχθρού του δουκάου του Άντιοχού, ο οποίος συνομιλεί για ν' ανατρέψει απ' το θρόνο τον νεαρό βασιλέα Λουδοβίκο 13ο και ν' ανακηρύξει αυτός βασιλεύς. Στά σχέδια του αυτά τον βοηθεί εξαίρετικά κι' η κόρη του, την οποία σκοπεύει να παντρεύει με τον μαρκήσιο Σέν-Μάρς, θέλοντας έτσι να εξασφαλίσει την ύπαιθρήν του. Η Γκιζέλλα δίνει τη συγκατάθεσή της σ' αυτό το γάμο, για να μη δυσαρεστήσει τον αγαπημένο της πατέρα, μα βράδια μέσ' στην καρδιά της λατρεύει τον ήρωά της Κονσίνι. Ο Κονσίνι, τύπος στρατού, αλλά γενναίος επαγγελματίας υπαξιωματικού, έπειτα από πολλά κατορθώματα, σάς έχει τέρμα από βέβαια θάνατο και τον βασιλέα Λουδοβίκο 13ο, τον οποίον αποπειράται να δηλητηριάσει ή σύζυγος του Κονσίνι Λεονώρα, για ν' ανεβάσει τον άνδρα της στο θρόνο.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
—Όχι, όχι, ποτέ, Μεγαλειότατε! είπε ο Καπεστάν. Δεν ξητάω να μάθω τα μυστικά σας!...

—Κύριε, σιωπάστε! φώναξε ο νεαρός Λουδοβίκος 13ος. Πρέπει να σάς τα πω, για να τα ξέρετε! Γιατί, απ' τη στιγμή αυτή, ίππότης, δεν θα φύγετε πια απ' το πλευρό μου! Θα σάς ονομάσω... αλήθεια... πώς μπορού τάχα να σάς ονομάσω; Σας χρειάζεται ένας τίτλος ξεχωριστός, αφού και το αξίωμα σας θα είναι ξεχωριστό! Πρέπει ο τίτλος σας να είναι εξαιρετικά τιμητικός, γιατί θα γίνετε ο όμορφότερός μου, ο συντροφός μου, ο καλός μου φίλος! Ο κύριος Κονσίνι είναι φίλος σταυράρχης. Ο κύριος ντε Ρισελιέ υπουργός. Ο Λύνν αρχικινηγός μου. Θέλω λοιπόν να βρω για σας έναν τίτλο μπρος στον οποίο όλοι οι άλλοι να είναι ασημαντοί, γιατί θέεις θα γίνετε μεγαλύτερος κι' από στρατάρχη, κι' από σταυλάρχη, κι' από υπουργό... Θα γίνετε ο προσωπικός μου φίλος!...

—Μεγαλειότατε! Μεγαλειότατε! Μεγαλειότατε!... τραύλισε κατασυνκρινμένος ο Καπεστάν.

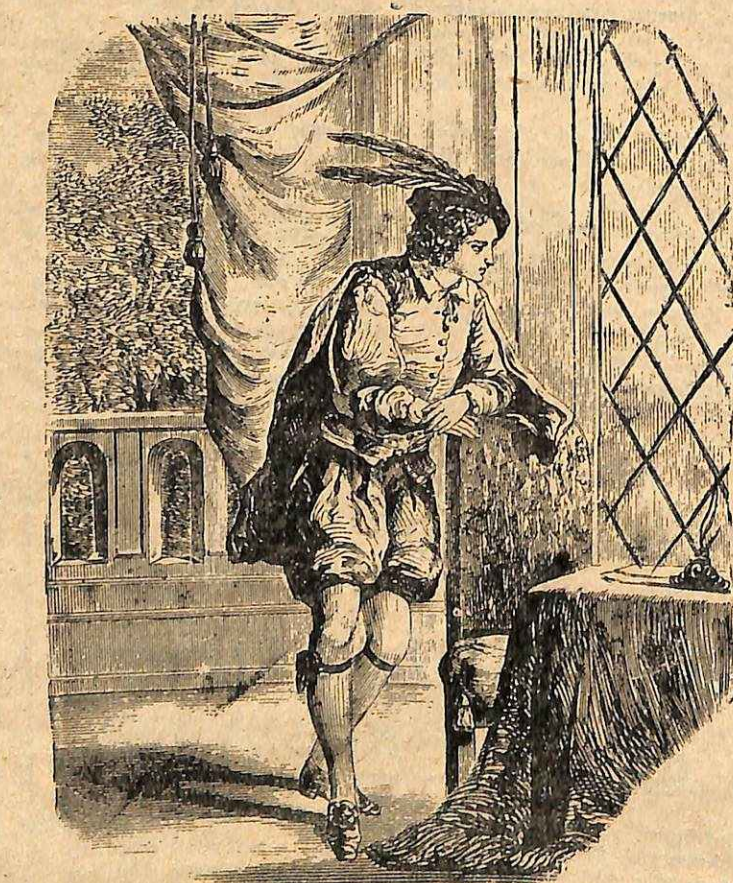
Ο Καπεστάν έκανε με το κεφάλι, συντριμμένος από αυτή την τύχη! Ήταν αφάνταστη, απίστευτη, ανέλπιστα και γρήγορη—κι' όμως πραγματική! Ζαλιμένος, ταραγμένος, γεμάτος αγαλλίαση, νιθιάρει αναβράζει κουνέτες! Το μυσλό του σάλευσε και ήταν σαν μεθυσμένος. Βρισκότανε μπροστά στο βασιλέα, όχι εκπαιδωμένος την προσοχή του, αλλά σαν φίλος του και σαν σωτήρας του! Αδός, αδός, φτωχός, ο άδωτος, ο άσημαντος ίππότης, που δεν ήξερε σχεδόν να κοιτάξει, φίλος του βασιλέως... Η Τύχη, ναι, η Τύχη!... Ναι, η Τύχη το δίνει ανέλπιστα, το γέρι της...

Κι' ο Λουδοβίκος ξεκολούθησε:

—Την τίτλο σας γά φάω να τον βρω! Τον θέλω λιμυρό και χτυπητό όσο κι' η τρομερή αποστολή, με την οποία θα σάς επιφορτίσω! Πρέπει να ξέρετε, όμως, από τώρα και από έξης, ίππότη, αναλαμβάνετε μια άγρια πάλη προς το θάνατο! Τα χερίδια θα σάς παραμονεύουν, θα γίνετε ο στόχος των πιστολιών των εχθρών μου!...

—Εμμέρος, λοιπόν, στή μάχη! βρυχήθηκε ο Καπεστάν, με φωνή που τράνταζε τα τζάμια...

—Ναι! Η μάχη, η πάλη, ο αγώνας! φώναξε κι' ο βασιλεύς. Με τα όπλα και με την πολεμική, ύπουλα ή φανερά, στον ήλιο και στο σκοτάδι, μέρα και νύχτα, χωρίς διακοπή, σε κάθε ώρα και κάθε στιγμή... Ναι, ο αγώνας θάνατο τρομερός, γιατί σάς στέλνω να παλέψετε με εχθρούς που έχω μ' όλους τους σωματοφύλακές μου, μ' όλους τους αδελφούς σας, με τους στρατάρχες μου, έρευνα ως τώρα ν' αντιμετωπίσω! Και τώρα θα σάς δώσω το σύνθημα της μάχης, λέγοντάς σας το όνομα του πιο έφορου εχθρού μου! 'Ακούστε, ακούστε! φώναξε ο βασιλεύς με πνευματώδη έμφανση. 'Ακούστε το σύνθημα της μάχης, ακούστε το όνομα του πιο φοβερού

Ο βασιλεύς Λουδοβίκος 13ος, εις ηλικίαν 15 ετών

του εχθρού...
—Ακούω! βρυχήθηκε ο Καπεστάν, με τόσο τόσο τρομερό, που ο βασιλεύς, σαν ηλεκτρισμένος, χτύπησε δυνατά τα χέρια του. Μεγαλειότατε, πέστε μου τ' όνομά του!...

—Τ' όνομα, ίππότη... ίππότη... α μου! 'Ω, μα νά, βρήκα τον τίτλο που ζητούσα: ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ! Ο' αναστήσω τον παλιό αυτό τίτλο, που ο Καρλομάγνος κι' οι άλλοι φεουδάρχαι βασιλείς έδιναν στους πιο πιστούς και στους πιο γενναίους—και θα τον αναστήσω προς χάριν σας! 'Υπερασπιστής του βασιλέως, προύργιο, προσπύργιο της επίσημης, της βασιλείας και της δυναστείας! Σας ονομάζω βασιλικόν ίππότην!...

—Και τώρα πέστε μου τ' όνομα, τ' όνομα του πιο έφορου εχθρού σας, Μεγαλειότατε! Τό σύνθημα της μάχης, βασιλέα μου!...

—Ναι, το σύνθημα, το σύνθημα, ίππότη μου! 'Ακου, λοιπόν, τ' όνομα του πρώτου, του πιο επικίνδυνου απ' όλους τους εχθρούς μου. Ο δούξ του Γκιζ, ίππότης, εινε κι' αυτός εχθρός μου, αλλά δεν τον υπολογίζω! Ο πρίγκιψ του Κοντέ εινε κι'

αυτός εχθρός μου, αλλά ούτε αυτό του δίνω σημασία! Ο Ροάν, ο Έπερνόν, ο Μονμορανσύ, ο Μπουγιόν, ο Σέν-Μάρς, ο Γιαντόν, κι' άλλοι εκατό ευνάτριδες ισχυροί, είν' εχθροί μου, αλλά να νέναν απ' αυτούς δεν λογαριάζω! Μέσ' στο ίδιο μου το παλάτι, δίπλα μου, εινε ο στρατάρχης ντε 'Ανγκ, που όπως μου λένε, κι' αυτός με υποβλέπει... 'Αλλά τον περιφρονώ! 'Ακόμα κι' η μητέρα μου, που φαίνεται πως είν' εχθρά μου... αλλά δεν τη φοβάμαι! Αυτοί δεν εινε τίποτε, σάς λέω! Θα σάς υποδείξω τον πιο φοβερό εχθρό μου, και θα σάς άφήσω να κινείτε καλά... Εινε ο άνθρωπος που κι' ο ίδιος ο Έρρίκος Τέτατος, τον φοβήθηκε, ο εχθρός μου αυτός! Γιατί το αίμα του εινε βασιλικό! Γιατί αντιπροσώπευε την εκτετασμένη δυναστεία, αυτήν, που η δική μου εξεθρόνισε! Εινε γινός βασιλέως και θέλει να γίνη κι' αυτός βασιλεύς! Εινε ο άρχηγός και το κεφάλι της ενακτίον μου μυστικής συννομίας, στην οποίαν ο Γκιζ, ο Κοντέ, ο Βαντόν, ο Σέν-Μάρς, ο Ροάν κι' ο Μονμορανσύ, δεν εινε παρ' άλλοι υπαρχήγοι, άλλοι δ' πασιπιστά και δογανά του! 'Εχει γύρω του δέκα χιλιάδες ενγετείς, έτοιμους να τον ύπαστηρίσουν, να τον ανεβάσουν στο θρόνο! 'Αν εκείνος χτυπηθή γερά, αυτοί θα σκορπιστούν και τότε μόνο θα μπορώ να βασιλεύω! Βασιλική ίππότη, να το σύνθημα, να το πρώτο σύνθημα της μάχης! Να φάτε να βοηθή τον εχθρό μου αυτό, κι' άμα τον πετύχετε, μην τον αφήσετε, χωρίς να τον χτυπήσετε! 'Επιτεθείτε του και προκαλέστε τον! Κι' άμα βρεθή κάτω απ' το σταθί σας...

Ο Καπεστάν πελιδνός, με μάτια μεγαλωμένα από τη φρίκη, έβγαλ' ένα βογγητό, που ο Λουδοβίκος το πήρε για ερώτησι.
—'Ε, λοιπόν! εινε ο βασιλεύς μ' υπόκωφη φωνή. 'Αμα βρεθή κάτω απ' το σταθί σας... σκοτώστε τον, αδίσταχτα!...

—Τ' όνομά του! ούρλιαξε ο Καπεστάν, λιγγωμένος και γεμάτος αγωνία—κι' όμως τ' όνομα αυτό άνηχούσε κίβλας μέσ' απ' τατιά του.

—Εινε ο Κάρλοζ, ο νόθος Βαλόν, ο κόμης της 'Ωβέρν, ο δούξ του 'Αγκουλέμ! 'Αποκρίθηκε σκληρά ο Λουδοβίκος.

—Ο πατέρας της Γκιζέλλας! τραύλισε μέσα του ο Καπεστάν, πνύνοντας μια βλαστήνια απογνώσεως...

Κ' ένοιωσε, μέσ' στα βάθη της ψυχής του κάτι να καταρρέει με τρομαχτικό πάταγο! Ήταν τ' όνειρο της ιδίας του της τύχης, που πεφτε με μια λέξη σε συντριμμα... Για ένα δευτερόλεπτο, που

αυτός εχθρός μου, αλλά ούτε αυτό του δίνω σημασία! Ο Ροάν, ο Έπερνόν, ο Μονμορανσύ, ο Μπουγιόν, ο Σέν-Μάρς, ο Γιαντόν, κι' άλλοι εκατό ευνάτριδες ισχυροί, είν' εχθροί μου, αλλά να νέναν απ' αυτούς δεν λογαριάζω! Μέσ' στο ίδιο μου το παλάτι, δίπλα μου, εινε ο στρατάρχης ντε 'Ανγκ, που όπως μου λένε, κι' αυτός με υποβλέπει... 'Αλλά τον περιφρονώ! 'Ακόμα κι' η μητέρα μου, που φαίνεται πως είν' εχθρά μου... αλλά δεν τη φοβάμαι! Αυτοί δεν εινε τίποτε, σάς λέω! Θα σάς υποδείξω τον πιο φοβερό εχθρό μου, και θα σάς άφήσω να κινείτε καλά... Εινε ο άνθρωπος που κι' ο ίδιος ο Έρρίκος Τέτατος, τον φοβήθηκε, ο εχθρός μου αυτός! Γιατί το αίμα του εινε βασιλικό! Γιατί αντιπροσώπευε την εκτετασμένη δυναστεία, αυτήν, που η δική μου εξεθρόνισε! Εινε γινός βασιλέως και θέλει να γίνη κι' αυτός βασιλεύς! Εινε ο άρχηγός και το κεφάλι της ενακτίον μου μυστικής συννομίας, στην οποίαν ο Γκιζ, ο Κοντέ, ο Βαντόν, ο Σέν-Μάρς, ο Ροάν κι' ο Μονμορανσύ, δεν εινε παρ' άλλοι υπαρχήγοι, άλλοι δ' πασιπιστά και δογανά του! 'Εχει γύρω του δέκα χιλιάδες ενγετείς, έτοιμους να τον ύπαστηρίσουν, να τον ανεβάσουν στο θρόνο! 'Αν εκείνος χτυπηθή γερά, αυτοί θα σκορπιστούν και τότε μόνο θα μπορώ να βασιλεύω! Βασιλική ίππότη, να το σύνθημα, να το πρώτο σύνθημα της μάχης! Να φάτε να βοηθή τον εχθρό μου αυτό, κι' άμα τον πετύχετε, μην τον αφήσετε, χωρίς να τον χτυπήσετε! 'Επιτεθείτε του και προκαλέστε τον! Κι' άμα βρεθή κάτω απ' το σταθί σας...

φάνηκε ατέλειωτο, ο Καπεστάν δοκίμασε ν' αντιταχθή στον ίδιο τον εαυτό του! Στο κάτω-κάτω της γραφής, τι του ζητούσαν; Να προκαλέσει, άπλως, και να σκοτώσει σε μια έντιμη και φανερή μονομαχία, τον πιο άσπονδο εχθρό του βασιλέως! Αυτός ο άνθρωπος άλλωστε τον είχε ξεβρίσει, κι' είχε θέλξει και να τον σκοτώσει, αυτόν, τον ίππότη Καπεστάν! Ο βασιλεύς έξ' άλλου, αντί της εκδουλεύσεως εκείνης, του εξασφάλιζε το μέλλον και την τύχη που είχε πάει να ζητήσει στο Παρίσι,—μια τύχη κι' ένα μέλλον, άπειρος πιο λαμπρό, απ' όσα είχε φανταστή ποτέ, στα πιο χμαίρικά του όνειρα...

—Τίποτ' άλλο! Πρέπει να το κάνω! σκέφθηκε μια στιγμή ο Καπεστάν.
'Αλλά ο άνθρωπος εκείνος που θα σκοτώσει, ήταν ο πατέρας της Γκιζέλλας! Κι' ο Καπεστάν λάτρευε μ' έρωτα τρελλό την κόρη του ανθρώπου αυτού! Ο φόνος του δυνάει απ' τον ίππότη μεταξύ ένα χάσμα τελεωτικό μεταξύ αυτού και της Γκιζέλλας! Κι' όμως, μια έλπιδα σκοτεινή που δεν τολμούσε να την όμολογήσει ούτε στον ίδιο καν των έσπότην, υπήρχε πάντοτε μέσ' στα βάθη της ψυχής του—και θάβιζε τα πάντα, δόξες, τιμές και πλούνη, ότι μπορεί ν' αποκτηθή σ' αυτόν τον κόσμο, για να μπορούσε να πλησιάσει την πολυαγαπημένη του. Γι' αυτό, χωρίς να χύνει σινείδου το τί κάνει, με μια κίνηση άβελη κι' αδόκητη, ο Καπεστάν, οργισμένος, πελιδνός, κούνησε το κεφάλι του απότομα, σ' ένα ΟΧΙ κατηγορηματικό!...

Ο Λουδοβίκος, βλέποντας την απεγνωσμένη αυτή κίνηση, έμεινε άναυδος κι' εμβρόντητος! 'Αν και δεκαπέντε μόλις χρόνων, αν και βρισκόταν στην ηλικία των μεγάλων ένθουσιασμών, είχε μοιραία μέσα του ένα κρυφό και φοβερό σαράκι, που θα τον έτρωγε σ' όλη του τη ζωή! Και το σαράκι αυτό ήταν η καχυποψία!
—'Αρνείσθε; ρώτησε με φωνή αλλοιωμένη. Προσέξτε, ίππότη, ίππότη... ο μόνος ν' συλλογισθήτε μοναχά τι σάς προσφέρει! Συλλογισθήτε πόσα πράγματα πετάτε με την άρνησή σας αυτή, τι τιμές και δόξες αποκινείτε! Μηπως δεν καταλάβετε τι σάς εινε; Μηπως άγνοείτε τι σημαίνει να εινε πρώτος ένας άνθρωπος μετά το βασιλέα στην αλή;... 'Ολους τους βάξω ξαφνικά στη μπάντα, άκόμα και το γέρο-'Ορνάνο, τον έντιμο κι' άφοσιωμένο μου στρατιώτη, άκόμα και τον ίδιο το Λύνν! Σείξ, ίππότη, μου έμπνεύσατε άμείως έξ' άρχής μιάν έμπνευσήν τυφλή κι' απερίοριστη...
Και λέγοντας τα λόγια αυτά ο βασιλεύς βάδισε προς τον Καπεστάν, άκούοντας το χέρι του στον ώμο του και εινε:

—Μου ζητήσατε το σύνθημα και τ' όνομα! Σας το έπα, χωρίς περιστροφές! Γιγνώστε, από τον 'Αγκουλέμ! Πάλι λοιπόν, κουνάτε το κεφάλι! Προσέξτε! Εινε άνάγκη να μου πείτε καθαρά: Δέχεσθε ή άρνείσθε;...
Ο ίππότης με φωνή άγνώστη, άποκρίθηκε λαχανιασμένος:—'Αρνόμαι...

Ο βασιλεύς ξαναχτύπησε τα χέρια του, αλλά τώρα με θυμό πραγματικό.

—Μεγαλειότατε! εινε ο Καπεστάν. Πέστε μου να χτυπήσω τον κύριο ντε Γκιζ, τον κύριο Κοντέ ή όποιον άλλον ευνάτριδη θέλετε! Πέστε μου να τους χτυπήσω όλους! Τ' ακούσατε, Μεγαλειότατε; Να τους χτυπήσω όλους, όλους, όλους! (Και στη λώθηκε περφόρα, με μάτι λαμπερό και χείλη ποτρεμμένα). Θα τους χτυπήσω όλους στη στιγμή! Πώς θα τα καταφέρω; Δεν το ξέρω, αλλά θα τους χτυπήσω! Θα πέσω μέσ' στα δα, με τα μούτρα, σ' όλους μαζί ή στον καθένα χωριστά!...
—'Εναν μονάχα σάς ζητώ να χτυπήσετε! βρυχήθηκε ο βασιλεύς. 'Απαλλάχτε με από τον 'Αγκουλέμ!...

—Μεγαλειότατε! Μεγαλειότατε! φώναξε ο Καπεστάν, με φωνή σπαρταχτική. Αδών σάς λέω, δεν μπορώ να τον χτυπήσω! Είμαι άληθινά δυστυχισμένος γιατί άναγκάζομαι ν' άρνηθώ, αλλά δεν μπορώ, δεν μπορώ! Αδών δεν έχω το άρρος να τον θίξω! 'Αλλά τους άλλους, ναι, Μεγαλειό-

Ο ίππότης έκανε χειρονομίες μανιώδεις και τρελλές

τατε! 'Όσο κι' αν εινε δυνατός κι' έπιφοβός, θα τους χτυπήσω όλους, σάς τ' δοκίμοι! Μια λέξη μόνο να μου πείτε, μια λέξη μοναχά, και πέφτω μέσ' στα δα, σάς τ' δοκίμοι!...

—'Εναν μονάχα θέλω να χτυπήσετε! ξαναείπε με φωνή άπειλητική, σκοτεινή, εξωστρεφένος και χλωμός ο βασιλεύς.
—Θά ήθελε πώς θα τα βάλω μ' όλους! μούγκρισε ο Καπεστάν ξαναμμένος, όλος πνετό. Με το σταθί μου και με τ' άλογό μου θα χυμίζω μέσ' στα δα, θα το ήθελε! Θα τους σκοτώσω όλους, στη στιγμή!...

Κι' ο ίππότης έκανε χειρονομίες τρελλές και μανιώδεις! 'Ορθός, με τη ροθία σφιγμένη, με κατακόκκινο πρόσωπο, έμοιαζε σαν να ήταν ή Πρόκλις ή ή ίδια, έν' άγαλμα ήρωικό της Πάλης και της Μάχης!...

—'Εκείνη όμως τη στιγμή κι' ο βασιλεύς σηκώθηκε κι' άπλωσε το χέρι του. 'Αγγίξε τον Καπεστάν στο στήθος, με το δάχτυλό και με μιάν έκφραση στυγνή περιφροήσεως, του πέταξε κατάμουτρα τη λέξη:

—Ψευτοπαλληκαρά!...
Ο ίππότης κλονίστηκε δλόκλη-

ρος. Η λέξη του ήθελε κατακίφαλα, σαν ένα χτύπημα ροάλου στο μηρίνι!

Νά δώση εξηγήσεις; Νά εξομολογήθι τον έρωτά του; 'Οχι!... Με τη σκέψη αυτή ή ύπερηφάνειά του εξεγειρόταν... Στη λώθηκε τότε άκόμα πιο πολύ! Και το τρομερό του βλέμμα, ζύγισε, λέξ, το βασιλέα, απ' την κορφή στα νύχια... Και μούγκρισε:

—Με έπιατε ψευτοπαλληκαρά, έπειδή δυό φορές ως τώρα μου χρωστάτε τη ζωή σας, βέβαια! Νά δοίμε τι επίθετο θα βρήτε να μου πείτε, όταν θα σάς σώσω κι' άλλη μια!...

Και χωρίς να περιμένη την άπάντησι, βγήκε απ' το βασιλικό κοιτάδι, δέσχιζε με δόξα νευρικό τους γειτονικούς αντιβάλους, γεμάτους ευνάτριδες και φρογούς, που περιμένα μ' άγωνιώδη περιέργεια, σχεδόν, το τέλος της παραδόξης εκείνης, της παραχωρημένης τη νύχτα σ' έναν άγνωστο, πέραςε δίχως να ένοχηθι απ' την κυρίαν είσοδο του Λούβρου, κι' έξωφρενών συγχρόως και χαρούμενος, καταρρέοντας από τη μού-

—'Οχι, άφέντη, σήμερα με λένε, πάλι, 'Ατυχο! 'Ατυχος είμαι πάλι που να πάρη ο διάβολος, άφέντη...

—Σκισμός, ήλιθιε! τον διέκοψε ο Καπεστάν, άνακαθίζοντας στο κρεβάτι του.

—Καλά, άφέντη, δεν μιλώ...

—'Οχι, μίλα! Δεν μου λές, που μου ξενύχτησε άποψη; Και ν' έκανες να χάσω τ' άλογό μου την ώρα που μου χρειάζταν τόσο! Πές μου τι έγινε, άμείως, γιατί θα σου βγάλω τρέχα-τρέχα τα μαλλιά!...

—Δυστυχώς, άφέντη, δεν μπορώ! εινε επίσημα και θλιβερά ο Κογκολέν.

—Και γιατί δεν μπορώ, παρακαλώ!...

—Γιατί δεν έχω μαλλιά! Κυντάχτε...

Κι' ο Κογκολέν τράβηξε μοναχός τα μαλλιά του και τα μαλλιά του τούμειναν στο χέρι! Το κρανίο του γυμνό, γυαλιστερό, δεν είχε ούτε μια τρίχρη! Ο Καπεστάν άπόμεινε μ' άνοιχτό το στόμα... Κι' ο Κογκολέν, ξαναφορώντας την περούκα του, συμπλήρωσε μ' άφέλεια:

—'Ο Θεός μου εινε άμυρνας, άφέντη, πώς ελα σκοπό να σάς το κούρω, αν δεν μ' άναγκάζατε να σάς το φανερώσω! Και τώρα, δυστυχία μου, φοβάμαι νη με διώξετε... Ξέλετε, τάχα, διηγήρη φαλακρό!...

—'Οχι, φτωχέ μου Κογκολέν, ητύχασε! έκανε ο ίππότης, μισσηλώντας και μισοσυγκρινμένος, με τον τόνο που ο Κογκολέν είχε πη τα τελευταία αυτά λόγια. Μά, λέγε μου, λοιπόν, τι σου συνέβη;...

—Ναι, άφέντη, θα σάς πω την καθάρη άλήθεια...

—Μια στιγμή, καλέ μου Κογκολέν! διέκοψε ο Καπεστάν, με την πιο γλυκεία του φωνή. Δεν έλεγες προό δλίγου πώς ήταν όλα...

—Νοί, ναι! Έλεγα πώς ήταν όλα για να φάμε!

—'Ε λοιπόν, άς φάμε πρώτα, καλέ μου Κογκολέν και έλπευουμε κατόπιν...

—Με λένε σήμερα 'Ατυχο, άφέντη! 'Αλλ' άς εινε, αφού έπιπένετε: 'Ας φάμε!...

Κι' ο Κογκολέν, δίχως να το κουνήσει απ' τη θέση του, άρχισε να στείφογυρίζει τα δάχτυλά του πάνω απ' την κοιλία του.

—Γιατί λοιπόν κοινοστέκεις, βρε δαίμονα; φώναξε ο Καπεστάν, άρχίζοντας ν' άνησυχή. Δεν θέλω και πολλά πράματα σήμερα.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ "ΑΣΤΕΡΕΣ", ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΜΑΡΛΕΝ ΝΤΗΤΡΙΧ

[Η μόνη αληθινή βιογραφία της μεγάλης και σαγηνευτικής γόησης του κινηματογράφου, γραμμένη από τον Γερμανό δημοσιογράφο Έρμαν Ρόζεμπεργκ]

Ω και τρία χρόνια το μαγικό κ' επανίδυνο όνομα της Μάρλεν Ντήτριχ ήταν άγνωστο στο Χόλυγουντ. Κανείς δεν είχε ακούσει ακόμα την παρξένη φωνή της, εκείνη τη βαρύνη και παθητική φωνή της μεγάλης τυχοδιώκτριας, της μυστηριώδους αγνώστου, της μοιραίας γυναίκας... Η σαγηνευτική Μάρλεν πάτησε το πόδι της στο Νέο Κόσμο για πρώτη φορά την άνοιξη του 1930, στην οργάνωσή μ' εμπιστοσύνη στο χέρι του μεγάλου φίλου της, του μεγαλοφυούς Γιόζεφ φόν Στέρνμπεργκ. Αιτός ο περίφημος σκηνοθέτης που την είχε ανακαλύψει άξαφνα ένα βράδυ, της είχε πει ότι θα γινόταν η μεγαλύτερη ηθοποιός του κόσμου κ' η γοητευτική Μάρλεν περιέμενε με κρυφή λαχτάρα να δει αν θα γινότανε αυτό το θαύμα των θαυμάτων!

Εκείνη την εποχή δεν άγατούσε τίποτ' άλλο με τόση στοργή, τόση τρυφερότητα, τόσο πάθος, όσο τη μικρούλα κόρη της Μαρία, που την είχε αφήσει στο Βερολίνο, γιατί φοβότανε το κλίμα της Αμερικής. «Μά τι έχω πάθει με τη Μαρία; ψιθύριζε κατάσπληκτη. Η Μαρία είναι το πιο ρομαντικό αίσθημα της ζωής μου! "Αν δεν μπορώ να μιλώ γ' αυτήν, δεν θέλω να μιλώ για τίποτ' άλλο!»

Η Μάρλεν από την πρώτη στιγμή παραξένεψε με την αλάνηστη θέλησή της τους κανούργιους φίλους της. Αυτή η όμορφη Γερμανίδα με τα γαλανά και μαβιά μάτια δεν αποχωριζόταν ποτέ δυο άγαπημένα κ' ανεκτίμητα πράγματα. Είχε φέρει μαζί της το μικρό πιστόλι με πεπιεσμένο αέρα της κόρης της και το έδενε ολόχαρη και με την αφέλεια της μητέρας στους Αμερικανούς δημοσιογράφους. Στο λαιμό της πάλι, μέσο σ' ένα αδωμιστοστόλαιο μενταγιόν, είχε κρεμάσει μια μικροσκοπική φωτογραφία του παιδιού της. Και κάθε νύχτα, πριν κοιμηθεί, καλούσε από το κρεβάτι στο τηλεφωνό τη Μαρία και διά μέσου του άκευαν κορδόνι πού τις χώριζε, άκουγε τα παιδικά λόγια της κ' έτσι μπορούσε κατόπιν να κοιμηθεί ήσυχα, σαν την πιο ευτυχισμένη γυναίκα του κόσμου.

Από τη μέρα που πρωτοφάνηκε στο Χόλλυγουντ με τη μυστηριώδη και μοιραία όμορφιά της, οι «αστέρες» χωρίστηκαν σε δυο στρατόπεδα. «Τι επανίδυνη σειρήνα! Έλεγαν οι πρώτοι. Τι παράξενη όμορφιά! Είπε μια μοντέρνα Τζοκόντα. Μια σπάνια γυναίκα της εποχής μας, που έχει όλη την ανεπόμενη γοητεία της Μόννας Λίζης!» Οι άλλοι όμως γκρινιάζανε: «Ποιά εινε αυτή η γυναίκα, που τολμάει να μιμηθεί τη Γκρέτα Γκάρμπο; Η Γκάρμπο εινε μια,

μοναδική! "Ας γυρίσει λοιπόν πίσω στην πατρίδα της αυτή η ξένη!»

Η Μάρλεν Ντήτριχ, σαστισμένη από αυτή την αλλόκοτη ύποδοξη, δεν έκανε τίποτ' άλλο, παρά να διαμαρτύρεται στενοχωρημένη: «—Μά, δεν είμαι τίποτα! Δεν είμαι τίποτα... Έλεγε μ' εκείνη την κουρασμένη και σαγηνευτική φωνή της. Γιατί με φοβούνται; Γιατί με θαυμάζουν; Γιατί μ' εκθροινούν;»

Η Μάρλεν δεν είχε καταλάβει ακόμα ότι το εκφραστικό σκίωμα των φρυδιών της, ή σατανικές ματιές της, το χρώμα κ' ο παλμός της φωνής της, την είχαν κάνει την πιο επανίδυνη αντίπαλο της Γκρέτα Γκάρμπο, του ανιψιού και πολυαγαπημένου ειδώλου του Χόλλυγουντ...

Η Μάρλεν Ντήτριχ, γεννήθηκε στις 27 Δεκεμβρίου του 1908. Το πραγματικό της όνομα εινε Μαίρη Μαγδαληνή φόν Λός. Είπε κόρη του Ιάκωβου φόν Λός, ενός από τους καλύτερους Πρόσους αξιωματικούς του Ιστικού. Ο πατέρας της λοιπόν ήταν ένας από τους πιο παλιούς Γερμανούς άριστοκράτες. Όσο για τη μητέρα της, άγινε σε μια αίσθησή κ' εύπορη άστική οικογένεια του Βερολίνου. Η Μάρλεν ανατράφηκε με τις πιο αυστηρές παραδόσεις της γεωμανικής πειθαρχίας. Την έμαθαν νάνια ταπεινή, υπάκουη κ' υπόδειγμα αρετής. Ο πιο μικρός κενός άπαινο στο Κυριακάτικο φάσμα της, θεωρείτο ως μια τρομακτική τραγωδία! Κι' όπως όλες η μικρές Γερμανίδες, έμαθε από τότε να είναι του σπιτιού.

Γρήγορα όμως φάνηκε καθαρά

ότι η Μάρλεν είχε ένα μεγάλο ταλέντο μουσικό. Άρχισε λοιπόν να παίρνει μαθήματα βιολιού και τραγουδιού σ' ένα ιδιωτικό σχολείο. Το πάθος αυτό της μουσικής δεν άργησε να την κυριεύει κ' η Μάρλεν άφροσώθηκε ολότελα στη σπουδή του βιολιού και γράφτηκε σε μια μεγάλη Μουσική Ακαδημία του Βερολίνου.

Η άπαράμυλη γόησης ούτωςόσο δεν θα γινόταν ποτέ ηθοποιός, αν μια παράξενη... άτυχία δεν την έκανε να εγκαταλείψει την «καρριέρα» της μεγάλης μουσικού. Την παραμονή του πρώτου κονσέρτου της, η Μάρλεν εξάφθηκε τον καρπό του χεριού της κ' αναγκάστηκε να εγκαταλείψει για πάντα το αγαπημένο της βιολί. Μά κ' ήταν έγινε καλά, οι γιατροί της άπαγόρευαν με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο να εξακολουθήσει να κοροάζει το χέρι της, παίζοντας βιολί όχτώ και δέκα ώρες τη μέρα, όπως συνήθιζε...

Η Μάρλεν τότε, αφού έλαψε παρό για τα χαμένα όνειρά της, συλλογίστηκε για πρώτη φορά τη φαντασμαγορική και περιπετειώδη θεατρική «καρριέρα». Από μικρή της άρεσε ο κινηματογράφος κ' από μικρή θαύμαζε σαν ειδώλο την αλχημίστρια Έννυ Πόρτεν. Η Έννυ Πόρτεν ήταν ένα μυθικό πρόσωπο για τη Μάρλεν. Όρες ολόκληρες γυνοόσε έξω από το σπίτι της και μια μέρα κέντησε ένα μεταξωτό μαξιλάρι για το ειδώλο της. Η μητέρα της πού ήξερε το πάθος της Μάρλεν για την περίφημη Γερμανίδα ηθοποιό, της πήρε μια μέρα ένα θεωρείο δίπλα στο θεωρείο της Έννυ Πόρτεν, στο θέατρο όπου για πρώτη φορά θα προσβάλλετο το

πρώτο φίλμ της Έννυ.

Η Μάρλεν διηγείται ότι έτρεμε από τη συγκίνή της όταν είδε το ειδώλο της ν' άκουμπάει για να ξεκουραστεί άπάνω στο μεταξωτό μαξιλάρι που της είχε κεντήσει και χαρίσει η ίδια, ύστερα από τις κόρες έπαινε και τα άτελειωτα χειροποίητα των θαυμαστών της...

Τη μέρα των γενεθλίων της Έννυ Πόρτεν, η Μάρλεν, τρελή από τη χαρά της, πήγε στο σπίτι της περιφώνου ηθοποιού, στάθηκε κάτω στο χόλ κ' έπαιξε με το βιολί της τις πιο γλυκές και τις πιο παθητικές άριες που ήξερε. Η Έννυ Πόρτεν, κατάπληκτη, κατέβηκε τότε στο χόλ, φίλησε τη μικρούλα θαυμασιάριά της — η Μάρλεν ήταν τότε δεκαεπτά χρονών — κ' έπειτα της είπε κ' ένα χαμόγελο: «Θέλετε να μου κρατήσετε λίγο συντροφιά και να καθήσετε μαζί μου στο τραπέζι;»

Η Μάρλεν, όταν άποχαρέτισε το ειδώλο της, είχε μια φωτεινή έκσταση στο πρόσωπο. Γύρισε στο σπίτι της, κλείστηκε στο δωμάτιό της κ' άρχισε να διαβάσει τον «Τρελλό και το Θάνατο», ένα από τα πιο όμορφα διηγήματα του Χόφμαν. Διάβαζε δυνατά, γοητευόταν από την ίδια τη φωνή της κ' ένοιωσε να την πιάει μια παράξενη και νοσηρή έξηψη. Πώς θα μπορούσε ποτέ να επανέλθει αυτά τα λόγια μπροστά σ' ένα θεατικό κοινό; Ποιά θαύμα θα τη βοηούσε να πραγματοποιήσει ένα τόσο τρελλό όνειρο;

Η Μάρλεν από κείνη τη στιγμή άρχισε να συλλογίζεται σοβαρά τη νέα της «καρριέρα». Έμαθε απ' έξω τα λόγια, τα χρωμάτισε με τις κατάλληλες εκφράσεις, πρόδωσε αυτό το ρόλο της μπροστά στους οικογενειακούς της φίλους και μια μέρα πήρε το θάρρος να παρουσιάσει στη μεγαλύτερη δραματική σχολή της Γερμανίας, στη Σχολή Άπαγγελίας του Μάξ Ράινχαρτ.

Αυτή η Σχολή ήταν σ' ένα θέατρο της Σουμανστράσε. Εκείνη τη μέρα έβρεχε από το πρωί κ' η Μάρλεν, με μια ξαφνική άπογοήτευση στην καρδιά, στάθηκε σάν μια μικρή μαθήτρια στην είσοδο της πλατείας του θεάτρου, με τα ξανθά μαλλιά της που έπεφταν στους ώμους της, σφίγγοντας στα χέρια της το βιβλίο του Χόφμαν. Ένας άνθρωπος τότε σημάθηκε από τα καθίσματα της πλατείας, πήγε κοντά της και τη ρώτησε άπτόμα:

—Τι θέλετε;

—Η Μάρλεν τον κύτταξε κατατρομαγμένη.

—Θέλω να κάνω μια πρόβα... ψιθύρισε.

Ο άγνωστος, μ' ένα παράξενο χαμόγελο, τη ρώτησε τώρα με πιο ευγενικό τρόπο:

—Ποιός σάς έστειλε;

—Κανείς, άπάντησε δειλά εκείνη.

νη. Δεν ξέρω κανένα...

—Δεν παύει, της είπε μ' ένα φιλικό πεία τόνο στη φωνή ο άγνωστος. Άνεβείτε άπάνω και πεστε ότι έρχεστε από μέρους του υίστερου Κάχαν. Κά—χαν, θυμηθήτε το καλά...

Άπάνω στο γραφείο του θεάτρου ήταν ο Μπερτολντ Χέλντ κ' ο Άλμπερτ Χάινε, ο περίφημος Γερμανός συγγραφέας. Το όνομα λοιπόν του Κάχαν, ενός από τους πιο παλιούς συνταξάρχους του Ράινχαρτ, την έκανε να πετύχει άμέσως μάν άκράσει. Κι' έτσι, μπροστά σ' εκείνα τα δυο πρόσωπα, η Μάρλεν επανέλαβε το μέρος της κόρης από τον «Τρελλό και το Θάνατο».

Ο Μπερτολντ Χέλντ έμεινε άσυνάγκητος. Ο Άλμπερτ Χάινε όμως του ψιθύρισε με θαυμασμό: —Άγαλίστηκε την! Έχει μεγάλο ταλέντο!

Από εκείνη την ιστορική μέρα, η Μάρλεν άρχισε ένα ολόκληρο χρόνο ν' άγωνίζεται, να μελετήσει, να διορθώνεται, να προσδεθεί και να κερδίσει κάθε μέρα περισσότερες έδραρες. Τέλος, τον καιρό που θ' άποφοιτούσε από τη Δραματική Σχολή, συνεβη κάτι που άλλαξε ολότελα τη ζωή της.

Μια μέρα, ο Ρούντολφ Ζίμπερ, ο διευθυντής μιας κινηματογραφικής εταιρείας, παρουσιάστηκε στον Μπερτολντ Χέλντ και του ζήτησε αν είχε να του δώσει δυο κορίτσια για να παίξουν, με λίγα μάρκα, στη σκηνή των όργων του τελευταίου του φίλμ... Ο Χέλντ, ύστερα από λίγη ώρα, του έστειλε τη Γκρέτα Μοσχάμ και τη Μάρλεν Ντήτριχ. Η Γκρέτα δέ στάθηκε τυχερή. Ο καλύτερος ρόλος δόθηκε στη Μάρλεν.

Μά και κάτι άλλο άωμη πιο σπουδαίο συνέβη εκείνη τη μέρα. Τη στιγμή που η Μάρλεν άνταρυνσε το Ρούντολφ Ζίμπερ, τον νεαρό κ' όμορφο διευθυντή της, ένοιωσε ένα παράξενο σίσημα στην καρδιά. Τι ήταν τώρα αυτό το παράξενο αίσθημα; Ένας κεραυνόβολος έρωας! Εκείνη τη μέρα λοιπόν η Μάρλεν τηλεφώνησε στη μητέρα της έλόχαρη:

—Μαμά, συνάντησα σήμερα έναν άνδρα πού θά ήθελα πολύ να τον πανιευτώ...

Έπρεπε ούτωςόσο να περάσουν όχτώ μήνες για να πραγματοποιήσει κ' αυτό τ' όνειρό της, γιατί όχτώ μήνες ύστερα από την πρώτη τους συνάντηση, η Μάρλεν έγινε γυναίκα του Ρούντολφ Ζίμπερ. Κι' όταν είκοσιόξις χρόνων άπόχτησε την πολυαγαπημένη της Μαρία, άφησε και το μέρος τη θεατρική «καρριέρα», τ' άπαρήσε όλα και έπ' άπό χόνα άφροσώθηκε ολότελα στο σπίτι της, στην κορούλα της και στον άνδρα της. Έπειτα ξαναγύρισε πάλι στη σκηνή. Δεν μπορούσε να πείσει μέσα της το καλλιτεχνικό ένστικτο. Έπαιξε στη γερμανική μετάφραση του «Μπροντγκουάιν», ενός πολυκόπου άμερικανικού έργου κ' έπειτα άρχισε να κοροάζει τις ώρες της μεταξής: σκηνής και της δόνης. Έκείνο τον καιρό έπαιξε έναν από τους κριότερους ρόλους της μουσικής κομωδίας «Είπε στον Άέρω». Η Μαργκώ Λιόν κ' η Μάρλεν τραγουδούσανε μαζί ένα ντουέτο και

μολονότι η Μαργκώ ήταν περίφημη, η Μάρλεν συγκέντρωσε όλους τους έπαινους κ' όλη τη συμπάθεια του κοινού. Ύστερα από λίγο καιρό μια κινηματογραφική εταιρεία της έπρόσφερε τον πρώτο ρόλο στο γνωστό φίλμ «Φίλο το χέρι σας, Μαντάμ». Κατόπιν η Μάρλεν έπαιξε σ' ένα άλλο φίλμ, στους «Τρεις Έρωτες» και τέλος «εμπαινοτάρισε» στη Βερολινέζικη έπαθεώρηση: «Διό Κόμπου», όπου την είδε για πρώτη φορά ο Γιόζεφ φόν Στέρνμπεργκ...

Ο Γιόζεφ φόν Στέρνμπεργκ είχε παρατήσει το Χόλλυγουντ για λίγο καιρό, για να σκηνοθετήσει στη Γερμανία τον «Γαλάζιο Άγγελος» για λογαριασμό της «Ούφας». Ο Έμιλ Γιάννις ήταν ο πρωταγωνιστής του. Μά δεν είχε βρει άκόμη την πρωταγωνίστρια. Για το ρόλο της Λόλας-Λόλας ήθελε

νής, πάτησε το ένα της πόδι στο ύποβολόκ και με την παράξενη φωνή της, είπε στο κοινό ένα σχετικό άστείο του ρόλου της:

—Τρία χειροχορηγήματα, παρακάτω, για τους κυρίους πού κέρδισαν το Πρώτο Βραβείο!

Ο φόν Στέρνμπεργκ την είδε, όταν έφυγε κ' άπόμεινε μ' άνοιχτό στόμα! Είχε βρει τη Λόλα-Λόλα!

Ο μεγάλος Γερμανός σκηνοθέτης τής έδωσε την τηλεφώνησε να πάει στο γραφείο του.

Η Μάρλεν, σαστισμένη, όταν μπήκε στο «στούντιο», είδε το μεγάλο σκηνοθέτη να την ύποδεχεται κατενθουσιασμένος. Έπειτα της είπε να τραγουδήσει άγγλικά το γνωστό τραγουδάκι «Το δ' για δυό», για ν' άκούση άλλη μια φορά τη φωνή της. Αυτό το τραγουδάκι όμως τ' είχε τραγουδήσει και μια άλλη ηθοποιός κ' οι διευθυντές της «Ούφας», όταν τέλειωσε

Η Μάρλεν Ντήτριχ στο «Σαγκάη» - Έξπρες

μια έξαιρετική γυναίκα, μια μυστηριώδη σειρήνα, μια επανίδυνη γόησης. Στην άρχη συλλογίστηκε τη Γιλδρία Σβάνσον. Η Γιλδρία όμως έμποδίζότανε από τα σπιλάδια της. Κατέφυγε στη Φίλιππα Χάβερ, κ' εκείνη άρνήθηκε, γιατί ήθελε ν' άποτασθώκη πεία από τον κινηματογράφο...

Τέλος, άπελπισμένος, μπήκε ένα βράδυ στο θέατρο, όπου παίζεταν η έπαθεώρησης «Διό Κόμπου». Από μια μοιραία σύμπτωση, τη στιγμή που έπαινε στην πλατεία, η Μάρλεν παρουσιάστηκε στη σκηνή. Η Μάρλεν έπαιξε το ρόλο μιας Άγγλίδας που μιλούσε στην άρχη τη γλώσσα της, για να δείξει στο κοινό την έθιμότητά της. Έπειτα σ' όλη την άλλη σκηνή μιλούσε γερμανικά. Προχώρησε λοιπόν ως την άρχη της σκη-

νης πρόβα της η Μάρλεν, συνειδητοποίησε τον Στέρνμπεργκ:

—Άς πάρουμε την πρώτη. Είνε η καλύτερη!

Ο Στέρνμπεργκ ούτωςόσο τους άπάντησε έαθά-κορτά:

—Εγώ θέλω τη Μάρλεν Ντήτριχ!

Και πηγαίνοντας κοντά στη νεαρή ηθοποιό, της είπε:

—Είσαστε ύπεροχη! Πήρα την άπόφαση να σάς εμπιστευτώ το ρόλο της πρωταγωνίστριας στο «Γαλάζιο Άγγελο»!

Η Μάρλεν τον κύτταξε μια στιγμή δύσπαστα κ' έπειτα, βοήθωντας να μπει μέσα από τα δάκρυα, έμεινε κοντά στη νεαρή ηθοποιό, της είπε:

—Μπορώ ν' άνεχθώ ό,τιδήποτε, τού είπε, μ' άμ' φαίνεται ότι δεν είνε ούτε άσπός, ούτε όμορφος από μέρους σάς να παίξετε μαζί μου!

Ο Γιόζεφ φόν Στέρνμπεργκ, της φίλησε το χέρι και δίχως να της πει τίποτα, της παρέδωσε το σενάριο του «Γαλάζιου Άγγελου» για να μελετήσει το ρόλο της...

Οι διευθυντές της «Ούφας» άσπτόσο, όταν έφυγε η Μάρλεν, προσπάθησαν πάλι να πείσουν το μεγάλο σκηνοθέτη ν' αλλάξει γνώμη. Έκείνος όμως χαμογελούσε μ' ένα μυστηριώδες ύφος και τούς έλεγε:

—Θά μετανιώσετε πικρά μια μέρα. Η Μάρλεν Ντήτριχ θά γίνεη η πιο μεγάλη γόησης του κινηματογράφου. Μετά το «Γαλάζιο Άγγελο», για να σάς τιμωρήσω, θά την πάρω μαζί μου στο Χόλλυγουντ.

Κι' αλήθεια, μετά το γνωστό θρίαμβο του «Γαλάζιου Άγγελου», ο Γιόζεφ φόν Στέρνμπεργκ τηλεγράφησε στην εταιρεία του, την «Παραμύσιντ», «Ανακάλεση μια έξαιρετική ηθοποιό στη Γερμανία. Προσφέρετε της άμέσως ένα συμβόλαιο για το Χόλλυγουντ».

Κι' η «Παραμύσιντ», πού έκουγε πάντα το μεγάλο σκηνοθέτη, προσέλαβε άμέσως τη Μάρλεν Ντήτριχ.

Η Μάρλεν, στην άρχη διάτασε, να ύπογράφη το συμβόλαιο. Πιο πολύ από την καλλιτεχνική «καρριέρα» της άγατούσε το σπίτι της, τον άντρα της, τον Ρούντολφ Ζίμπερ και τη μικρούλα Μαρία, την κόρη της.

—Είπε άδύνατο να φύγω από το Βερολίνο, έλεγε τού φόν Στέρνμπεργκ. Δεν μπορώ ν' άφήσω μονάχη τη Μαρία μου!

Ο άντρας της όμως, άνθρωπος του κινηματογράφου κ' αιώτος, την παρακίνησε περισσότερο απ' όλους να μη χάσει αυτή τη μεγάλη ευκαιρία. Κι' η Μάρλεν, νικημένη, γύρισε από το «στούντιο» στο σπίτι, άποταβήχτηκε στην κάμαρά της κ' άρχισε να κλαίει μ' άναφυλλιά. Η κόρη της τότε, πού ήταν τεσσάρων χρόνων, πήγε κοντά της, της έδειξε το μικρούλι άμο της και της είπε:

—Μαμά, κλάψε δυό πέρα...

Κι' η Μάρλεν άκούησε το κεφάλι της στον άμο του παιδιού της κ' εξάσπασθησε να κλαίει... Η Μαρία όμως σε λίγο, για να της δώσει θάρρος, της είπε:

—Μαμά, πήγαμε στην Αμερική...

—Εγώ θά σε περιμένω έδώ πέρα ώσπου να ξαναγυρίσεις. Θά νοιάζεται ο μπαμπάς για μένα...

Μονάχα, πούν φύγης, θέλω να μ' άγοράσης ένα σπαλλά για να παίζω μαζί του και να μη καταλάβει ότι είμαι ολόμωρη.

Κι' η Μαρία την άλλη μέρα είπε στα χέρια της το σπαλλά της, το μικρό και κάτασπρο Σελίμ της, για να την παρηγορήσει.

—Μη σε νοιάζει, Σελίμ, τού είπε. Η μαμά θά γυρίσει γρήγορα και θά δης τότε πόσο θά καμαρώνουμε κ' οι δυο!...

Η Μάρλεν Ντήτριχ, μέσα σ' όλους τους θριάμβους της, τούς πρώτους θριάμβους τού «Μορόκκος», δεν έβγαζε από τα σπινθηρικά λόγια της κόρης της. Και μόλις βοήκη την ευκαιρία, γύρισε στο Βερολίνο και την πήρε μαζί της στο Χόλλυγουντ.

ΕΡΜΑΝ ΡΟΖΕΜΠΕΡΓΚ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ζηλέρω

(ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΕΡΩΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

Α'.

—Βαγγέλη! ... Πε-
τάξου να μου πάρης
ταιγάρα... Θέλω τέ-
σερα πακέτα.

Ο μικρός υπηρέτης
βγήκε. Κι' ο Δήμος έ-
κάθησε στο τραπέζι του να γράφει
δύο-τρία γράμματα βιαστικά. Τό
βράδυ θάρρενε για τη Σύρα, όπου
είχε μια δίκη στο Κακουργιοδικείο.
Γι' αυτό έστειλε να πάρη και τέ-
σερα πακέτα τσιγάρα. Έκπνιζε
κάτι ιδιαίτερα, με χρυσό επιστόμιο,
αυτά είχε συνηθίσει και φρόβαν
πώς στη Σύρα δεν θάβρισκε την
idia μάρα.

Ο Βαγγέλης γύρισε γρήγορα.
Ο Δήμος έγγραφε.

—Άς τα κε!

Τελείωσε το γράμμα. Κι' επειδή
του είχε τελειώσει και το χρεαστό
πακέτο—έκπνιζε ένα σχεδόν την
ημέρα—άνοιξε το δέμα που του εί-
χε φέρει ο υπηρέτης.

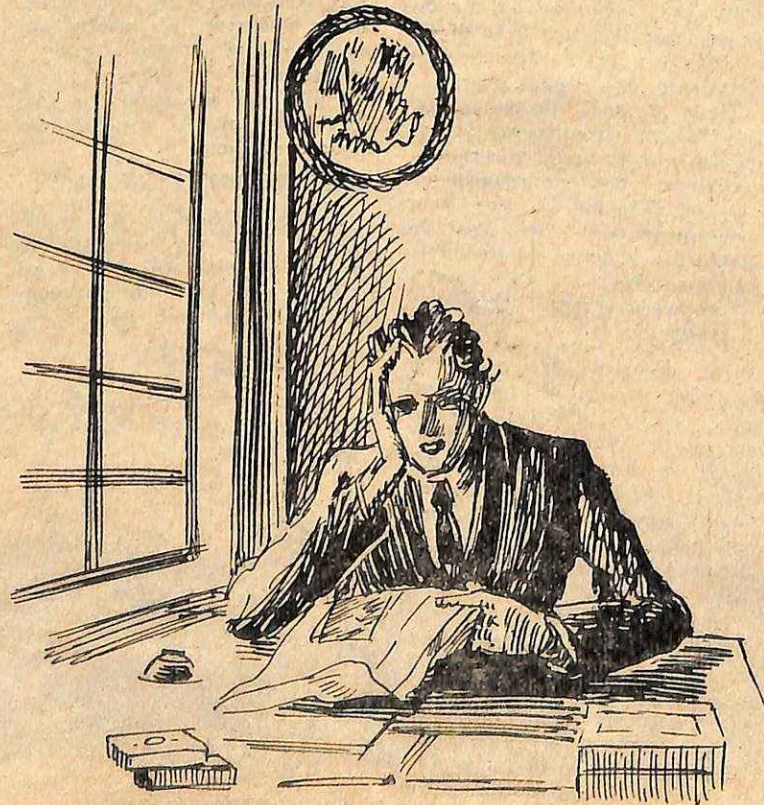
Ήταν τυλιγμένο μ' ένα φύλλο
από κάποιο λαϊκό περιοδικό. Ο
Δήμος πρόσεξε μια εικόνα. Ήταν
φωτογραφία μιας όμορφης νέας
του κινηματογράφου, που φο-
ρούσε μαγιό κι' είχε γυμναστική.
Είχε ένα χαριτωμένο μουντάκι, ένα
πονηρότατο γέλιο κι' ένα κανονικό-
τατο σώμα, σαν αγάλμα. Άφησε
μέρος — συλλογίζονταν τι θάρρενε
στο δεύτερο γράμμα — ο Δήμος
αυτάξε λίγες στιγμές το κορίτσι.
Μηχανικά, άνοιξε το πρώτο πακέ-
το, έβγαλε ένα τσιγάρο και τ' άνα-
ψε. Έπειτα άρρησε στη μπάνα έ-
κείνο το χαρτί του τυλιγματος—για-
τί άραγε δεν το ζούληξε, να το πε-
τάξει στο καλάθι; —κι' έπιασε πά-
λι να γράφει.

Πρίν τελειώσει το δεύτερο γράμ-
μα, μια στιγμή που έγραφε πάλι
να σκεφθή μια φράση—Ξαναπέρασε
το παληόχαρτο και ξανακάνταξε την
εικόνα. Τού άρεσε, φαίνεται, πολύ.
Διάβασε μάλιστα και τη λεζάντα,
τυπωμένη με φθαρμένα μαύρα στοι-
χία: «Έν' από τα πιο χαριτω-
μένα γκέρις του Χόλλυγουντ, η
Φάννη Χάρολντ, δεκαοκτώ ετών, γυ-
μνάζεται κάθε πρωί στην ταρά-
σσα...».

Έξακολούθησε να γράφει και να
καπνίζει, ώπου τελείωσε τα γράμ-
ματά του—τότε ήταν πολύ σύν-
τομο—τάβλισε, τα γραμματισμέ-
νη και χτύπησε το κουδούνι.

—Βαγγέλη! ρίξ' τα αυτά στο
κιάδι.

Ο Δήμος χαμογέλασε...

Σύρα, Σύρον.

Ο Δήμος χαμογέλασε.

«Δεκαοκτώ χρόνων κι' αυτή —
συλλογίστηκε — σαν τη Φάννη Χά-
ρολντ. Νάχη άραγε και την όμορ-
φιά της; Γιατί όχι; Ή νησιωτο-
πούλες μας εινε όμορφες. Αυτό το
Αιγαίο έχει θησαυρούς. Να της
γράψω να γελάσουμε; Κι' εγώ, τά-
χα, είμαι ένα κορίτσι άνευτεγμένο,
δεκαοκτώ χρόνων. Να της γράψω;»

Ή τσαχπίνικη αυτή ιδέα του ά-
ρεσε του Δήμου. Μια φράσα πές,
από την όποια κάτι μπορούσε να
βγή... Ναι, καμιά ώρα που θάχε
κάτι, άμα γύριζε από τη Σύρα, θά-
γοραφε σ' αυτή την άγνωστη ένα
γράμμα και θά περιμενε δικό της.
Απ' αυτό θά έκανε με τί κορίτσι
είχε να κάνει. Κι' αν παρουσιαζε
κανένα ενδιαφέρον, θά έξακολου-
θούσε. Κι' άλλη φορά, όταν ήταν
φοιτητής, είχε άνοιξει αλληλογρα-
φία μ' ένα κορίτσι μακρινό. Είχε
πολύ γούστο, όσο δεν τ' γνώριζε.
Άληθεια, σε λίγο τ' γνώρισε κι'
από κοντά κι' άπογοιτηθήκε. Δεν
άξιζε τον κόπο. Μά τι σημαίνει;
Ή Κάμεν Σύλβα μπορούσε ν' ά-
ξιζε.

Άρχισε να την φαντάζεται από
τόρα. Κι' ή φαντασία του της έ-
δινε τά χαρακτηριστικά — τ' όμορ-
τάκι, τ' ό γέλιο και τ' κανονικό
σώμα της Φάννη Χάρολντ. Δεκαο-
κτώ χρόνων δεν ήταν κι' ή δύ;
Ίσως το παληόχαρτο, τ' σχι-
σμένο, τ' διπλώσε κανονικά σε τέ-
σερα, σε όκτώ, κι' έτοιμάστηκε να
το φυλάξει στο πορτοφόλι του. Άλ-
λά τη στιγμή εκείνη τού ήρθε μια
σκέψη: Μήν ήταν από παλιό πε-
ριοδικό, περσινό, προπερσινό, πα-
λιότερο; Άδικα τότε θάκανε τη
δοκιμή. Αυτή ή Κάμεν Σύλβα μπο-
ρούσε τώρα νάταν και παντρεμένη,
με παιδιά!

Ξεδιπλώσε τ' ό φύλλο και τ' εξέ-
τασε προσεκτικά. Άλλά πουνθενά
δεν βρήκε ούτε χρονολογία, ούτε ή-
μερομηνία, ούτε καν τόν τίτλο του
περιοδικού. Πάνω από τις δύο έ-
κείνες σελίδες ήταν μόνο οι αριθμοί
τόπς—115 και 116—και πέρα—πέ-
ρα, μέσα σε κορνίζες, οι τίτλοι των
περιεχομένων:

«Κινηματογραφικά νέα άπ' όλο τόν
κόσμο — Άγγελια Άναγνωστών — Ή
Άλληλογραφία μας».

«Ω, διάβολο! Έπρεπε να τρέξει
στόν καπνοπώλη του. Θά είχε ίσως
το υπόλοιπο του φυλλαδίου, άπ' ό-
που έσχιζε φύλλα για τζιγνια, ή
τουλάχιστον θάξερε τ' όνομα τού
περιοδικού κι' αν ήταν όπωσδήποτε
φρέσκο...»

Άλλά τη στιγμή εκείνη τόν φώ-
νασε τόν γραφεύ του ο προϊστάμε-
νος. Ήταν ένας παλιός δικηγό-
ρος, μακρινός του συγγενής, που
δύο χρόνια τώρα — άφότον σχεδόν
πήρε τ' πτυχίο του και την άδειά
του — τόν είχε βοηθή.

Ήθελε να τού πη ακόμα μερικά
για την αυριανή δίκη της Σύρας.
Τ' άκουγε ο Δήμος, τ' σημείωνε
και συλλογίζονταν:

«Θά πάω και στόν τόπο της. Τι
σύμπτωσις! Για φαντάσει να τίν
ίδω εκεί πέρα, να την γνωρίσω σαν
άνδρα, πρίν της γράψω σαν κο-
ρίτσι! Δύσκολο εινε; Θά μείνω
δύο, ίσως και τρεις ήμερες. Όποια
γνωρίσω θά την φωτώ: Ή Κά-
μεν Σύλβα;...».

Και μόλις βρέθηκε λευτέρος, πη-
γε στόν καπνοπώλη του — ένα μι-
κρομάγαλο στη γωνία τού δρόμου,
που πουλούσε τσιγαρέττα άπ' όλα
τά εργοστάσια ελιανικών και χον-
δρωδών. Προπάντων προμήθευε τά
μαγαζάκια και τά καφερεία τών χο-
ριών, γι' αυτό έβλεπε κανείς συχνά,
μπροστά στο μεγάλο μαγαζί τού
παρθεύρου του, που έπιανε διη τη
φάτσα — ή πόρτα ήταν στόν άλλο
δρόμο — πελάτες με βράκες και με
τασορούχα.

—Κό-Χοήστο...

—Ρώ, καλημέρα σας, κύριε Κυ-
ριαζίδη!

—Πρωτίτερα μοίστειλεις τέσσε-
ρα πακέτα...

—Μάλιστα! Μήν έκαμα κανένα
λάθος;...

—Όχι, όχι, σωστά. Ήθελα μόνο
να μου πής από πού έσχισες αυτό
το χαρτί, που μου τ' άτύλιξες;...

Τού έδωσε τ' ό φύλλο κι' ο κύο-
-Χοήστος τ' ξεδιπλώσε, τ' κτύπα-
ξε κι' από τις δύο μεριές και...στε-

σερα, σε όκτώ, κι' έτοιμάστηκε να
το φυλάξει στο πορτοφόλι του. Άλ-
λά τη στιγμή εκείνη τού ήρθε μια
σκέψη: Μήν ήταν από παλιό πε-
ριοδικό, περσινό, προπερσινό, πα-
λιότερο; Άδικα τότε θάκανε τη
δοκιμή. Αυτή ή Κάμεν Σύλβα μπο-
ρούσε τώρα νάταν και παντρεμένη,
με παιδιά!

Ξεδιπλώσε τ' ό φύλλο και τ' εξέ-
τασε προσεκτικά. Άλλά πουνθενά
δεν βρήκε ούτε χρονολογία, ούτε ή-
μερομηνία, ούτε καν τόν τίτλο του
περιοδικού. Πάνω από τις δύο έ-
κείνες σελίδες ήταν μόνο οι αριθμοί
τόπς—115 και 116—και πέρα—πέ-
ρα, μέσα σε κορνίζες, οι τίτλοι των
περιεχομένων:

«Κινηματογραφικά νέα άπ' όλο τόν
κόσμο — Άγγελια Άναγνωστών — Ή
Άλληλογραφία μας».

«Ω, διάβολο! Έπρεπε να τρέξει
στόν καπνοπώλη του. Θά είχε ίσως
το υπόλοιπο του φυλλαδίου, άπ' ό-
που έσχιζε φύλλα για τζιγνια, ή
τουλάχιστον θάξερε τ' όνομα τού
περιοδικού κι' αν ήταν όπωσδήποτε
φρέσκο...»

Άλλά τη στιγμή εκείνη τόν φώ-
νασε τόν γραφεύ του ο προϊστάμε-
νος. Ήταν ένας παλιός δικηγό-
ρος, μακρινός του συγγενής, που
δύο χρόνια τώρα — άφότον σχεδόν
πήρε τ' πτυχίο του και την άδειά
του — τόν είχε βοηθή.

Ήθελε να τού πη ακόμα μερικά
για την αυριανή δίκη της Σύρας.
Τ' άκουγε ο Δήμος, τ' σημείωνε
και συλλογίζονταν:

«Θά πάω και στόν τόπο της. Τι
σύμπτωσις! Για φαντάσει να τίν
ίδω εκεί πέρα, να την γνωρίσω σαν
άνδρα, πρίν της γράψω σαν κο-
ρίτσι! Δύσκολο εινε; Θά μείνω
δύο, ίσως και τρεις ήμερες. Όποια
γνωρίσω θά την φωτώ: Ή Κά-
μεν Σύλβα;...».

Και μόλις βρέθηκε λευτέρος, πη-
γε στόν καπνοπώλη του — ένα μι-
κρομάγαλο στη γωνία τού δρόμου,
που πουλούσε τσιγαρέττα άπ' όλα
τά εργοστάσια ελιανικών και χον-
δρωδών. Προπάντων προμήθευε τά
μαγαζάκια και τά καφερεία τών χο-
ριών, γι' αυτό έβλεπε κανείς συχνά,
μπροστά στο μεγάλο μαγαζί τού
παρθεύρου του, που έπιανε διη τη
φάτσα — ή πόρτα ήταν στόν άλλο
δρόμο — πελάτες με βράκες και με
τασορούχα.

—Κό-Χοήστο...

—Ρώ, καλημέρα σας, κύριε Κυ-
ριαζίδη!

—Πρωτίτερα μοίστειλεις τέσσε-
ρα πακέτα...

—Μάλιστα! Μήν έκαμα κανένα
λάθος;...

—Όχι, όχι, σωστά. Ήθελα μόνο
να μου πής από πού έσχισες αυτό
το χαρτί, που μου τ' άτύλιξες;...

Τού έδωσε τ' ό φύλλο κι' ο κύο-
-Χοήστος τ' ξεδιπλώσε, τ' κτύπα-
ξε κι' από τις δύο μεριές και...στε-

νοχωρήθηκε πολύ. Τό κατάλαβε ά-
μέσως πώς ο πελάτης του είχε βρεί
σ' αυτό κάτι που τόν ενδιέφερε. Έ-
σως καμιά ιστορία, που άρχιζε χω-
ρίς να τελειώνει και που θάθελε να
βρή τ' ό φυλλάδιο τού περιοδικού για
να την διαβάσει όλη. Μά πού να θι-
μηθή από πού τόχε σχίσει; Και
πού καιρός να ψάξη στο σωρό τών
χαρτιών τού τυλιγματος; Ένα πλι-
θος άνθρωποι περιμεναν μπροστά
στο μαγαζί.

—Δεν θυμάμαι, κύριε Κυριαζίδη
μου. Νά, από δω τ' ό πήρα. Θέλετε
να μπητε μέσα, να κτύπατε σεις;
—Ναι, ναι, αυτό εινε τ' ό καλύτε-
ρο. Κάμε τη δουλειά σου, κύο-Χοή-
στο...

Ο Δήμος ξαναπέρασε τ' παληόχαρ-
το και, από την πλαγινή πορτούλα,
που έτρεξε να τού άνοίξει ο νεαρός
υπηρέτης τού κύο-Χοήστο, μπη-
κε στο μαγαζάκι. Κι' εκεί, στο βά-
θος, άρχισε να εξετάζει τά παλιά
και σχισμένα φυλλάδια τών περσι-
οδικών, που ο υπηρέτης τού τάφερνε
λίγα-λίγα και τ' άκουμπούσε σε μια
καρέκλα.

—Τίποτα! τίποτα!... Αυτά πά-
ρα... τα!...

—Ορίστε άλλα...

—Όχι έφημερίδες... μόνο φυλλά-
δια... τέτοια...

—Τελείωσαν. Αυτά ήταν τά τε-
λευταία.

Πουνθενά, σε κανένα φυλλάδιο, σε
κανένα άπομεινάρι φυλλαδίου, δεν
ταίριαζαν ή δύο εκείνες σελίδες...

Ήσαν από άλλο, άγνωστο περιδι-
κό, που δεν υπήρχε πειά στο σωρό
ούτε ίχνος του. Τυλίγοντας ο κα-
πνοπώλης, θά τ' είχε έξαπλήσει...

—Ε, τ' ό βρήκατε; ρώτησε μια
στιγμή, γυρίζοντας τ' ό κεφάλι του,
ο καπνοπώλης.

—Α, μπά! Τί περιοδικά άγορά-
ζεις συνηθώς, κύο-Χοήστο;

—Μέ την όκιά; Ό,τι τύχη, ό,τι
μου φέρουν...

Κι' έλτε τέσσερα-πέντε όνόματα
περιοδικών. Άλλ' άπ' ότ' αυτά είχε
βρεί άπομεινάρι ο Δήμος. Ή σελί-
δες εκείνες δεν ήταν από κανένα.

Τρέχα γύρευε τώρα αν ήταν από
φρέσκο φυλλάδιο ή από παλιό...

Γιατί αυτό μόνο ήθελε να μάθ-
ο ο Δήμος. Και μ' όση προσοχή κι' αν
εξέταζε τ' παληόχαρτο, δεν μπο-
ρούσε να μαντέψει, να συμπεράνει.

Δεν θάχαν περάσει πάλι τόσα χρό-
νια, ώστε να φθαρή τ' ό χαρτί ή να
ξεθωριασούν τά γράμματα. Αυτά τ'
άμεταχείριστα φυλλάδια τού περι-
οδικού, που μένουν άπόλυτα και
πουλίζουντα βότερα με την όκιά, μπο-
ρεί να εινε και φρέσκα, μπορεί ό-
μως να εινε και πέντε χρόνων. Δεν
διακρίνεται καμιά διαφορά.

Κι' ο Δήμος βγήκε άπ' τ' ό μαγα-
ζάκι άπορροχός. Θάταν...ίτεροβό-
λιό να έπικεντρή την έρευνά του
και σ'τά γειτονικά. Μόνο τ' ό μιση-
μέρι, άφού έβγαλε στο σπίτι του και
ξεδιπλώθηκε ύστερα ν' άναπαύη,
ξαναέβγαλε τ' άδοκιμμένο άπ' τ' ό
πορτοφόλι του, ξανακάνταξε τη
Φάννη Χάρολντ — άχ, τί όμορφη!
— και ξαναδιάβασε όλες τις άγγε-
λίες κι' όλη την αλληλογραφία, μη-
πως έβρισκε τίποτα που να τόν δια-
φοτίσει.

Και πραγματικώς, κάτι βρήκε:
Έναν ύπαινιμό πολιτικό γεγονός
είχε, που είχε συμβεί πρό τριών έ-
τών. Άρα τ' ό περιοδικό εκείνο δεν
μπορούσε νάνα άρχαιότερο. Ή φε-
τινό, ή περσινό, ή τ' ό πολύ-πολύ
προπερσινό. Ή ή Κάμεν Σύλβα
δεν θάχε μεγαλώσει πολύ. Κι' έ-
ξαίρετα μπορούσε ν' αλληλογραφή
άκόμα με άνευτεγμένα κορίτσια

της ηλικίας της». —Θά της γράψω κι' ό,τι βγή!
έλτε μέσα τόν ο Δήμος.

Πήγε στη Σύρα, άθώωσε τόν
πελάτη του — γιατί κατάφερε με
την άγορεύση του να μεγαλοποιήσει
τις άμφοβολίες — δεν γνώρισε,
τις δύο μερες που έμεινε, κανένα
κορίτσι που να μοιάζει της Φάννη
Χάρολντ, ούτε ν' άκούη στο ψευδώ-
νιμο Κάμεν Σύλβα, και γύρισε
στην Αθήνα, με τ' ό παληόχαρτο έ-
κείνο φυλαγμένο πάντα στο πορτο-
φόλι του.

Νά πούμε πώς τόχε κιόλας ξεγά-
σει, δεν θάταν άληθεια. Καμιά φο-
ρά τ' όβγαζε και κτύπαζε τη φωτο-
γραφία τού γκέρις. Ό τύπος τού
άρεσε πολύ, τ' όδειχνε μάλιστα και
στούς φίλους του.

Τίποτα! τίποτα!... Αυτά πά-
ρα... τα!...

Ορίστε άλλα...

Όχι έφημερίδες... μόνο φυλλά-
δια... τέτοια...

Τελείωσαν. Αυτά ήταν τά τε-
λευταία.

Πουνθενά, σε κανένα φυλλάδιο, σε
κανένα άπομεινάρι φυλλαδίου, δεν
ταίριαζαν ή δύο εκείνες σελίδες...

Ήσαν από άλλο, άγνωστο περιδι-
κό, που δεν υπήρχε πειά στο σωρό
ούτε ίχνος του. Τυλίγοντας ο κα-
πνοπώλης, θά τ' είχε έξαπλήσει...

—Ε, τ' ό βρήκατε; ρώτησε μια
στιγμή, γυρίζοντας τ' ό κεφάλι του,
ο καπνοπώλης.

—Α, μπά! Τί περιοδικά άγορά-
ζεις συνηθώς, κύο-Χοήστο;

—Μέ την όκιά; Ό,τι τύχη, ό,τι
μου φέρουν...

Κι' έλτε τέσσερα-πέντε όνόματα
περιοδικών. Άλλ' άπ' ότ' αυτά είχε
βρεί άπομεινάρι ο Δήμος. Ή σελί-
δες εκείνες δεν ήταν από κανένα.

Τρέχα γύρευε τώρα αν ήταν από
φρέσκο φυλλάδιο ή από παλιό...

Γιατί αυτό μόνο ήθελε να μάθ-
ο ο Δήμος. Και μ' όση προσοχή κι' αν
εξέταζε τ' παληόχαρτο, δεν μπο-
ρούσε να μαντέψει, να συμπεράνει.

Δεν θάχαν περάσει πάλι τόσα χρό-
νια, ώστε να φθαρή τ' ό χαρτί ή να
ξεθωριασούν τά γράμματα. Αυτά τ'
άμεταχείριστα φυλλάδια τού περι-
οδικού, που μένουν άπόλυτα και
πουλίζουντα βότερα με την όκιά, μπο-
ρεί να εινε και φρέσκα, μπορεί ό-
μως να εινε και πέντε χρόνων. Δεν
διακρίνεται καμιά διαφορά.

Κι' ο Δήμος βγήκε άπ' τ' ό μαγα-
ζάκι άπορροχός. Θάταν...ίτεροβό-
λιό να έπικεντρή την έρευνά του
και σ'τά γειτονικά. Μόνο τ' ό μιση-
μέρι, άφού έβγαλε στο σπίτι του και
ξεδιπλώθηκε ύστερα ν' άναπαύη,
ξαναέβγαλε τ' άδοκιμμένο άπ' τ' ό
πορτοφόλι του, ξανακάνταξε τη
Φάννη Χάρολντ — άχ, τί όμορφη!
— και ξαναδιάβασε όλες τις άγγε-
λίες κι' όλη την αλληλογραφία, μη-
πως έβρισκε τίποτα που να τόν δια-
φοτίσει.

Και πραγματικώς, κάτι βρήκε:
Έναν ύπαινιμό πολιτικό γεγονός
είχε, που είχε συμβεί πρό τριών έ-
τών. Άρα τ' ό περιοδικό εκείνο δεν
μπορούσε νάνα άρχαιότερο. Ή φε-
τινό, ή περσινό, ή τ' ό πολύ-πολύ
προπερσινό. Ή ή Κάμεν Σύλβα
δεν θάχε μεγαλώσει πολύ. Κι' έ-
ξαίρετα μπορούσε ν' αλληλογραφή
άκόμα με άνευτεγμένα κορίτσια

της ηλικίας της». —Θά της γράψω κι' ό,τι βγή!
έλτε μέσα τόν ο Δήμος.

Πήγε στη Σύρα, άθώωσε τόν
πελάτη του — γιατί κατάφερε με
την άγορεύση του να μεγαλοποιήσει
τις άμφοβολίες — δεν γνώρισε,
τις δύο μερες που έμεινε, κανένα
κορίτσι που να μοιάζει της Φάννη
Χάρολντ, ούτε ν' άκούη στο ψευδώ-
νιμο Κάμεν Σύλβα, και γύρισε
στην Αθήνα, με τ' ό παληόχαρτο έ-
κείνο φυλαγμένο πάντα στο πορτο-
φόλι του.

Νά πούμε πώς τόχε κιόλας ξεγά-
σει, δεν θάταν άληθεια. Καμιά φο-
ρά τ' όβγαζε και κτύπαζε τη φωτο-
γραφία τού γκέρις. Ό τύπος τού
άρεσε πολύ, τ' όδειχνε μάλιστα και
στούς φίλους του.

Τίποτα! τίποτα!... Αυτά πά-
ρα... τα!...

Ορίστε άλλα...

Όχι έφημερίδες... μόνο φυλλά-
δια... τέτοια...

Τελείωσαν. Αυτά ήταν τά τε-
λευταία.

Πουνθενά, σε κανένα φυλλάδιο, σε
κανένα άπομεινάρι φυλλαδίου, δεν
ταίριαζαν ή δύο εκείνες σελίδες...

Ήσαν από άλλο, άγνωστο περιδι-
κό, που δεν υπήρχε πειά στο σωρό
ούτε ίχνος του. Τυλίγοντας ο κα-
πνοπώλης, θά τ' είχε έξαπλήσει...

—Ε, τ' ό βρήκατε; ρώτησε μια
στιγμή, γυρίζοντας τ' ό κεφάλι του,
ο καπνοπώλης.

—Α, μπά! Τί περιοδικά άγορά-
ζεις συνηθώς, κύο-Χοήστο;

—Μέ την όκιά; Ό,τι τύχη, ό,τι
μου φέρουν...

Κι' έλτε τέσσερα-πέντε όνόματα
περιοδικών. Άλλ' άπ' ότ' αυτά είχε
βρεί άπομεινάρι ο Δήμος. Ή σελί-
δες εκείνες δεν ήταν από κανένα.

Τρέχα γύρευε τώρα αν ήταν από
φρέσκο φυλλάδιο ή από παλιό...

Γιατί αυτό μόνο ήθελε να μάθ-
ο ο Δήμος. Και μ' όση προσοχή κι' αν
εξέταζε τ' παληόχαρτο, δεν μπο-
ρούσε να μαντέψει, να συμπεράνει.

Δεν θάχαν περάσει πάλι τόσα χρό-
νια, ώστε να φθαρή τ' ό χαρτί ή να
ξεθωριασούν τά γράμματα. Αυτά τ'
άμεταχείριστα φυλλάδια τού περι-
οδικού, που μένουν άπόλυτα και
πουλίζουντα βότερα με την όκιά, μπο-
ρεί να εινε και φρέσκα, μπορεί ό-
μως να εινε και πέντε χρόνων. Δεν
διακρίνεται καμιά διαφορά.

Κι' ο Δήμος βγήκε άπ' τ' ό μαγα-
ζάκι άπορροχός. Θάταν...ίτεροβό-
λιό να έπικεντρή την έρευνά του
και σ'τά γειτονικά. Μόνο τ' ό μιση-
μέρι, άφού έβγαλε στο σπίτι του και
ξεδιπλώθηκε ύστερα ν' άναπαύη,
ξαναέβγαλε τ' άδοκιμμένο άπ' τ' ό
πορτοφόλι του, ξανακάνταξε τη
Φάννη Χάρολντ — άχ, τί όμορφη!
— και ξαναδιάβασε όλες τις άγγε-
λίες κι' όλη την αλληλογραφία, μη-
πως έβρισκε τίποτα που να τόν δια-
φοτίσει.

Και πραγματικώς, κάτι βρήκε:
Έναν ύπαινιμό πολιτικό γεγονός
είχε, που είχε συμβεί πρό τριών έ-
τών. Άρα τ' ό περιοδικό εκείνο δεν
μπορούσε νάνα άρχαιότερο. Ή φε-
τινό, ή περσινό, ή τ' ό πολύ-πολύ
προπερσινό. Ή ή Κάμεν Σύλβα
δεν θάχε μεγαλώσει πολύ. Κι' έ-
ξαίρετα μπορούσε ν' αλληλογραφή
άκόμα με άνευτεγμένα κορίτσια

της ηλικίας της». —Θά της γράψω κι' ό,τι βγή!
έλτε μέσα τόν ο Δήμος.

Πήγε στη Σύρα, άθώωσε τόν
πελάτη του — γιατί κατάφερε με
την άγορεύση του να μεγαλοποιήσει
τις άμφοβολίες — δεν γνώρισε,
τις δύο μερες που έμεινε, κανένα
κορίτσι που να μοιάζει της Φάννη
Χάρολντ, ούτε ν' άκούη στο ψευδώ-
νιμο Κάμεν Σύλβα, και γύρισε
στην Αθήνα, με τ' ό παληόχαρτο έ-
κείνο φυλαγμένο πάντα στο πορτο-
φόλι του.

Νά πούμε πώς τόχε κιόλας ξεγά-
σει, δεν θάταν άληθεια. Καμιά φο-
ρά τ' όβγαζε και κτύπαζε τη φωτο-
γραφία τού γκέρις. Ό τύπος τού
άρεσε πολύ, τ' όδειχνε μάλιστα και
στούς φίλους του.

Τίποτα! τίποτα!... Αυτά πά-
ρα... τα!...

Ορίστε άλλα...

Όχι έφημερίδες... μόνο φυλλά-
δια... τέτοια...

τύχη. Είχε κι' ένα προαίσθημα, πώς
τόν περιμενε κάτι καλό, κάτι
όραίο. Μια περιπέτεια, όχι άπ' τις
σημειωμένες, που μπορούσε να λά-
βη τ' ό πιο ευτυχισμένο τέλος. Ή
τουλάχιστον να δώσει λίγες στιγμές
μεγάλης ευτυχίας και να τελειώσει
άνωδυνα, άνεπαίσχυνα, ειρηνικά...

Ε, βέβαια, από δω στη Σύρα
δεν εινε μακριά. Άν άπτόχε; ά-
κό

σο μοιρούσε πάλι καλλιγραφικά, μισήμενη γραμμή γυναικείο. Ποιος θα έβλεπε αυτό το γραμμάκι και δεν θα έβλεπε σπείρισμα πώς είνε από κορμί; Έτσι το δούλοχιστο έννοιζε ο Δημος. Και τούριζε στο Ταχυδρομείο ο ίδιος — δεν ήθελε να διή ο ύπνρητης πώς έγραφε σε κάποια Κάμεν Σύλβα — και... περιμενε απάντησι.

Τις ακόλουθες ημέρες, πριν ανοίξει τα γραμμάτια που λάβαινε ταχυδρομικώς, τα κίτταζε πρώτα απ' έξω, μην έβλεπε γυναικείο γραμμάκι. Κι' όταν του φαινόταν πως έβλεπε κανένα — είτε γιατί του έγραφαν για υποθέσεις τους και γυναικείες, είτε γιατί και μερικοί άνδρες γράφουν κάπως γυναικεία — κίτταζε την ταχυδρομική σφραγίδα: Μην ήταν από τη Σύρα; 'Αλλά όχι. Πέρασε σχεδόν μιά εβδομάδα και κανένα γραμμάκι δεν έλαβε από εκεί.

Άρχισε ν' απελίζεται. «Δεν θα υπάρχη πια Κάμεν Σύλβα, συλλογίζεταν. Ποιος ξέρει πόσο χαλόνον ήταν εκείνο το φυλλάδιο το περιοδικό!...»

Αλλά ξαναθυμώταν το πολιτικό γεγονός, που αναφερόταν εκεί, κι' η ελπίδα του ξαναγύριζε: «Κάμεν Σύλβα θα υπάρχη. Μόνο μπορεί να μην έλαβε ακόμα το γραμμάκι μου. Πόσο — ρεσάντ, δεν της το πηγαίνουν στο σπίτι. Κι' ίσως δεν θα βγήκε αυτές τις ημέρες, για να περάσει κι' από το Ταχυδρομείο. Μπορεί νάναι κι' άρρωστη...» Έ, άμα γίνει καλά, θα βγή, θα το λάβη και θα μου απαντήσει!»

Και νά, μιά μέρα έλαβε κι' ένα γραμμάκι, που άμέσως του φάνηκε... ύπνο. Ο φάκελλος κρέμι με άσπρη γραμμάτσα, τα γραμμάτια της επιγραφής λεπτά, στενόμακρα, γυναικεία, με τζιφές — μόνο γυναικεία μπορούσε να γράφη έτσι — κι' η ταχυδρομική σφραγίδα, καθαρότατη, με τη λέξη «Σύρος». Μόνο που δεν έλεγε πούθεν «Για τη δεσποινίδα Δανάη». Η επιγραφή ήταν απλώς «κ. Κ. Κυριαζίδη, διηγήτορας» κτλ. 'Αλλ' αυτό δεν έμπόδιζε το Δημό να πη με χαρά:

—Της Κάμεν Σύλβα είνε!... Χωρίς άλλο είνε της Κάμεν Σύλβα!... 'Αφρημένη, θα έχεσε να σημείωση απ'έξω για τη Δανάη. 'Αλλά τι σημαίνει; 'Εγώ δεν είμαι ο διηγήτορας Κυριαζίδης; 'Εγώ δεν είμαι και... ή ανήνιά του, ή Δανάη; Όθ' ανόητος!...

Τό άνοιξε... μιά ματιά στην ύπογραφή... ναι, ήταν από εκείνη... και το διάβασε.

Αλλά κανένα λάθος δεν είχε γίγει, καμιά αμνηστία: Τό γραμμάκι απευθυνόταν όχι προς τη Δανάη, αλλά προς αυτόν τον ίδιο, τον...θείο της. Και του έλεγε τ' ακόλουθα:

«Αξιότιμη κύριε, «Εμείς» ένα κορίτσι 18 ετών, από φοιτητές του Γυμνασίου, από καλή οικογένεια, με ασημένιες αρχές, που μ' άρσσει ν' αλληλογραφεί με άξιους φίλους μου όμορφους και συννοήσιμους. Πρώς τοίτο δημοσιεύσει σε περιοδικά σχετικές αρχές κι' έχω τό ψευδώνυμο Κ. Κ. Κυριαζίδης. 'Ελαβα λοιπόν προχθές κι' ένα γραμμάκι με την υπογραφή Δανάη —ψευδώνυμο ίσως κι' αυτό— που μου άρσσει εξαιρετικά και που θα ήθελα πολύ ν' απαντήσω — γιατί δεν απαντώ σ' όλα που λαβαίνω, αλλά διαλέγω μόνο όσα μου άρέσουν.

Μου γεννήθηκε όμως ή ύποψη πως αυτή ή Δανάη, που μου γρά-

φει πως είνε ανήνιά σας και σ' άνομά σας θέλει να της διευθύνω τα γραμμάτια μου, είνε κάποιος φαρσέρ άνδρας, που δεν ξέρω για ποιο σκοπό — ίσως για να γελήσει — μου κάνει το κορίτσι. Δεν θα μου ήταν βέβαια ευάριστο να πέσω θύμα μιάς τέτοιας φάρσας και, μόλις μου γεννήθηκε ή ύποψη, είπα να μην απαντήσω διόλου και τελειώνει. 'Επειτα όμως σκέφθηκε: «Αν κάνω λάθος; Γιατί να στερηθώ μιά αλληλογραφία, που θα μου ήταν τόσο ευάριστη; Γιατί να χάσω την ευκαιρία ν' αποκτήσω μιά ακόμα μακρινή φίλη, που, καθώς κρίνω από το πρώτο της γραμμάκι — αν είνε κορίτσι — έχει και μεγάλη μόρφωση και όμοια αισθήματα; Πολλά κορίτσια έχουν κάπως άνδρικό τό γραμμάκι και κάπως άνδρική τη σκέψη, κι' αυτό μπορεί να με γέλασε...»

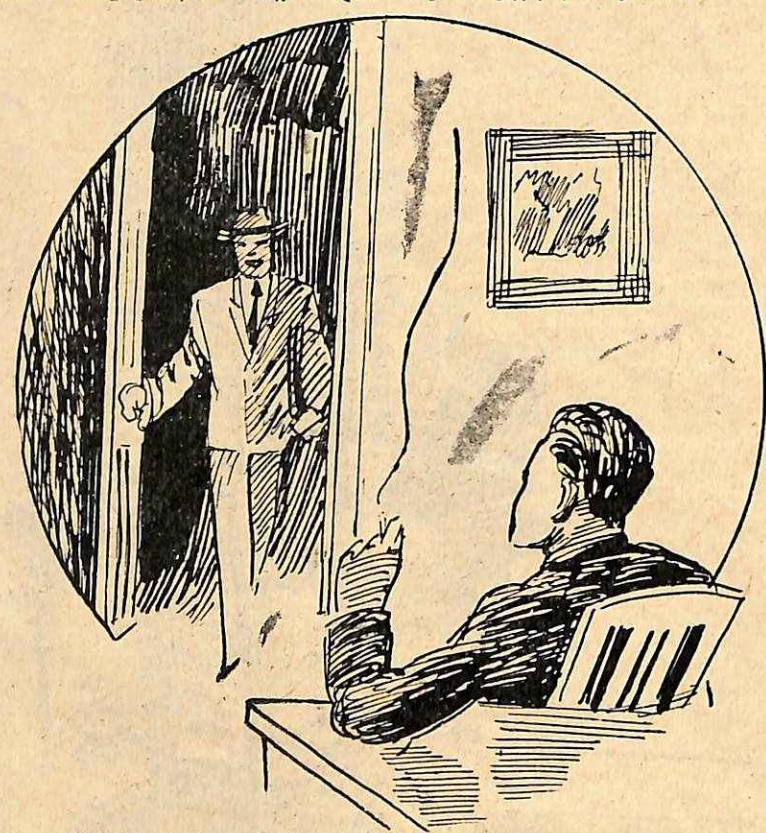
Τότε σκέφθηκε να γράψω σε σας, όλοσδιόλου ιδιαιτέρως, και να σας ρωτήσω: «Έχετε τρα-

πολύ, μην ήπτε τίποτα στην ανήνιά σας. Θάταν περιττό...»

Σας ζητώ συγγνώμη που σας κάνω να χάσετε πολύτιμο καιρό. Με τιμή. Κάμεν Σύλβα (Πόστ-Ρεσάντ, Σύρος)».

Τό πρώτο πράγμα που χίτησε τό Δημό, άμα διάβασε αυτό τό γραμμάκι, ήταν ή έξυπνάδα, ή διαίσθησι, ή όξυνση του κοριτσιού, που μπόρεσε να διακρίνη κάτι τό άνδρικό εστώ γραμμάκι του και στη σκέψη του και να συλλάβη την ύποψη πως είχε να κάνει με άνδρα, και μάλιστα Κάμ. Σκέφθηκε άμέσως: «Α! τέτοιο κορίτσι δεν είνε για φάρσες. Όθ' της γράψω άμέσως ως Κυριαζίδης, πως καμιά ανήνιά δεν έχω — έτσι, ξερά-ξερά — και να μην απαντήσω καθόλου στο γραμμάκι, που εν άγνοία μου της έστειλε κάποιος φαρσέρ... Όθ' παραξενευθή, βέβαια, πως ο φαρσέρ αυτός τόλμησε να μεταχειριστή τ' άνομά μου. 'Αλλά τί με μέλλει!...»

Ας τό εξηγήση όπως θέλει!...

Σ' αυτή την άμνηστία βρισκόταν, όταν εισέβαλε στο γραφείο του ο Χαρίδημος Γλέζος.

γματοκώς καμιά ανήνιά που, είτε Δανάη λέγεται, είτε άλλως, είνε 18 χρόνων και τελειώσει το Γυμνάσιο; Σας παρακαλώ θερμότατα, απαντήστε μου. Όθ' με βγάλετε από μιά μεγάλη άπορία και άμνηστία. Και βέβαια θα μου ήπτε βλν την άλήθεια. Δεν μπορώ να φαντασθώ πως σεις, ο κ. Κυριαζίδης, ο διηγήτορας — και ξέρω πως ύπάρχει στάς 'Αθήνας διηγήτορας μ' αυτό τό όνομα — θα γίνετε εν γνώσει βοηθός και συνένοχος ενός φαρσέρ, αν είνε πραγματικώς άνδρας ή Δανάη. Και βέβαια θα τον ξέρετε, αφού σεις θα του δίνετε τα γραμμάτια μου. Ποιος ξέρει τί νήματα θα σας είνε, για να σας κάνει να τό δεχθήτε (ίσως πως ή Δανάη αυτή είνε ψευδώνυμο καμιάς αδελφής του, καμιάς ξαδέλφης του...). 'Αλλά τόρα που ξέρετε, έχετε, νομίζω, χρέος, σαν τίμιος άνθρωπος, να με πληροφορήσετε. Και σας βεβαίως πως θα μου προξενήσετε μιά μεγάλη χαρά, αν τυχόν μπορείτε να μου γράψετε πως έχω λάθος. Σε τέτοια περιπτώσι, σας παρακαλώ

'Αλλά σε λίγο τό μετάνοισε. —Γιατί, είνε, να χάσω κι' εγώ την ευκαιρία να συνδεθώ άποσδήποτε μ' ένα τέτοιο κορίτσι;... 'Ορισμένους άξίζει τον κόπο! Τό γραμμάκι της αυτό προς τον...θείο μου, μου λέει πολλά, πολλά... Δέ βαριέσαι! Όθ' εξακολουθήσω τη φάρσα και...έλπίζω να μου την συγχώρηση, όταν θα βρεθώ μιά μέρα σε θέσι να της τη φανερώσω. Όθ' της πω τότε βλν την άλήθεια, κι' ή άλήθεια αυτή δεν μπορεί παρά να την καταλάβη. Και άν θα μ' αγαπά τότε σαν κορίτσι, σαν φίλη της, δεν είνε δύσκολο να μ' αγαπήση και σαν άνδρα, σαν φίλο. Για να ίδουμαι... Και τ' άποφάσισε.

Όλη ή δυσκολία ήταν τόρα να βοηθού κάποιον που να του γράψω το γραμμάκι. Γιατί δεν ήταν φρόνιμο να τό γράψω με τό χέρι του. 'Η Κάμεν Σύλβα μπορεί ν' αναγνώριζε στο φρονικό, στο άπροσποίητο γραμμάκι του, τό λίγο άλλοιωμένο γραμμάκι της Δανάης. Και τότε πάλι ή ύποψησιν ή και θα συμπέριαι άσφαλώς, πως ο διηγήτορας

Κυριαζίδης κι' ή ανήνιά του ήταν ένα και τό αυτό πρόσωπο! 'Αλλά πούδν άπ' τους στενούς του φίλους μπορούσε να έμπιστευθή;... Τό Χρήστο; τό Γιάννη; τον Κάμ; Αυτοί θα τούλεγαν πως δεν είνε «σοβαρός άνδρας», για να κάνει τέτοια και θα τον κοροϊδεύαν πως ξαναμωράθηκε. Τό Νίκο; Πολύ έλαφρός! Όθ' τούλεγε σ' όλα τά κορίτσια που γνώριζαν, κι' ακόμα θάταν ίκανός να του κάνει φάρσα στη φάρσα, χαλάστρες!...

Σ' αυτή την άμνηστία βρισκόταν, όταν εισέβαλε στο γραφείο του με φρονάρες, κατά τη συνήθειά του, ο Χαρίδημος Γλέζος, ένας φίλος οικογενειακός.

—Νά! είπε, μόλις τον είδε. Τόν είχα ξεχάσει, μά είνε ο μόνος κατ'άλληλος!...

'Αλήθεια, ο Χαρίδημος Γλέζος ήταν ένας «ήλιθιος εκ γενετής», όπως έλεγαν όσοι τον έγνωρίζαν. 'Αλλ' από τους ήλιθίους έκείνους, που δίνουν πάντα «καλές» εξετάσεις. Από τό Γυμνάσιο βγήκε με «λίαν καλώς». Από τη Νομική Σχολή τό ίδιο. 'Επειτα, με διαγωνισμό — πάλι «καλές» εξετάσεις — μπήκε στο ύπουργείο των 'Εσωτερικών ως ακόλουθος. Μιά μέρα μπορεί να γινόταν και πρέσβης. 'Αν μάλιστα — έλεγαν οι φίλοι του — οι πρέσβεις γινόνταν με διαγωνισμό, θα είχε γίνει κάμ. 'Από τους ήλιθίους τελειωσάντων που πάνε μπροστά. Και κανένας δεν μπορούσε να πη πως δεν έκανε την δουλειά του. Μελετούσε, μάθαινε, καταλάβαινε, συζητούσε, έμ β' άθ' υνε. 'Αλλά ήλιθιος! Τυπικός, μηχανικός, σχολαστικός, ξερός, χωρίς καμιά δική του σκέψη, καμιά πρωτοτυπία ή πρωτοβουλία σε τίποτα. Με τις φωνάρες του και μ' ένα ύφος σαν να έμπνεόταν εκείνη τη στιγμή και να έφεύρισκε κάτι σπουδαίο, έλεγε τις μεγαλύτερες κοινοτοπίες του κόσμου. Είχε τη γνώμη του για τά πιο σοβαρά ζητήματα, ακόμα και για τό γλωσσικό (φρανατικός, έννοείται, καθαρανοσηταίνος). 'Αλλ' από κόσμο, από ζωή, δεν έκοιμώτα γρύ. Μεγαλοποιούσε τά παραμικρότερα, παρεξηγούσε τά πάντα, φανταζόταν άνύπαρκα και γινόνταν γελοίος κάθε στιγμή. 'Ενα μόνο καλό είχε: 'Ηταν ίσως, τίμιος άνθρωπος. 'Αμα σου έδινε τό λόγο του, μπορούσε να βασισθής. Κι' άμα του έμπιστευόσουν ένα μυστικό, μπορούσε να είσαι βέβαιος πως δεν θα τούλεγε σε κανένα.

Η οικογένειά του είχε μεγάλη φίλια με την οικογένεια του Κυριαζίδη. Γι' αυτό τό ο Δημος τον είχε φίλο. 'Αλλοιότατα βέβαια δεν θα τον έκανε ποτέ. 'Αλλά να πού ήρθε και περίστασι να του χρησιμεύει. Με την ήλιθιότητά του και την εύπιστία του, ο Χαρίδημος θα έλαβε, κι' αν τον έλεγε για την Κάμεν Σύλβα. Κι' ούτε θα τον κοροϊδεύε για τη φάρσα του, ούτε θα μιλούσε γι' αυτήν στα κορίτσια... —'Α, γεια σου, Χαρίδημο, και σε γύρευα!... Θέλω να μου κάμης μιά χάρη. Κάθρε.

—Ό,τι θές! 'Εχεις τίποτα στο ύπουργείο...

—Όχι, όχι, κάτι άλλο. Τώρα θα σου πω...

—Καλά. Διάβασες την άγορευσι του Κ*** στη Βουλή; Γι'ό δεν ξέρω άπο Ναντικό Δίκαιο αυτός ο άνθρωπος!...

—Τό πιστεύω, αλλά δεν δίνω πεντάρα. Τώρα έχω άλλα στο νου μου. Νά σου πω, μου γράφεις, να σου ύπαγορεύω, ένα γραμμάκι; Αυτό λόγια... (Ακούσθεις)

Τί να σας πω, αγαπητοί μου άναγνώστα, ή μάλλον — παρτών κιόλας! — τριμερές μου άναγνώστρες κι' αγαπητοί μου άναγνώστα: 'Αν ήταν δυο φορές δαιμόνιος στην τέχνη του ο νεαρός φωτογράφος Σάμι, ή νεαρή γυναίκα του Παγκόα, ήταν εύκο-κοσινύ φορές... δαιμονισμένη!

Μόλις είχαν παντρευθή. Είχαν περάσει άξέχαστες μέρες, τρία χρόνια που αγαπώντουσαν με πάθος, κι' επειδή «όποιος αγαπάει... παιδεύεται» — σύμφωνα με την πασίγνωστη παροιμία — παντρεύτηκαν στο τέλος κι' αυτοί για να παιδευτούν με τη σειρά τους...

Με τά ίσχυα λείψανα των οικονομιών του ο Σάμι, ένισχυμένα και με την ταχυλούτσικη προκομή της Παγκόα, άνοιξε φωτογραφείο στην δόδν Τιμω. Παράδεισος, μά την πησί σας, ήταν αυτό τό φωτογραφείο, και προπάντων όταν βρισκόταν μέσα ή Παγκόα!

Τό άτελιέ του βρισκόταν στην ταράτσα. Τάμα από παντού, καθώς και τό τζαμένιο ταβάνι του, τούδιναν φώς και λάμψη μοναδική για φωτογραφείο. Καθώς δέ βρισκόταν κολλητά στην ταράτσα αυτή τό άτελιέ κι' ένας ούρανοξύστης δούμιον μέτρα ψηλότερός της, έμπόδιζε όλημερίς τον ήλιο, κι' έτσι ή έννοιας συνήτης της δουλειάς γινόντουσαν ακόμη πιο μοναδικές.

Η Παγκόα ήταν ή ψυχή κι' ο προστάτης άγγέλος της εκεί μέσα. Μά έζη μοναχικό ταλέντο προικισμένη, καθώς και με γενναία όδοι τετραπέρατου διαβολοηλεκτισμού, είπε μιά μέρα στον μικρούλη της Σάμι:

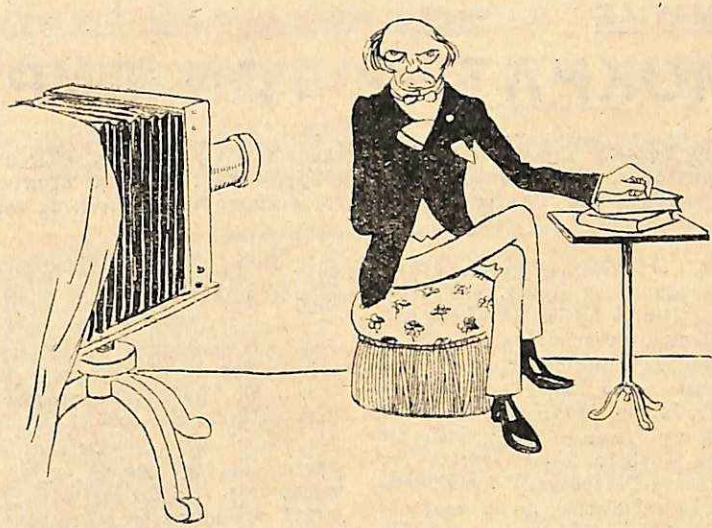
—'Ακουσε να σου πω, μικρούλη μου Σάμι... Μάς χρειάζεται χωρίς άλλο στο άτελιέ κι' ένα ραφείο... 'Η μουσική άλλοτε μάς κεντρώνει, κι' άλλοτε μάς μονιάζει... 'Αλλοτε μάς κοιμίζει, κι' άλλοτε μάς ξυπνάει... 'Αλλοτε μάς άγριεύει, κι' άλλοτε μάς ήμερεύει... Σκέψου λοιπόν πόσο θα μάς βοηθήση στη δουλειά ένα καλό ραφισμόνο κι' έκλεκτες πλάκες...

Ο Σάμι την κούτταξε κι' όλάνοχα μάτια. 'Ηταν φανερό πως δεν είχε καταλάβει, μά ή Παγκόα δεν ήθιμισε γι' αυτό. Την έφρανε τό γεγονός ότι ο Σάμι της ήταν ένα καλόκαρδο και ρομαλέο παλληκάρι, και δεν την έννοιασε και τόσο άπ' μέσα στον κρανίο του βρισκόταν στη θέσι του μυαλού, ταχανάς κακοβρασμένος!

Βλέπω, μικρούλη μου Σάμι, εξακολούθησε, πως όσο κι' άν φλυαρήσει δίνοντας σου έξηγήσεις, δεν θα με πολιαναλάβης σεις, δεν θα με πολιαναλάβης σεις, λέει... 'Ασε με λοιπόν να τά βολέψω μόνη μου και να σε παραπλύνω στη δουλειά, όσο να μπής στο νόημα... 'Ελπίζω πως σε έννά μίνες θα μπορέσω να σε δασκαλέψω όπως πρέπει, για να μπορείς κατόπιν να ένεργής και μόνος σου...

Πραγματικά, την ίδια μέρα κι' όλας, ένα καλό ραφισμόνο κι' άκοκτες πλάκες, διαλεγμένες άπ' την τετραπέρατη Παγκόα, μπήκαν θριαμβευτικά στο άτελιέ του δαιμονίου φωτογράφου και τοποθετήθηκαν θριαμβευτικότερα πάλι στο φωτογραφικό μηχανήμα.

Την επομένη τό πρωί ή Παγκόα

Τόν τοποθέτησε απέναντι στο φακό, σε μιά πολυθρόνια...

ΕΥΘΥΜΙΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ROBERT FRANCHVILLE

Η ΔΑΙΜΟΝΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ

άνελαβε κιόλας καθίζοντα. Κατά τις 18 1/2 ή ώρα, ένας γλεντζές ξενόχτης έκανε την εμφάνισή του. Τύφλα στο μεθύσι, καθώς τραβούσε για ύπνο τρεκλίζοντας, έβλεπε τους άλλους, τους βιαστικούς για την πρωινή δουλειά τους, με άγρυπνη ματιά, λες κι' ήσαν μύγες.

Κατσουφαρισμένος λοιπόν, κορδωμένος όσο μπορούσε, και με μισόκλειστα τά μάτια του από βαφθιτάτη περιφρόνησι προς τό σύμπαν, άνέβηκε τις σκάλες του φωτογραφείου και τοαίλασε στη χαμογελαστή και πρόθυμη Παγκόα:

—'Ηο... 'Ηοβα νά... νά πεζάρω... Θε... θέλω... μισή... ντουζίνα!...

Μελιστάλαχη ή Ξαχαροζήτω-μένη Παγκόα, βιάστηκε ν' άποκριθή:

—Και κάνετε θαυμάσια, κύριέ μου... Όθνα κρύμα τέτοιο περίφημο πρωτότυπο όπως εσείς, να μην έχη το δούλοχιστο ξη ντουζίνας — κι' όχι μισή μονάχα — περιφρόντερα... αντίτιμα!

Κολακευμένη ο πηγαυνοχόανος σαν έρωρεμές πελάτης, κοροδόθηκε περισσότερο κι' είπε:

—Κα... καλά τά λές... ντουζίνα... δέκα... ντουζίνα...

Η Παγκόα, τριβώντας μυστικά τά χέρια της από χαρά, τό ν θρόνασε κατάλληλα αντίκρυ στον φωτογραφικό φακό.

Σταθήκε όμως άδύνατο να τό στήση ψηλά τό βαρόν άπ' τούς άτιμούς του κρασιού κεφάλι του, κι' όταν τό κατάφερε γιάμια στιγμή, τά μάτια του μισόκλεισαν από τη ζέλη της κομπάλης.

Εξ' ένεργειαν παρ'εφθές τό χαρίτιστος ως τότε μάλιστα με τό κατ'άλληλο στην

περίστασι — κατά την κρίσι της ψυχολόγου Παγκόας — μισούκοι κομμάτι. Η δυο πλάκες — φωτογραφική και φωνογραφική — τοποθετήθηκαν στο λεπτό. Κι' ένό ή προκλητικές νότες του «'Ας πούμε... άς πούμε...» της Τραβιάτας κέντρισαν τον μεθύστακα πελάτη, και τον έκαναν να σπρώξει ψηλά ήλεκτρισμένος και ένθουσιασμένος τό κεφάλι του, ένα εκλίκ! άπότομο άκούστηκε.

Η δουλειά τελείωσε, ο «σεφτε» ήταν θαυμάσιος, κι' ή Παγκόα, τσεπώνοντας τη γενναία προκαταβολή, άρχισε να περιμένει και δεύτερο κελεπούρι.

Δέν άργησε να φανή. 'Ηταν ο άντικρινός μισοτρελλός γηραιός κύριος, ο πασίγνωστος στη μικρομαρδα και στους έργάτες των εργοστασίων κ. Εύριπίδης Μπλοσέβιτς, ένα άπ' τά μαχητικότερα κι' άγριότερα στελέχη του ριζοσπαστικοσοσιαλισμικού κόμματος του Παρισιού...

Η Παγκόα όμως στην εμφάνισή του — απ! ο γεροσταφούτης! — δεν έδειξε καί μεγάλο ένθουσιασμό. Τόν ύποδέχτηκε όμως εύγενικά, και τόν ρώτησε τί έπιθυμούσε.

Ο κ. Μπλοσέβιτς, κούτταζοντας την με άμώδη ματιά — λες κι' έβλεπε μπροστά του τη μισή αμμουριού αζιζας — άποκρίθηκε με μανιακές χειρονομίες:

—Γειτόνισσα, έχουμε εκλογές μετριο και είμαι ύποψήφιος τό ο κόμματός μου... Μιά φωτογραφία θέλω μονάχα, για να την βγάλω κλισέ... 'Αν την πετύχης όπως τη θέλω, θα σε πληρώσω γενναία... Κανένας φωτογράφος δεν μ' έχαρίτισσε ως τότε και γι' αυτό σκέφτηκα να ή-

Τη συνήχισε την ξέρετε: 'Η τσακνιά στήν του άτελιέ έγινε θαυμάσια άπ' τον πρωτότυπο αυτόν κερσανό κι' ο ίδιος τη γλίστασε μόνον με δυο πλευρά σπασιμένα, άπό έννοιας ξεκολλισσε τό άθρο κι' άτιχο ραφισμόνο... 'Απ' την ημέρα εκείνη ή Παγκόα τράβηξε για την κοιλία...

ποστηρίξω έσένα τη γειτόνισσα... Τί λές, θα τά καταφέρεις;...

—'Ανλάθ, τί είδους πάσα θέλετε, κύριε Μπλοσέβιτς;

Κι' έκείνος της απάντησε: —'Εξυπνοφες να με λές άλλοτε κι' όχι «κύριε», συντρόφισσα... Νά, θέλω να με πετύχης άκριον, πολεμικόν, τρομερόν... Σάν νύχω σπαθί στο χέρι και να σφάζω μπουρζουάδες, πέφτοντας άνάμεσά τους με λίσσα... Αύτη ή πόα έχει πέρασι σήμερα, στο κόμμα μου!

Η Παγκόα μειδίασε μυστηριωδώς. Τόν τοποθέτησε αντίκρυ στο φακό, κι' έβαλε πλά στην πολυθρόνισσα τον ένα τραπέζια. 'Επάνω στο τραπέζια ύποψήφιστος δυο άρχαιοαριστοκράτες «Ευαγγέλιος, κι' επάνω σ' αυτά τοποθέτησε με πεπιότητα τό Ξερακιάνο του χέρι «ο σύντροφος» Μπλοσέβιτς, ένό τό άλλο τούωσε στο κομπωμένο άνοιγμα της βελιάδας του.

Η Παγκόα κατόπιν του συνέστησε άνοιχία και προσέφερε, κι' έβαλε στο ραφισμόνο την πλάκα του «Κερανό» κι' ένό καί θα πέσω...» τό Ριγολέττο.

Ποιος είδε τον Θεό και δεν τόν φοβήθηκε! Στάς τρομερές και βαριές νότες του περιφρόνου αυτού τραγουδιού, ο «σύντροφος» Μπλοσέβιτς άναψε κι' άγριέρε. Τά μάτια του πετάχτηκαν γλαυρά, τά φρύδια του ζάρωσαν τρομακτικά, και τό βλέμμα του σπιδωθήσε. Λες και κρατούσε στα συστασιμένα χέρια του γιγαγιάν κι' έπεφτε «σαν κερανό» κι' αυτός στην «μπουρζουάσια», σφάζοντας άμείλιχτα!

Μά πριν προλάβει να άκουστή τό «ελίκ» της Παγκόα, και πριν έπιάσει προλάβει να πέση σάν κερανός ο σύντροφος Μπλοσέβιτς στοδς μπουρζουάδες, ένας σατανικός θόρυβος σπασμένους τζαμιών άντήχησε κι' ένας άλλος «κερανό» έπεσε βαρέα επάνω στο ραφισμόνο!

'Απερίγραπτη σύγχυσι έτακολούθησε. Ο ύποψήφιος του μαχητικού ριζοσπαστικοσοσιαλισμικού κόμματος τούβλε στα πόδια τρομαγμένος, ή Παγκόα λιποθύμισε, κι' ο μαχητικός Σάμι τινάχτηκε άπ' τό ραχάτι του κρεβατιού του και φάνηκε στο άτελιέ με τις πετρώσεις, τριβώντας τά μάτια του κατάπληκτος.

Τί είχε συμβή; 'Απλούστατα, κάτι, τό όποιο επιβεβαιώσε καθηγορηματικώτατα τις μυσικές θεωρίες της Παγκόα, «πειρά» της έπαράσας — δηλαδή — της μουσικής επί των ανθρώπινων συναισθημάτων!

Με άλλα λόγια, την ώρα που παίζε τό ραφισμόνο στο άτελιέ, ένας «εχάτης» επιδιόρυνε την κανονικά του παίξιμο ούρανοξόστη, άνεθεσμένος στα κεραμεία. Στο κομμάτι έκείνο «Κερανό» θα γινό καί θα πέσω!... ένδοξαίστηκε κι' αυτός, νόμος για μιά στιγμή τόν έαυτό του για κερανό, και, δίχως πολλά χασιμέρια, άποφάσισε να...πέση!...

Τη συνήχισε την ξέρετε: 'Η τσακνιά στήν του άτελιέ έγινε θαυμάσια άπ' τον πρωτότυπο αυτόν κερσανό κι' ο ίδιος τη γλίστασε μόνον με δυο πλευρά σπασιμένα, άπό έννοιας ξεκολλισσε τό άθρο κι' άτιχο ραφισμόνο... 'Απ' την ημέρα εκείνη ή Παγκόα τράβηξε για την κοιλία...

Ξεκολλισσε τό άθρο κι' άτιχο ραφισμόνο...

ΕΝΑΣ ΦΟΒΕΡΟΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ

Ο ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ ΤΩΝ ΠΥΡΗΝΑΙΩΝ

Η εγκληματική σταδιοδρομία του Σάρντα Τραζίν. Πώς δραπέτευσε απ' τις φυλακές. Πώς σκότωσε ένα συγκατάδικό του και τρομοκράτησε μία δολοφονική περιφέρεια. Τ' άλλαπ' άλλα κακούργημά του. Με τι έξυπνο κόλπο συνέλαβε ένας δήμαρχος το δεσποφόρο. Η καταπληκτική απάθεια του Τραζίν μπροστά στο δικαστήριο. Ο θάνατός του στα κάτεργα της Τουλών, κλπ.

Ο μήνα αυτόν, κλείνουν εβδομήντα πέντε ακριβώς χρόνια από τότε που πέθανε στα κάτεργα της Τουλών ο Σάρντα Τραζίν, ένας από τους πιο αιμαθόρους εγκληματίες της Γαλλίας, κατά τα μέσα του περασμένου αιώνα, ο άνθρωπος που είχε τρομοκρατήσει επί αρκετά χρόνια δολοφονική την περιφέρεια των Κεντρικών Πυρηνάων.

Ο Τραζίν άρχισε την εγκληματική του σταδιοδρομία στα 1837, τραυματίζοντας θανάσιμα, για μία ασήμαντη αφορμή, ένα χωριανό του από το Λεσέρ. Για την πράξη του αυτή καταδικάστηκε πέντε χρόνια φυλακή. Σ' ένα κελλί των φυλακών του Φουά, στις οποίες τότε είχαν μεταφερθεί, ο Σάρντα γνωρίστηκε καλά με κάποιον Θεόδωρο Σαρτρέ, ένα άλλον επικίνδυνον κακοποιό και μάλιστα συμφωνήσανε να δραπέτευουν.

Οι δύο σύντροφοι, ύστερ' από πολλές σκέψεις, ορίστηκαν να φτείσουν με την ψάθα του στρώματός των ένα μακρύ σχοινί, το οποίο θα τους επέτρεπε να κατέβουν από το ψηλό παράθυρο του κελλιού τους στην εξωτερική αυλή του κτιρίου των φυλακών.

Πώς τα κατάφεραν όμως να βρουν τη λύση, με την οποία προτίνασαν τα κάγκελα του παραθύρου; Το σκοτεινό αυτό σημείο δεν μπορούσαν να το διαλευκάνουν ή ανακρίσεις που έγιναν αργότερα. Μυστήριο επίσης παρέμεινε πώς και από ποιά προμήθειαν ένα μαχαίρι — το μαχαίρι που βρέθηκε αργότερα, μετά την απόδραση των δύο κακοποιών, κρυμμένο στην καρδιά του σκοπού, που φύλαγε στην εξωτερική αυλή των φυλακών.

Το γεγονός είναι ότι ο Σάρντα και ο Σαρτρέ κατόρθωσαν να δραπέτευουν από το κελλί τους, μία σεληνόλουστη μαγιάτικη νύχτα του 1838, αφήνοντας πίσω τους, όπως είπαμε και πριν από λίγο, το πτώμα ενός φρουρού...

Τον επόμενο μήνα, δύο χωρικοί ανέκλυπταν σ' ένα δάσος το πτώμα του Σαρτρέ, με την κοιλιά ανοιγμένη από ένα μακρό δόρυ. Το εγκλημα αυτό έθεωρήθη τότε μυστηριώδες. Ο αναγνώστης μας όμως δεν θα δυσκολευτεί βέβαια να μαντέψει ότι ο Σάρντα Τραζίν ήταν εκείνος, που έκανε τον δραπέτη για ν' απαλλαγεί από την ενοχλητική παρουσία ενός ανθρώπου που θα μπορούσε ίσως κάποτε να τον προδώσει.

Από τη στιγμή που ο Τραζίν ξεφορτώθηκε το σύντροφό του, άρχισε να περιφέρεται, μόνος κι ελεύθερος, στα Κεντρικά Πυρηνά. Μία σκέψη μονάχα τον κατείχε τότε. Πώς να εκδικηθεί εκείνον, που τον είχε στείλει στη φυλακή.

Ο άνθρωπος αυτός, ήταν ο δήμαρχος του Λεσέρ, ο Γουλιέλμος Πίχ, ο οποίος κατέδωσε στην αστυνομία τον Σάρντα και ο οποίος στάθηκε ο κύριος αίτιος της συλλήψεως του κακούργου. Ο Τραζίν, λοιπόν, έκανε όλο να εκδικηθεί το δίπλωμα του χωριού του. Τα αιμοδρόα, όμως, ένστικτα του Σάρντα ηττούσανε ν' αγκαλιάσουν στην εκδικητική μανία τους δολοφονική την οικογένειά του Πίχ — χωρίς να χάνουν εξαιρέσι ούτε για τους υπηρέτες τους!...

Το καταπληκτικότερο στην υπόθεσι αυτή είναι ότι κανείς από την οικογένειά Πίχ δεν σκέφτηκε να καταγγείλει το Σάρντα ή, τουλάχιστον, να λάβη άμεσιν μέτρα κατά του κακούργου, αν και ο δραπέτης είχε στείλει σ' όλους απειλητικά γράμματα, με σαρδηνόπλαστες την υπογραφή του! Και αυτοί ακόμα οι βοσκοί και οι γεωργοί, που εργαζόντουσαν στα χωράφια ή στα βοσκοτόπια του Πίχ, έλαβαν επιστολές από τον Τραζίν. Κανείς, όμως, — επαναλαμβάνουμε, — κανείς δεν έκανε

το παραμικρό διάβημα για να συλληφθεί ο επικίνδυνος κακοποιός!...

Ο τρόμος, που είχε επανέσει ο Σάρντα, όχι μόνονά στους Πίχ και στους ανθρώπους που δουλούσαν κοντά τους, αλλά και σε όλους τους χωριανούς των Κεντρικών Πυρηνάων, ήταν τόσο μεγάλος, ώστε δολοφονική χρονιά τον έβλεπε να εδράζει εκεί χωρίς να του στερήσει κανείς να τον συλλάβει. Ο Σάρντα Τραζίν, λοιπόν, έκανε όλο να εκδικηθεί το δίπλωμα του χωριού του. Τα αιμοδρόα, όμως, ένστικτα του Σάρντα ηττούσανε ν' αγκαλιάσουν στην εκδικητική μανία τους δολοφονική την οικογένειά του Πίχ — χωρίς να χάνουν εξαιρέσι ούτε για τους υπηρέτες τους!...

Το γεγονός είναι ότι ο Σάρντα και ο Σαρτρέ κατόρθωσαν να δραπέτευουν από το κελλί τους, μία σεληνόλουστη μαγιάτικη νύχτα του 1838, αφήνοντας πίσω τους, όπως είπαμε και πριν από λίγο, το πτώμα ενός φρουρού...

Τον επόμενο μήνα, δύο χωρικοί ανέκλυπταν σ' ένα δάσος το πτώμα του Σαρτρέ, με την κοιλιά ανοιγμένη από ένα μακρό δόρυ. Το εγκλημα αυτό έθεωρήθη τότε μυστηριώδες. Ο αναγνώστης μας όμως δεν θα δυσκολευτεί βέβαια να μαντέψει ότι ο Σάρντα Τραζίν ήταν εκείνος, που έκανε τον δραπέτη για ν' απαλλαγεί από την ενοχλητική παρουσία ενός ανθρώπου που θα μπορούσε ίσως κάποτε να τον προδώσει.

Από τη στιγμή που ο Τραζίν ξεφορτώθηκε το σύντροφό του, άρχισε να περιφέρεται, μόνος κι ελεύθερος, στα Κεντρικά Πυρηνά. Μία σκέψη μονάχα τον κατείχε τότε. Πώς να εκδικηθεί εκείνον, που τον είχε στείλει στη φυλακή.

αυτό κι' όμως όσα σ' έλεγε είναι καθαρά αλήθεια!

Τ' αποτελέσματα των απειλών του Σάρντα δεν άργησαν να φανούν... Οι Πίχ δεν μπορούσαν πια να βρουν κινούργιους εργάτες για τ' αμπελιά τους, επειδή κανείς δεν δεχότανε να δουλέψει κοντά τους. Και ο φόβος όλων έφτασε στο κατάρυφο όταν ένας ιπποκόμος των, Βαπτιστής Ρουζώ όνόματι, ένας γέρος εδωμόντης ένος χρόνων, βρέθηκε νεκρός με το κεφάλι πολτοποιημένο από κτυπήματα με τον υποκόπανο ενός τουφεκιού. Πριν προφτάσουν οι Πίχ να συνέλθουν από τον τρόμο, στον οποίο τους έριξε ο φόβος, αυτός — αρχή της πραγματοποιήσεως των απειλών του Τραζίν — βρισκότανε δολοφονημένος και ο πατέρας του Γουλιέλμου Πίχ, του δημάρχου του Λεσέρ, ο οποίος είχε καταγγείλει πριν από χρόνια το Σάρντα. Και ύστερ' από λίγο καιρό ένα αμυστηριώδες χέρι σκότωνε και τον ίδιο το δήμαρχο, με δύο σφαίρες στην καρδιά!

Ο Σάρντα Τραζίν κρατούσε την υπόστασί του! Είχε πη ότι θα ξεκληρίσει την οικογένειά των Πίχ. Και προχωρούσε σιγά — σιγά στην εκτέλεσι των εγκληματικών σχεδίων του!

Προτού περάσει ένας μήνας, όμως, όλοι εργάζονταν σε διάφορα κτήματα της οικογένειάς των Πίχ, έχοντας ελπίζοντας να τον συλλάβει. Ο Σάρντα Τραζίν, λοιπόν, έκανε όλο να εκδικηθεί το δίπλωμα του χωριού του. Τα αιμοδρόα, όμως, ένστικτα του Σάρντα ηττούσανε ν' αγκαλιάσουν στην εκδικητική μανία τους δολοφονική την οικογένειά του Πίχ — χωρίς να χάνουν εξαιρέσι ούτε για τους υπηρέτες τους!...

Το γεγονός είναι ότι ο Σάρντα και ο Σαρτρέ κατόρθωσαν να δραπέτευουν από το κελλί τους, μία σεληνόλουστη μαγιάτικη νύχτα του 1838, αφήνοντας πίσω τους, όπως είπαμε και πριν από λίγο, το πτώμα ενός φρουρού...

Τον επόμενο μήνα, δύο χωρικοί ανέκλυπταν σ' ένα δάσος το πτώμα του Σαρτρέ, με την κοιλιά ανοιγμένη από ένα μακρό δόρυ. Το εγκλημα αυτό έθεωρήθη τότε μυστηριώδες. Ο αναγνώστης μας όμως δεν θα δυσκολευτεί βέβαια να μαντέψει ότι ο Σάρντα Τραζίν ήταν εκείνος, που έκανε τον δραπέτη για ν' απαλλαγεί από την ενοχλητική παρουσία ενός ανθρώπου που θα μπορούσε ίσως κάποτε να τον προδώσει.

Από τη στιγμή που ο Τραζίν ξεφορτώθηκε το σύντροφό του, άρχισε να περιφέρεται, μόνος κι ελεύθερος, στα Κεντρικά Πυρηνά. Μία σκέψη μονάχα τον κατείχε τότε. Πώς να εκδικηθεί εκείνον, που τον είχε στείλει στη φυλακή.

περιφέρεια με το όνομα «Ο Τρομοκράτης των Πυρηνάων».

Μπροστά στην άφορητη αυτή κατάσταση, ο Πλουγκούμ, ο εισαγγελέας της Τουλούς, — ο οποίος διεκρίθη αργότερα σε πολλές εγκληματικές υποθέσεις, εκτελώντας μόνος του καθήκοντα αστυνομικού και ανακριτού, — αποφάσισε να λάβη σύντομα μέτρα για να απαλλάξει την περιφέρεια των Κεντρικών Πυρηνάων από το απειλητικό φάσμα του Τραζίν. Ο εισαγγελέας αυτός, καταλαβαίνοντας πως η αστυνομία ήταν ανίκανη να συλλάβει μόνη της τον επικίνδυνον αυτόν κακοποιό, κατήγγεισε ένα στρατιωτικό σώμα από έθελοντές, κατοίκους όλων των Πυρηνάων, μπήκε επί κεφαλής του και άρχισε να κυνηγά τον Τραζίν στα βουνά κι στα λαγκάδια... Μα ο Σάρντα εξακολουθούσε να παραμένει ασύλληπτος. Γλυστρουσε σαν γελί μέσα από τα χέρια των διωκτών του.

Εκείνο όμως που δεν μπόρεσαν να επιτύχουν ούτε η αστυνομία, ούτε οι έθελοντές του εισαγγελέα, Πλουγκούμ, — να συλλάβουν δηλαδή τον τρομοκράτη, — το κατόρθωσε ο δήμαρχος ενός χωριού των Πυρηνάων, χάρις σ' ένα έξυπνο κόλπο του.

Η αλήθεια τώρα είναι ότι στο μεταξύ ο Σάρντα Τραζίν είχε καταλάβει και μόνος του πως δεν ήταν δυνατόν να περιφέρεται επί άπειρον στα Κεντρικά Πυρηνά και ότι θαρρότανε μία μέρα που, είτε από δική του αδυναμία, είτε από προδοσία, θα έπεφτε στα χέρια των καταδικαιωμένων άσπασμάτων. Για ν' αποφύγη, λοιπόν, αυτόν τον κίνδυνον — ήξερε, βλέπετε, τί τιμωρία τον περίμενε, — αποφάσισε να εξαφανιστεί όχι μονάχα από τα Πυρηνά, αλλά και από αυτή τη Γαλλία, να πάη στο εξωτερικό, όπου θα βρισκότανε σε μεγαλύτερη ασφάλεια.

Για ν' μπόρεση, όμως, να μετακινήθ, του ήταν απαραίτητο ένα διαβατήριο. Και σκέφθηκε να το αποκτήσ, δια μιάς μεθόδου στην οποία είχε αποκτήσει μεγάλη ειδικότητα, δια του εκδυσμού. Είδοποίησε τον Μπερτράν Ζουλέ, δήμαρχο ενός χωριού, πώς ήθελε από αυτόν ένα διαβατήριο με ψεύτικο όνομα — είδαμ'... Καταλαβαίνετε, βέβαια, με τι απειλές τελείωνε ο Σάρντα την επιστολή του...

Ο Μπερτράν Ζουλέ κατάλαβε πως βρήκε την μοναδική ευκαιρία για να μπόρεση, επί τέλους, να συλλάβουν τον επικίνδυνον τρομοκράτη. Έφτασε μονάχα να φροντίσει με μεγάλη σύνεσι, να υπολαγίστη καλα χι την παραμικρή κίνηση του, και την παραμικρή κουβέντα του, γιατί ο Τραζίν δεν ήταν από τους ανθρώπους εκείνους που πέφτουν εύκολα σε παγίδα. Και ο δήμαρχος, ύστερα από ώριμη σκέψη, κατέστρωσε ένα πραγματικό «σχεδίο δράσεως». Στην αρχή έ-

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο έτοιμόλογος ύπουργός. Ο άτεγκτος Ροβεσπιέρρος και το έρωτικό του αίσθημα. Ένας γενναίος στρατάρχης. Ο Βελταίρος κι' οι γιατροί. Οι ευγενείς κι' ο χωριάτης, κτλ. κτλ.

Ο ύπουργός των Οικονομικών του Λουδοβίκου 18ου Κορμπιέρ, άνθρωπος εξαιρετικά έτοιμόλογος, δεν έπρόσεχε καθόλου στην έθιμο π' έ της Αβλής. Την πρώτη φορά που έπληξε να συνηγάσθ με τον βασιλέα, έβγαλε και άφισε πάνω στο τραπέζι ένα γυαλιά του, την ταμπάκέρ του και το μαντήλι του.

—Βλέπω, Κορμπιέρ, του είπαν οι Λουδοβίκοι, πώς αρχίζεις την ύπηρεσία αδειάζοντας τις τσέπες σου.

—Και θα την τελειώσω γεμίζοντας τις!... απάντησεν έτοιμότατα και... αναδίστατα ο ύπουργός των Οικονομικών.

Ο Ροβεσπιέρρος, ο φοβερός τρομοκράτης της Γαλλικής Έπαναστάσεως, αγαπούσε μία νέα, της οποίας η οικογένεια ήταν βασιλική, χωρίς όμως και να το δείχνει. Μία μέρα ο πατέρας της νέας έλαβεν ένα ανώνυμο γράμμα που τον ειδοποιούσε ότι είχε υποβληθ στην έπιτροπή της Κοινής Σωτηρίας πετροπή της Κοινής Σωτηρίας πως ήταν βασιλικός και ότι αν ήθελε να σωθ, έπρεπε να φύγη άμεσα στο εξωτερικό, γιατί θα συλλαμβάνετο.

Η οικογένειά της νέας, βασιζόμενη στην αίσθημα του Ροβεσπιέρρου έπρεπε αφήφιστα το πράγμα.

Ο Ροβεσπιέρρος, έπαν, ο όποιος είναι στην Έπιτροπή της Κοινής Σωτηρίας, θα σίγη σίγουρα την καταγγέλει.

Την έπιμενη όμως ή μέρα ο πατέρας συνελήφθη και μετά δύο ήμέρες το Έπαναστατικό Δικαστήριο τον έστειλε στην καμαρινόλα.

Αργότερα εξακριβώθηκε πως το ανώνυμο γράμμα το είχε στείλει ο ίδιος ο Ροβεσπιέρρος.

Ηταν η μόνη υποχώρησις που έκανε ο άτεγκτος και αδυσώπητος στον έρωτά του...

Ο Γάλλος στρατάρχης Κατιν, για τον όποιον ο βασιλέας Λουδοβίκος ΙΑ' έλεγε πως ήταν ο γενναίος και τιμωρότερος άνθρωπος του βασιλείου του, στη μάχη του Κιέρ, βλεπόντας το στρατό του ν' κλονίζεται, καβάλλησε το άλογό του, έτρεξε επί κεφαλής ενός τμήματος και διέταξε έφοδο. Οι ύπασις του θέλησαν να...

Οι Γάλλοι στρατάρχης Κατιν, για τον όποιον ο βασιλέας Λουδοβίκος ΙΑ' έλεγε πως ήταν ο γενναίος και τιμωρότερος άνθρωπος του βασιλείου του, στη μάχη του Κιέρ, βλεπόντας το στρατό του ν' κλονίζεται, καβάλλησε το άλογό του, έτρεξε επί κεφαλής ενός τμήματος και διέταξε έφοδο. Οι ύπασις του θέλησαν να...

Οι Γάλλοι στρατάρχης Κατιν, για τον όποιον ο βασιλέας Λουδοβίκος ΙΑ' έλεγε πως ήταν ο γενναίος και τιμωρότερος άνθρωπος του βασιλείου του, στη μάχη του Κιέρ, βλεπόντας το στρατό του ν' κλονίζεται, καβάλλησε το άλογό του, έτρεξε επί κεφαλής ενός τμήματος και διέταξε έφοδο. Οι ύπασις του θέλησαν να...

τον συγκατήσουν, λέγοντάς του: — Κύριε στρατάρχα, τρέχετε προς βέβαιο θάνατο.

—Φίλοι μου, απάντησε ο Κατιν, το ξέρω, αλλά δεν βλέπω άλλη διέξοδο. Έμπρός ο θάνατος και πίσω το αίσχος. Από το θάνατο μπορεί να γλυτώσουμε, από το αίσχος όχι. Έμπρός λοιπόν!

Και όρμώντας εμπρός με το στρατό του ένιχσε τους έθελους.

Ένας γιατρός ακούγοντας το Βελταίρο να κατηγορεί τους γιατρούς, είπε:

—Ας βρεθ ένας να παραπονεθ έναντιόν μου!

—Πού να βρεθ; του απάντησεν ο μέγας συγγραφέας, «Όλοι, όλοι ακολουθήσαν τις συνταγές σας... πέθαναν!»

Ο Λουδοβίκος ΙΑ' διώρισε, σε μία σπουδαία θέσι, ένα νέο με έξαιρετικά χαρίσματα.

Μα είχε πολύ νέος... είπε τότε στον βασιλέα κάποιος αλκικός.

—Αυτό το έλαττωμα, απάντησε ο Λουδοβίκος διορθώνεται, μέρα με την ήμερα...

Δύο ευγενείς, βλέποντας στην έσχρή ένα χωριάτη να δένει το γαϊδάρο του, τον έμάλωσαν γιατί κακομεταχειρίζετο το στωχό ζωό.

Ο χωριάτης τότε έβγαλε το σκασό του και με σεβασμό είπε στο γαϊδάρο του.

—Μά συγχωρείς, κύο Μέντιε, δεν ήξερα πως είχες και στην Αύλη... υπαρχαδές!...

Οι Ισπανοί εϋπατρίδα, ως γνωστόν, έχουν ένα σωρό όνόματα.

Τότε ο Έρρικος 4ος γάγοντας την ύπομονή του, τον διέκοψε λέγοντας:

—Όταν ο Μέγας Αλέξανδρος, φίλε μου, ξεκίνησε για την Ασία ήταν φανωμένος, ενώ εγώ είμαι νησιτικός από γένος το βράδυ...

Κι' εταράχθη για το δημαρχείο, όπου τον περίμενε το τραπέζι στρωμένο...

Ο οικονομός του Λουδοβίκου Ντε Γκιζ του συνιστούσε να βάλι τάξι στην περιουσία του και του παρουσίασε ένα κατάλογο προσώπων της ύπηρεσίας του, που ήταν πεινιτός κι έπρεπε ν' απολυθούν.

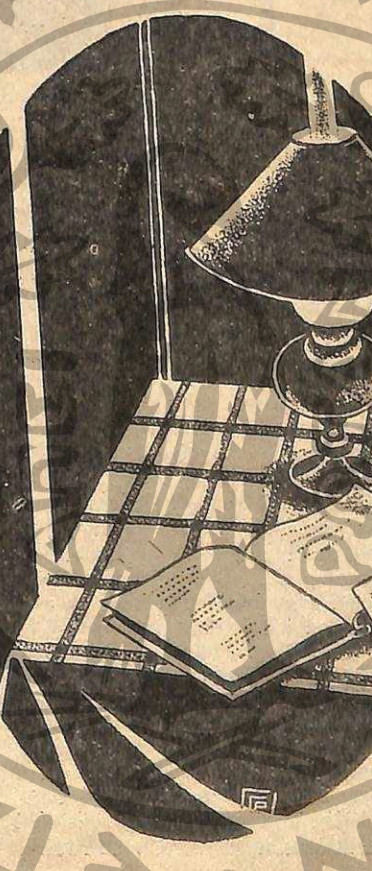
Γιατί να πληρώνωνται αυτοί, εξοχάτατε; Δεν τους χρειάζεστε.

—Εγώ ίσως δεν τους χρειάζομαι, απάντησεν ο Δουξ, αλλά άσφαλως αυτοί με χρειάζονται...

Ο οικονομός του Λουδοβίκου Ντε Γκιζ του συνιστούσε να βάλι τάξι στην περιουσία του και του παρουσίασε ένα κατάλογο προσώπων της ύπηρεσίας του, που ήταν πεινιτός κι έπρεπε ν' απολυθούν.

Γιατί να πληρώνωνται αυτοί, εξοχάτατε; Δεν τους χρειάζεστε.

—Εγώ ίσως δεν τους χρειάζομαι, απάντησεν ο Δουξ, αλλά άσφαλως αυτοί με χρειάζονται...

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΜΑΡΟΚΟ

Ο ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

[Άρθρο του Γάλλου δημοσιογράφου Ζ. Ρ. Μανύ]

ΠΕΡΑΣΑΝ πολλά χρόνια από τότε που το Μαρόκο ήταν ένα μικρό κράτος στα σύνορα Γάλλων. Ένω όμως στις κεντρικές πόλεις της περιφέρειας της Αφρικής οι Μαροκινοί φύλαχοι συνεργάζονται στενά με τους Γάλλους κατακτη-

τάς, έξω, στα χωριά και στις ερήμους, υπάρχουν πολλές φυλές αμαζονίων που δεν έχουν ακόμα ν' αναγνωρίσουν τη γαλλική εξουσία. Κάθε δέκα χρόνια, στο Νότιο, από πάντων, Μαρόκο, που να μην αναγνωρίσει ο γαλλικός αποικιακός στρατός να επιτεθεί εναντίον μιας επαναστατημένης φυλής ή μιας συμμορίας λησταντατών, για να ελαττώσει την τάξη που κινδυνεύει διαρκώς εκεί κάτω από τους πειρασμούς της ερήμους.

Ο Γάλλος δημοσιογράφος Ζ. Ρ. Μανύ — που έπαιξε τη τελευταία το Νότιο Μαρόκο και παρακολούθησε από κοντά, με πραγματικό κίνητρο της ζωής του, τον καθήμενο σχεδόν αγώνα του γαλλικού στρατού κατά των ανυπατάκτων Μαροκινών — δημοσιεύει σε μια μεγάλη παρισινή εφημερίδα το παρακάτω δραματικό επεισόδιο, μια σκηνή πολύ χαρακτηριστική των εθίμων, αλλά και του ιστορικού των πρωτοτόνων ανθρώπων της μαροκινής ερήμου.

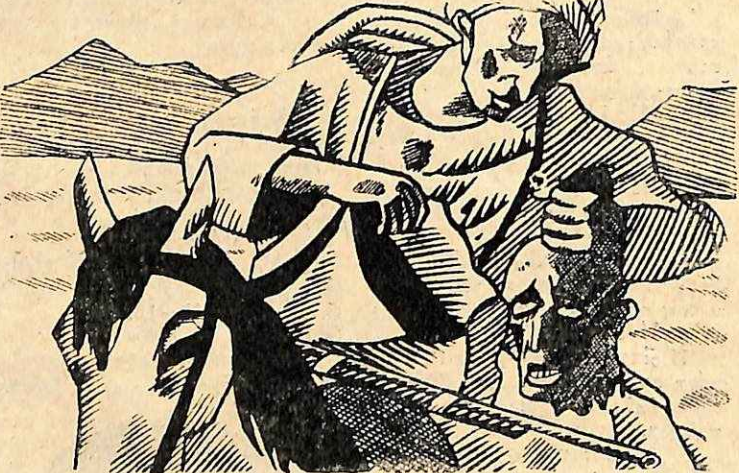
«Εκείνο το πρωί, — γράφει ο Γάλλος δημοσιογράφος, — ο υπολοχαγός Γκαρό ήταν εξαιρετικά συλλογισμένος. «Όλη τη νύχτα, δεν είχε κοιμηώσει να κοιμηθεί στη σπηλιά που μιάς φιλοξενούσε και τους δυο. Το κερί έβρισε αναμμένο σχεδόν ως τα χάματα. Και όταν τελος ξημέρωσε, η ανησυχία του Γκαρό έφτασε στο κατώτατο της έντασής της. «Ήξερα ποιά σκέψη άτασχευσε τον υπολοχαγό. Κάποιος Μιλούδ, ένας από τους πιο σκληρούς και αμειβομένους λησταντάδες της περιφέρειας, κατόρθωσε να τραβήξει με το μέρος του όλους σχεδόν τους άνδρες του χωριού, κοντά στο οποίο έλαχε καταστροφή, και να τους πάρει μαζί του στο λημέρι του. Στο χωριό είχαν μείνει τώρα μονάχα η γρηθή, οι γέροι, η γυναίκα και τα παιδιά.

Ο Γκαρό ήξερε το λημέρι του Μιλούδ. Θα μπορούσε να τον επιτεθεί πρώτος. «Απόστο, δεν άποφάσισε να διακινδυνεύσει άδικα τη ζωή των ανδρών του. Ο υπολοχαγός, όπως απέδειξε πολλές φορές ως τότε, είχε καρδιά λησταντού. Ήταν όμως από τους αξιοματικούς εκείνους, που δεν μπορούν να στείλουν τους στρατιώτες τους σε βέβαιο θάνατο, χωρίς την συναίνεση της πλειοψηφίας. Και, παραμυθιό, έλαβα νύχης. Και, στην προκειμένη περίπτωση, μιά ε-

πίσχεση των δεκαπέντε στρατιωτών του Γκαρό κατά των εκατόν πενήντα ανθρώπων του Μιλούδ, δεν θα ισοδυναμούσε με σύγκρουση πανωλεθρία; Η σκέψη άκαρπός, ότι ήταν πιθανόν να επιτεθεί από σπηλιά σε σπηλιά πρώτος ο Μιλούδ κατά των Γάλλων — οι οποίοι δεν μπορούσαν να προσμένουν από πούθενά άμεση βοήθεια, άρρηκτο βρισκότανον δυο μέρες μακριά από το πλησιέστερο φυλάκιο! — έκανε τον υπολοχαγό Γκαρό να είνε τόσο ανήσυχος κείνο το πρωί. Κατά το διάστημα που ύπνευσε στο διαρκώς επαναστατημένο Μαρόκο, είχε βρεθεί και άλλοτε σε δύσκολη θέση. Ποτέ όμως δεν δοκίμασε την αγωνία που τον βασάνιζε κείνη τη μέρα.

Τέλος, ο Γκαρό σηκώθηκε, φόρεσε την εξάρτησή του, βεβαιώθηκε αν το πιστόλι του ήταν γεμάτο και μόν' είπε με απότομο ύφος:

— Πηγαίνω να βρω τους ιθαγενείς... Θα τους προτείνω κάτι, και αν το δεχτούν, αυτή θα είναι η τελευταία έλδα σωτηρίας μας...

«Ανοίξε το διακόκι και τραβήξε από τα μαλλιά ένα κομμένο κεφάλι».

Θέλει ναρθής μαζί μου; — «Ερχομαι! άποκριθήκα άπαθιστα.

Ένα μίνα τώρα, που ζούσα στο Νότιο Μαρόκο, τριγυρνώντας σαν κολασμένη ψυχή στην ήλιοφρονιμένη άμμο, από γαλλικό φυλάκιο σε φυλάκιο, είχα χάσει κάθε αντίληψη και συναίσθηση του κινδύνου.

«Υστερ' από λίγο, μπαίναμε, ο Γκαρό και γώ, στο έρημομένον σχεδόν χωριό. Δεν πήραμε μαζί μας κανένα στρατιώτη, για να δείξουμε ότι σπυγνάνε και με εισηγνικές διαθέσεις. Στην κεντρική πλατεία του χωριού, βρήκαμε συγκεντρωμένους τους περισσότερους από τους γέροντες ή ανήλικους κατοίκους που είχαν απομείνει εκεί, μετά την άναχώρησή των ανδρών που μπορούσαν να πολεμήσουν.

Οι ιθαγενείς μας κύτταξαν με άδιαφορία. Χαϊρετήσαμε και καθήσαμε και μες κοντά τους στανοπούδι. Και ο Γκαρό άρχισε τότε να συνηνεύεται με δυο γέροντες και με μια γρηθή. Δεν καταλάβαινα ούτε λέξη από όσα έλεγαν μεταξύ τους. «Από την έκφραση όμως που είχε πάρει το πρόσωπό τους, μάντευσα

ότι θα σκεπτόσανε για κάτι πολύ σοβαρό...

Πέρασε έτσι μισή ώρα. Κατά το διάστημα αυτό, ο υπολοχαγός είχε πη περισσύτερα λόγια στη γρηθή, παρά στους γέροντες. Εκείνη κοινούσε δλοένα το κεφάλι της. Τέλος, έμεινε λίγο άκίνητη, συλλογισμένη και, ξαφνικά, ξανακούνησε το κεφάλι της — καταρατικά, όμως, αυτή τη φορά. «Ο Γκαρό τέλος έβγαλε ένα βαθύ στεναγμό άνακουφιστός. Και σηκώθηκε όρθιος, χαμογελώντας από χαρά. Χαϊρέτησε τους ιθαγενείς με μεγαλύτερη τώρα οικειότητα και μόν' έκανε νόημα ότι ήταν καιρός να πηγαίνουμε.

— Θα υπορέσω, επί τέλους, να μάθω τι λέγατε τόσην ώρα; ρώτησα τον Γάλλο υπολοχαγό, ενώ έπιστρέφαμε στις κατασκηνώσεις μας.

— Κατόρθωσα να καταφέρω τη γρηθή, μόν' άποκριθήκε ο Γκαρό, να πάλι στο λημέρι του Μιλούδ και να προσπαθήσει να πείσει τους άνδρες του χωριού της, τους οποίους

να προτιμήσουν την είνονια των Γάλλων, παρά την άπίθανη ύποστήριξη του λησταντάτου...

Κατά το βράδυ όμως, ένας σκοπός του μικρού γαλλικού άποστάματος, φώναζε ξαφνικά:

— Βλέπω να έρχεται ένας καβαλλάρος!..

Ο υπολοχαγός και γώ, πεταχτήκαμε έξω από την τέντα μας. Στο πρόσωπό μας διαβαζότανε καθαρά η περιέργεια και η αγωνία μας. Στο μεταξύ, ο ίππεύς είχε πλησιάσει περισσύτερο. Ήταν ένας Μαροκινός. Ανέμισε το μπουνούκι του, σημείο ότι έρχότανε με φιλικές διαθέσεις.

Τέλος, ο άγνωστος καβαλλάρος βρισκότανε κοντά μας. Τα χέρια του και το μπουνούκι του ήταν κόκκινα στο αίμα. «Από τη σέλλα του, κρεμόταν ένα διακόκι, που φαινότανε γεμάτο.

— Πούδ είσαι; τον ρώτησε ο υπολοχαγός.

— Είμαι ο Σελάμ, ο γιγός της γρηθής που έστειλε στο λημέρι του Μιλούδ για να μιά πείσει να ξαναγυρίσουμε στο χωριό μας... Είμαι κ' εγώ ένας απ' αυτούς που τους τραβήξε μαζί του ο Μιλούδ στα βουνά...

— Και τι άπεκανε η μητέρα σου; ρώτησε ο Γκαρό με φανερό ταραχή.

Ο Σελάμ έχωσε τότε το χέρι του στο διακόκι και τραβήξε από τα μαλλιά ένα κομμένο άνδρικό κεφάλι, με μάτια δροθάνοντα, με χαρακτηριστικά παραμορφωμένα από μια φοικαλέα γκρομάτσα.

— Να ο Μιλούδ! ψιθύρισε ο Μαροκινός.

Και, χωρίς να προσέξει την κατάληξή μας, συνέχισε:

«Όταν ο Μιλούδ άκουσε τη μητέρα μου να λήη στους χωριανούς ότι έπρεπε να τον άφήσουν και να ξαναγυρίσουν στον τόπο τους, θυμωσε τόσο πολύ μαζί της, ώστε, χωρίς να σκεφθεί τα γεσμάτιά της, της κάρφωσε το μαχαίρι του στην καρδιά. Το έγκλημα αυτό, που δεν τον συγκορούει ο νόμος του τόπου μας, έλαβε άμέσως την τιμωρία που του άξιζε. Οι άνθρωποι του χωριού μας άρμησαν πάνω στο Μιλούδ και τον σκότωσαν... Έγώ του έκοψα το κεφάλι με τα δυο μου χέρια, για να έκδικηθώ το θάνατο της μητέρας μου. «Υστερα, οι άλλοι χωριανοί μου, άρμησαν πάνω στα πάλληκρά του Μιλούδ και τα έδεσαν... Όσοι από αυτούς άντιστάθηκαν, είνε τώρα νεκροί... Σε λίγο, οι χωριανοί θα φέρουν τους αϊμαλώτους και θα σάς τους παραδώσουν!..

Ο Γκαρό μόν' έριξε ένα θριαμβευτικό βλέμμα. Ποτέ δεν θα το φανταζότανε ότι θα ξεφορτωνόταν τόσο εύκολα τον επικίνδυνο Μιλούδ... «Όταν όμως τα βλέμματα του έπεσαν στο κεφάλι του λησταντάτου, το οποίο ο Σελάμ έξακολουθούσε να κρατάει στα χέρια του, θυμήθηκε τη γρηθή και τον τραγικό θάνατό της — κ' ε-
να νέφος μελαγχολίας πέρασε ά-

Πέρασε δλοάληση η ήμερα χωρίς να φανή η γρηθή. Ο Γκαρό όμως δεν άνησυχισε. Ίσως η άγγελιοφόρος να έπαυσε να βρή το λημέρι του Μιλούδ, ίσως να άγωνιζότανε ακόμα να πείσει τους χωριανούς της ότι καλύτερα θα έκαναν

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΔΑΣΚΑΛΙΤΣΑ

ΤΑΝ γεμάτη ένθους ι αμοιών. Ήταν γεμάτη έζηλο! Ήταν είκοσι χρονών!

Μόλις άνοιγε μπροστά της η πόρτα, και στα δειλά της άκό-
ρη μάτια της φαινόταν άμορφη, είκοιη και γεμάτη απ' τις πιο έλ-
κυστικές ύποσχέσεις.

Μόλις είχε πάρει το δίπλωμά της απ' το Διδασκαλείο, η μικρή μας δασκαλίτσα, σφίγγοντάς το στη τρεμάμενα απ' τη συγκίνηση δαχτυλίδια της, έκανε το πρώτο βήμα της για τη βιοπάλη και για το «Μέλλον». Δεν την ρόβιζε καθόλου το άδελφια αυτό μέλλον. Το άνειρευόταν βέβαια γεμάτο άγώνες και προσπάθειες, με σπολιμένο με έπιτυχίες, γεμάτο κέρδη, λαμπρό, άκτινοδόλο!..

Τα δροσερά της νεύατα και το πολύτιμο δίπλωμά της — άποκτημένο με τόσους κόπους, άγρόντιες και μελέτη — ήταν τα δυο όρδυνα τζάμια των γυαλιών της, με τα οποία άντιέκρινε το μέλλον κατενθουσιασμένη και γεμάτη έλπίδες.

Τη μάγευε το εύγενικό της στάδιο. Σκεπτόταν πως τόσες και τόσες άλλες κερδίζαν το ψαμί τους με τη δουλειά των χεριών τους, ενώ εκείνη; «Ω, εκείνη θα ζούσε άποκλειστικά απ' τη μόρφωσή της, κ' ο ρόλος της στην κοινωνία θα ήταν απ' τους πιο σπουδαίους και πιο προνομιούχους.

Ο ρόλος της αυτός τη γέμισε από άπερηφάνεια. Ένοιωθε με περηφάνεια η δασκαλίτσα μας, πως με το να μαθαίνει στα παιδιά τις αβιανές τους ύποχρεώσεις στη ζωή, με το να δίνει κ' εκείνη πρώτη το παράδειγμα — πάντα καλόβουλη, πάντα άξιοπρεπής και πάντα άσπρη με δικαιοσύνη — ανέβαινε δικαιωματικά στο ψηλότερο κοινωνικό σκαλοπάτι, κ' η ύποχρή της άντίκρου στις άλλες άπλοϊκές νοικοκυρές του χωριού ή της κοινής κυριότητας της σινοικίας της, γινόταν άναμφισβήτητη και φανερή!

«Ετσι άνειρευόταν, η δροσερή παιδούλα σχεδόν άκόνη, δασκαλίτσα μας — σφίγγοντας με λατρεία στο στήθα της το πολύτιμο δίπλωμά της, κ' ενώ το μεθυσμένο βλέμμα της χανόταν στις λουλουδιένιες ατέρες άπτάσεις, το κεράσινο στοιατάκι της μισανού-
όταν σε καυτόγλο εύτυχισμένο!..

Σπινάει τώρα η παιδούλα απ' τις άπτάσεις. Ή πραγματικότητα ξεπροβάλλει μπροστά της, στην γνή, κ' όλοτελεια διαφωτισμένη απ' τους προνομιούχους ροδόνους της δασκιάς. Ζητάει μια κενή θέσι, δείχνοντας θριαμβευτικά το δειπλώμα της, με είκοσι άλλες την έζησαν από πριν και την πήρε η έζησθη πρώτη, γιατί μονάχα έ-
σπινάει από την καρδιά της και μερικά συστατικά πανισχύρων άποστατών!

Περιμένει... Κι' όλο περιμένει... Μά άς πάει; Αδύνατο, πρέπει

να περιμένει ως ότου να κενωθεί η θέσις άρετής, για να κερδίσει κ' αυτή μια δίχως ύποστάσεις και προσηγορεύεται άκόνη, γιατί έλπίζει πως οι προσιτάμενοι της θα έκτιμήσουν καλύτερα τους καρπούς των κόπων και των μόχθων της.

«Αλλόμονο! Κι' εδώ ακόμα παραγνώρισε, κ' έδω άκόνη άπογοητεύσεις, κ' έδω άκόνη ρουτίνα άπελπιστική! Στη χάρη και στη φέ-
ξη κάνει την έμφανισή του ο έπιθεωρητής της, άκοινη μισοκρημέ-
νος λίγα πιστώσια, στα όποια έχει άπευθύνει μερικά στερεότυπα έρωτήσεις, κ' ύστερα έξαφανίζεται απ' τον όρίζοντα, άρρηκτο παταγάλιο με στόμφο μερικάς παιδαγωγικές θεωρίες...

Ο καιρός περνάει. Καιμιά άναγνώριση του έζηλου της απ' την πετροκαρδή κ' άνασθητή «Ύψη-
ρεσις» δεν φέρνεται στον όρίζοντα.

«Επιτέλους ένω! Η εύτυχισμένη ήμερα φθάνει, κ' η δασκαλίτσα μας διορίζεται, σε κάποιο κονταροχού βέβαια, με όστόσο εδιο-
ρίζεται, κ' αυτό τ' άσπελάει όλα!

Τι χαρά! Αναλαμβάνει εύλας τα καθήκοντά της, έγκαινιάζει με άνάλαφρη καρδιά την έναρξή της δασκαλίας, και μπρος στην το-

«Η φτωχή μας ήρωίδα — και πό-
σες άλλες, Θεέ μου, σαν κ' α-
τή — περιμένει άκόνη, άπλούστα-
τα, γιατί δεν μπορεί τίποτε άλλο να κάνει. Τα χρόνια κυλούν, η ά-
ποθάρσυνση την κατακτάει και το
ισρό της στάδιο, το όποιο λογαρια-
ζει άλλοτε τόσο εύγενικό κ' ένδια-
φέρον, της φαίνεται σήμερα άναρό
και ταπεινωτικό.

Ο έζηλος της έχει πιά μαραθή, ή όρεξή πίνιγκρε άμελιστα από την άστοργη γοαφειοκρατία, και τώρα η φτωχή δουλεύει για το ψωμάκι της μονάχα — άπως κ' η μοδι-
στρούλα ή η πλούσια — γιατί το
άλλοτε ιδανικό λειτουργημά της
έξετρεσε σιγά-σιγά στο έπίπεδο μιας
καταναγκαστικής άγγαρείας!...

Ο χρόνος τρέχει. Η ζωή κυλάει. Τα όνειρα κ' η έλπίδες των είκοσι λουλουδιένιων χρόνων σβήνουν κ' έξαφανίζονται, με το φέρι, έπιτέλους, βγαίνει. Παρηγορητής, λοιπόν, φτωχός και ταπεινός ερμάντης του πνεύματος, άμωρος δασκαλίτσα μου: Είνε κ' αυτό κάτι!

ΑΡΧΑΙΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΕ ΜΙΑ ΚΟΡΗ

(ΤΟ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ)

Μη μ' άπορνήσεις έπειδή είδες την

άσπρη τούχα

ένω σ' έμένα άπλόητα μόνον της

εισιότητος χρώμα.

«Αχ!... να ξεφύγισ μόνη μου για

σένα, κ' κ' αν είχα,

μα στάσου λίγο ακόμα.

Στάσου και κρένον τί καλά ταίρια

έχει σε στεφανί

τα κοίνα τα κατάνεκα, τα όνει-

ρεμένα κοίνα,

με κόκκινα τριαντάφυλλα, δίπλα

και κίτρινες βάνες

να παίρνουν λίγη άσπράδα από

και κοκκινάδα άκόνη.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΙΝΔΙΚΑ ΓΝΩΜΙΚΑ

Το σώμα του ανθρώπου είνε πρόσκαιρον, ο πλοήτος του έφήμερος, κ' ο θάνατος βόλκεται πάντοτε κοντά του.

Έκείνος που δεν κάνει καλά έργα όσο ζή, είνε νεκρός, ενώ εκείνος που έκανε άγαθοεργίες όσο ζούσε, ζή και νεκρός άκόνη.

«Αν η καρδιά σου δεν είνε καθαρή, όσο καλές πράξεις κ' άν κάνης, είνε άδύνατο να σώσουν την ψυχή σου.

Ο καλός άνθρωπος μοιάζει με το καθαρό νερό, κ' όπως αυτό, όταν περνάει από χώματα, θολώνεται, έτσι κ' ούτός, όταν συναναστρέφεται με κακούς ανθρώπους, γεμίζει με κακίες.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και διά-
κλινες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οίονόγειαν», Άένα 7, Αθήνας.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

Η ΚΟΥΚΛΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο Βενέδικτος Μασσόν, καλλιτέχνης, βιολογικός και ποιητής στη συνείδησή του, Νησιώ του 'Αγίου Λουδοβίκου, στο Παρίσι, άνθρωπος τερατώδους άσχημίας, είνε τρελλά ερωτευμένος με την άραιοτάτη Χριστίνα, την κόρη του μεγαλοφώνου έφευρέτου και φρολόγοιου Νορμπέρ, του οποίου το κατάστημα, καθώς και το σπίτι, βρίσκεται απέναντι στο κατάστημα και την κατοικία του Μασσόν. Η Χριστίνα όμως είνε άρραβωνιασμένη με τον έξοδελφό της γιάτρο 'Ιάκωβο Κονταντίν, ένα έπιστομονα μεγάλης άξιας. Ο Μασσόν, από τη σοφία του σπιτιού του, βλέπει πολύ παράξενα πράγματα στο σπίτι του Νορμπέρ, με τους οποίους δεν σχετίζεται καθόλου. Έτσι μια νύχτα βλέπει την Χριστίνα ν' ανιόνη κρυφά απ' όλους είνε να ντυλάτι που δωματίου, που χρησιμοποιεί για έπιστημονικό έργοστον στο μνηστήρα της και τον πατέρα της, και να βγαίνει από μέσα έναν φανταστικό νέο — τον Γαβριήλ, όπως τον λέει — με τον οποίον φαίνεται σαν να είνε ερωτευμένη. Τέλος, έν' άπόγευμα, η Χριστίνα, έντελώς άπροσδόκητα, έπισκέπτεται τον Μασσόν στο μαγαζί του, γιά να της δώσει μερικά βιβλία. Το ίδιο βράδυ δε ο Μασσόν, από το παρατηρητήριό του, παρακολουθεί μία τρομερή σκηνή: Βλέπει το γέρο Νορμπέρ να σκοτώνει μπροστά στην κόρη του και τον άνήνιο του, τον ώρατο Γαβριήλ. Την άλλη μέρα η Χριστίνα έπισκέπεται πάλιν τον Μασσόν στο μαγαζί του και του προτείνει να δειχτεί τη θέσι του βιολογικού βιβλιοθηκαρίου στο μέγαρο του μαρκησίου Ντέ Κουλτραί. Ο Μασσόν δέχεται και μαζί με τη Χριστίνα πηγαίνει στο μέγαρο. Έκεί όμως αντίλαμβάνεται και μαθαίνει πολύ περίεργα πράγματα. Ούτε λίγο, ούτε πολύ, η ίδια η μαρκησία Ντέ Κουλτραί του λέει πως ο σύζυγός της είνε θρυλικός... Η έκπληξις του Μασσόν όμως μεγαλώνει ακόμα περισσότερο μπρος στον άκατανίκητο τρόμο και τη φρίκη, που νοιώθει η μαρκησία γιά τον 'Ινδο δόκτορα Σάιμ-Χάν, ο οποίος την θεραπεύει. Κι' όμως ο γιάτρος αυτός, έφορμίζοντας μία παράδοξη θεραπεία, κατορθώνει κάθε τόσο, γιά ένα διάστημα, να της ενασθενή δυναμεις και ζωή. Στο τέλος ο μαρκησίου παίρνει τη σύζυγό του και φεύγουν γιά τον πόργο τους, σε μία έπαρεια. Σχεδόν συγχρόνως ο Μασσόν, έπειτ' από μία βίαιη σκηνή με τη Χριστίνα, φεύγει γιά το έξοχικό του σπίτι, ένα σπίτι μυστηριώδες, απ' το οποίο έχουν εξαφανιστεί ανεξήγητα έξη νεαρές βοηθοί του βιολογικού. Η Χριστίνα μένει στο Παρίσι, κι' εκεί λαβαίνει άλλεπάλληλες έπιστολές, στις οποίες η μαρκησία της περιγράφει τις δυστυχίες της.

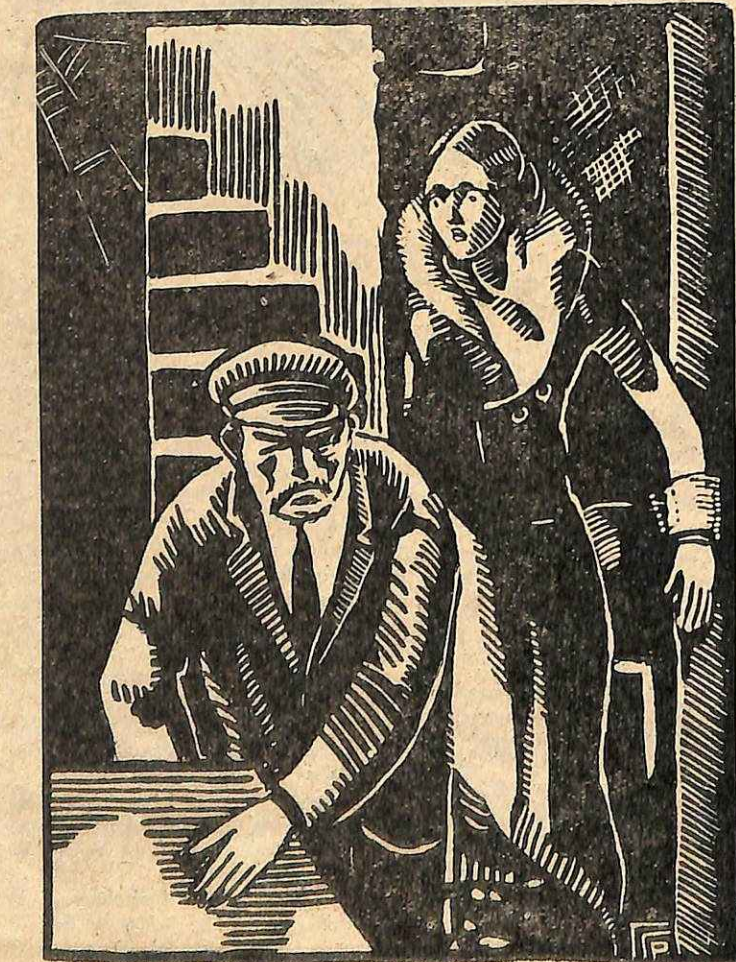
(Συνέχεια έν του ύπ' αριθμ. 48 φύλλον των «Παναθηναίων».)
«Από το κρεβάτι όπου με είχα ξαπλώσει, έβλεπα το μικρό διάστημα που έπρεπε να διασχίσω... Με τη σκέψι μου, το διάστημα μόλις κ' έφτανε, ελεύθερη, ως το δάσος της σωτηρίας...
Μα στην πραγματικότητα τί μπορούσα να κάνω; Μπορούσα στην πόσα μου σκεδόν ο Σανγκό. Λίγο πιο πέρα έκοβε βόλτες ο μαρκησίου με το Σάιμ-Χάν, ενώ οι υπάλληλοι του γκαράζ, τους οποίους είχα ξυνηθεί, επιδιώκωναν τ' αυτοκίνητο... Κάτω απ' το παράθυρό μου πέλος, στον κήπο, σκεδόν ο Σιγκ-Σιγκ.

«Ήξερα, ότι ο Σιγκ είνε κλέφτης, άσφαγας, κι' ότι δεν μπορούσε ποτέ να σταθή στην ίδια θέση... Στο μέγαρό μας τον έβλεπα συχνά στην καμαρούλα του, δένοντάς τον με μ' έλλοιδα σαν ένα ξύλο κακό... Όλες ή έλ-

πίδες μου ήταν σ' αυτόν... Και νά, έξαφνα τον είδα να σκαφαλώνει μ' ευκυνήσια γάτον σ' ένα δέντρο γιά να κλέψη κάποιο φρούτο χωρίς άλλο... Μα στάθηκε εκεί κι' άρχισε να κιντάει με περιέργεια... Τί κυτούσε; Άγνωστο! Μα σε λίγο ταλαντεύθηκε από κλαδί σε κλαδί, πήδησε σ' ένα παράθυρο που ήταν ανοιχτό απέναντί του και χάθηκε μέσα στο ξενοδοχείο, γιά να κλέψη, άσφαλώς, κάτι που το είχε δη απ' το δέντρο...

Σε μία στιγμή τότε, δροήκηκα δοθία! «Ανοιξα πό παράθυρο... Ποτέ μου δεν ήμουν τόσο δυνατή κι' ανάλαφρη όσο τη στιγμή εκείνη... Πήδηξα κάτω στον κήπο κι' άρχισα να τρέχω... Μα έξαφνα έβγαλα μία τρομερή κραυγή: «Ενοίσα πώς με είχα δαγκώσει!»

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΡΙΤΗ.—«Αγαπητή μου Χριστίνα, σου γράφω όταν και όπως μπορώ... Τis πιο πολλές φορές τη νύχτα, στο φως της λάμπας μου... και στον παρακινερό θόρυβο που άκούω κρύβω την έπιστολή... Νοιώθω ότι πρέπει να σου γράφω, γιά να σε πείσω... Ο έλ ω νά θ' ή τ ε έ δ ω !... Δείξτε τις έπιστολές μου στο Βενέδικτο Μασ-

Κατέβηκα στη νεκρική κρύπτη του παρεκκλησιού

σόν. Υπολογίζω σ' αυτόν! Υπολογίζω στους δυό σας... Και αν φτάσετε άργά, ή έπιστολές μου θα σ' άχρησμεύσουν ίσως γιά να σώσετε άλλους... Γιατί είνε αδύνατον να μην άνοικαυφή ή άλήθεια μία μέρα... Είνε αδύνατον το τέρας που δαγκώνει είνε έξ άποστάσεως να εξακολουθήσει να περιφέρεται επί αιώνες ακόμα ανάμεσα στα θύματα του...

Αγαπητή μου Χριστίνα, συνεχίζω τη διήγησί μου από το σημείο που την άφησα την περασμένη νύχτα... Ενοίωσα λοιπόν να με δαγκώνει από τον θρόνο σκότατος... κάποιο μέρος πίσω μου...

«Α! ή φοιχτή αίσθησις του δαγκώματος αυτού!... Την έξω! Την έξω... Τη στιγμή που δεν το περιμένω καθόλου, πάντα τη στιγμή που δεν το περιμένω καθόλου, νοιώθω το αίχμηρό δόντι του να μου τρυπάει μία άσχημία και ν' αποτραβιέται, άφου μου άφήσει το δηλητήριό του... Ναι!... Το δηλητήριο!... Φαντάζομαι πώς οι θρυλικές όπως ή έχιδνες, έχουν ένα κοφύριο δόντι γεμάτο δηλητήριο... Ένα δηλητήριο που σκορπίζεται στο σώμα και να καταπληκτική ταχύτητα και με μία γλυκύτητα, στην όποια τι-

ποτε δεν μπορεί ν' άντισταθή!... Νοιώθω καλώς κατόπιν τις δυνάμεις του να φεύγουν όπως από μ' άνοιχτή πόρτα, από τη μικρή τρύπα του δαγκώματος!...

Ωστόσο, μετά την πρώτη αυτή αίσθησι, προσπάθησα να καταπολεμήσω την εκμηδένισι που με κυριεύει...

Και κατώρθωσα να σερθώ ως το μικρήδωμά του κήπου...

Μα δεν μπόρεσα να προχωρήσω περισσότερο και σωρίστηκα κάτω...

Τότε γύρισα το κεφάλι μου και είδα το μαρκησιο να γελάει στο παράθυρο του δωματίου μου... Και πάλι με είχε δαγκώσει έξ άποστάσεως...

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.—Υποψιάζονται τάχα τίποτε; Ο Ντρονί, ο νεωκόρος, ο φύλαξ των νεκρών γιά τον όποιο σού μίλησα σε προηγουμένη μου έπιστολή, ένας τιμωρός άνθρωπος με όλη τη σημασία της λέξεως, με συνένεστις να δυσπιστώ προς τα πάντα... Άν αντίληφθουν την άφοσίωσι του προς έμένα, θα ήσχη τη θέσι του από την όποια ζή... Μα δεν φοβάται τόσο γιά μένα...

Θά τον άνταεινύω γιά την άφοσίωσι του αυτή τον καλό άνηρέτη, όπως του άξίζει... Έντωμεταξύ, λαβαίνουμε χίλιες προφύλαξεις... Τις έπιστολές μου τις ρίχνω μέσα στο κιβώτιο γιά τις έλεμμοσύνες των φτωχών του παρεκκλησιού κι' από εκεί τις παίρνει ο Ντρονί και σου τις ταχυδρομεί... Ο Σιγκ-Σιγκ, ο όποιος με παρακολουθεί παντού σαν σκιά μου, δεν αντίλαμβάνεται τίποτε. Έπειτ' από την τελευταία μου άπόδρασι, με πέταξαν στο αυτοκίνητο σαν δέμα και δεν έβγήκα από κει παρά στην αλλη του πόργου.

Ο πόργος του Κουλτραί είνε άληθινή φυλακή. Τάφοι και τείχη που χρονολογούνται από τον μεσαίωνα τον περιστοιχίζουν. Το παρεκκλησιό του βρίσκεται μέσα στην άπέραντη αλλη, στην όποια μ' άφήνουν και κυκλοφορώ ελεύθερα.

Το παρεκκλησιό έχει ένα μικρό δασεοφυλάκειο και περιβάλλεται από ένα μικρό λουλουδιάσμενο κοιμητήρι...

Αυτή την εποχή, όλες αυτές ή πέτρες που άνήκουν στο παρελθόν και στον θάνατο, δεν έχουν τίποτε το πένθιμο κάτω απ' την άνοιξιάνη έλάσθησι που τις σκεπάζει... Το πράσινο θριαμβεύει παντού, τρώει όλους τους πόλους, φράζει όλες τις πληγές... Η ζωή έχει έλίζει παντού ενώ φεύγει από μένα...

Από το παράθυρό μου που βρίσκεται στο πρώτο πάτωμα, βλέπω την άνοιξη ν' άπλώνεται σ' όλη τη φύσι. Κ' έγω πεθαίνω!...

«Έρθα εδώ γιά να πεθάνω!... Τό νοιώθω, το έξω πώς δεν θ' άφήσω αυτά τα μέρη παρά όταν θα είμαι νεκρή...

Ποτέ ο μαρκησίου δεν ήταν τόσο γλυκύς, τόσο τρυφερός μαζί μου, ποτέ δεν λάβαινε τόσες φροντίδες γιά μένα! Έχει γίνε ή πηρέτης μου!... Θέλει να με ήπηρετή όλομόναχος!... Ποτέ δεν μου είχε πη τόσο γλυκά πράγματα!... Μου δοκίμει ότι δεν άγάπησε ποτέ παρά μόνο έμένα!

«Α! πώς μ' άγαπάει!... Πώς μ' άγαπάει!... Πώς μου προσφέρει το χέρι που γιά να στηρίξω σ' αυτό την αδυναμία μου!... Η λγάτη του μου έχει ρουφήξει όλη τη ζωή... Είνε ο μεγάλος θρυλικός, ο θρυλικός που ζή διακόσια χρόνια τώρα κι' έχει άμείρητα θύματα... Ναι! Ναι! Αυτό που γράφω εδώ είνε άληθινό... Τό ξέρει κι' ο νεωκόρος ο Ντρονί, όπως και πολλοί άλλοι στο χωριό, οι όποιοι φεύγουν όταν τον έλέπουν να περνάει...

Ο Ντρονί με συμπνέει, μα δεν μπορεί να κινή τίποτε γιά μένα πρό του θανάτου μου... Έσ' όμως, Χριστίνα, κι' ο κ. Βενέδικτος Μασσόν μπορείτε να με σώσετε πρό του θανάτου μου... Σας περιμένω!...

ΠΕΜΠΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.—Άπόψε ο μαρκησίου με συνώδεσε ως την πόρτα μου, σαν ένας ύποπτικός ερωτευμένος κι' άποσύρθηκε κατόπιν πολλή θλιμμένος... Τότε έκλεισα ραγίρα την πόρτα, έσπρωξα το σύρτη, έτρεξα στο παράθυρο και τώκλεισα κι' αυτό... Γιατί, όσο το παράθυρο είνε άνοιχτό, μπορεί να με δαγκώσει έξ άποστάσεως...

Τώρα είμαι πιο ήσυχη... Νοιώθω πώς θα περάσω μία νύχτα γαλήνια... Τί γαλήνη βασίλευε στη γη!... Το φεγγάρι λάμπει ένθαυματικά πάνω απ' τα τείχη του πόργου... Το τοπίο άπλώνεται άσημνίο λόγυρα... Νοιώθω πώς είμαι άνάλαφρη σαν άγγελος, πώς έχω φτερά... Άν άνοιγα το παράθυρο, φαντάζομαι πώς θα μπορούσα να πετάξω πάνω απ' τα κοιμισμένα νερά του Δείγης...

Μα όχι, δεν θα τ' άνοιξω το παράθυρο γιάτι αυτό είνε πολύ επικίνδυνο... Μπορεί να με δαγκώσει από το παράθυρο... Φοίχη!... Ω!... Φοίχη!... Με δάγκωσε!... Με δάγκωσε!...

Μα από πού με δάγκωσε... Πούδς θα μου τό πη ποτέ!... Εύσπλαχνίσου με, Θεέ μου...

ΕΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.—Το καταλαβαίνετε αυτό; Ναι, όλα ήταν κλειστά!... Με δαγκώνει τώρα άναμεσα άπ' το τους τοίχους... Και είνε δεν τρέχετε γιά να με σώσετε...

ΕΒΔΟΜΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.—Θά σ' άποδείξω ότι δεν είμαι τρελή!... Κανένα βιβλίο στον κόσμο δεν γράφει ότι ένας θρυλικός μπορεί να δαγκώσει μέσ' από τον τοίχο... Και όμως έγω δαγκώθηκα...

Έγραφα... έγραφα παντού και στο τέλος άνακάλυπα μία μικρή τρύπα, πλάτους ενός δαχτύλου ά-

πέναντι στο προσευχητήριό μου... Άπ' αυτήν λοιπόν την τρύπα το τέρας με δάγκωσε, ενώ έχαν την προσευχή μου!... Με δαγκώνει έξ άποστάσεως κι' έπειτα έρχεται, κολλάει τα χείλη του στην πληγή μου και ρουφάει το αίμα μου...

ΟΓΔΩ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.—Α! θέλω να μάθω!... Θέλω να μάθω πώς δαγκώνει έξ άποστάσεως!... Θά το μάθω, άν μου δώση τον καιρό!... Όχι! δεν είμαι τρελή!... Δεν είμαι τρελή!...

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ.—Χθές άγγιξα σχεδόν την άπόδειξί... Την άπόδειξι ότι δεν είμαι τρελή!...

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΝΝΑΤΗ.—Τί φοίχη όταν το ματωμένο στόμα του άφήνει τη σάρα μου και σηκώνει το μέτωπό του που μοιάζει με διαβόλου των 'Ινδιών, γιά να μου πη: «Σ' άγαπώ!...

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΕΚΑΤΗ.—«Έτσι άναπόσταν κι' οι διάβολοι των 'Ινδιών, οι Άσσούρες, οι όποιοι θεωρούνται ως οι πιο άθρυλικές του κόσμου και...

Ξαφνικά έβγαλα μία τρομερή κραυγή...

τους όποιους λατρεύει σήμερα ο Σάιμ-Χάν. Κοντά στη Μπενά-ρές, σε μία νησίδα του Γάγγη, άπόχει ένα νεκροταφείο γεμάτο από τα θύματά τους, που έγιναν από τα θύματα τους... Ο μαρκησίου, ο μέγας Έθροπαιός θρυλικός, θα ήπνε χωρίς άλλο, θαν είμαστε στις 'Ινδίες, να προσκυνήση ατόνους τους προγόνους του κι' εκεί θα γνώρισε το Σάιμ-Χάν, που είν' ένας γιά τους πολλούς της μόδας στις 'Ινδίες, άφου όλη ή άγγλική παροικία έχει έστρελλαθή μαζί του. Αυτό όμως δεν τον έμποδίζει να βρίσκεται σ' επικοινωνία με τους Άσσούρες, πράγμα γνωστότατο στις 'Ινδίες...

Εγώ γελοώσα τότε με έλ' αυτά... Τον θεωρούσα ως τσαλατόνο!... Δεν έπίστανα, έλέπεις, στους θρυλικούς εκείνο τον και-

ρό... Είχα όμως άδικο... Άπό τότε έμαθα άπειρα πράγματα σχετικάς που θάβηλα να τα μάθω και στους άλλους, οι όποιοι άμφιβάλλουν ακόμα...

Δεν είμαι τρελή! Έχω τη διανοητική διαύγεια του Σέρλοκ Χόλμς, πιστέψτε!... Και μου χρειάζεται άπολύτως ή διαύγεια αυτή γιά να μάθω πώς δαγκώνει από μακριά!...

Δεν μου κούδουν άλλωστε πιά ότι ο εξαδέλφος Γαβριήλ κατοικεί στο σπίτι τους, κι' ότι είνε πολύ άρρωστος, ότι άναγκάστηκαν να του κάνουν μία κατεπείγουσα έγχείρησι, κι' ότι, παρ' όλη αυτά, εξακολουθεί να νινδυνεύει... Μου είπαν ακόμα ότι ο εξαδέλφος Γαβριήλ είνε γινός μεγαλειότερης αδελφής του γέρο Νορμπέρ, κτλ.

Μα, παρ' όλη αυτά, τον κρατούν πάντα κλειμένο στο ίδιόγειο του πεπιπτερόν που βρίσκεται στο βόρειο του κήπου και στο δ-ποιο ποτέ ως τώρα δεν έχω μπει... Μόλις και μετά βίας, μσανοίγουν κάθε τόσο τα παντζούρια του γιά να το άερίσουν λίγο... Έτσι, μία μέρα, μπόρεσα να ιδώ κάτω από ένα σεντόνι το σώμα ενός ανθρώπου ξαπλωμένου μ' ένα ποδόσωπο σε χάλα... Είχε καρφωμένα τα μάτια του άπάνω μου σαν να του χρωστούσα κάτι...

Μ' αυτή την τελευταία έπιστολή της μαρκησίου ντέ Κουλτραί, ή Χριστίνα έλαβε συγχρόνως ήνα συστημένο δέμα, το όποιο ά-

πέσει του δέματος... Σας είπα ότι ή Χριστίνα θροικόναν μόνη στο μαγαζί όταν το άνοιξε. Έγώ ήμουν στην τραπεζαρία κι' έβλεπα ότι γινόναν στο μαγαζί από τη μισάνοιχτη πόρτα... Η Χριστίνα λοιπόν έλινε το δέμα κι' έβγαλε από μέσα ένα πράγμα τυλιγμένο δόλιχγο μ' έν' άσημνίο σάβανο, ένα πράγμα που είχε σχεδόν το σχήμα πιστολιού... Φανόναν πώς δεν καταλάβαινε τίποτε... Εναβάδα το πράγμα αυτό μέσα στο δέμα κι' έπειτ' από μία στιγμή διαπαμού, άνοιξε την πόρτα του κήπου κι' έτρεξε προς το διαμέρισμα του Γαβριήλ, τον όποιο ο γέρο Νορμπέρ κι' ο κ. Ζάκ δεν άφήνουν σχεδόν ούτε στιγμή...

Χτύπησε την πόρτα κι' ο γέρο Νορμπέρ παρουσιάστηκε. Είχε τα μαλλιά του άναστατωμένα και τα μάτια του πεταγμένα έξω... Ποτέ μου δεν τον είχα δη έτσι...

Τί είνε; ρώτησε την κόρη του. Τί θέλεις πάλι; Έξερεις ότι δεν σε θέλουμε κοντά μας! Είσαι πολύ νευρική!... Άφήσε μας ήσυχους... Άκουσε, πατέρα, του είπτε τότε ή Χριστίνα. Έλαβα ένα γράμμα ακόμα απ' αυτή τη δυστυχισμένη... Α! θα μ' άφήσης λοιπόν ήσυχους μ' αυτή την τρελή... Μα ή Χριστίνα έπέμενε και ποδούσε:—Μου έστειλε μήνισα κι' έν' άναστημένο άντικείμενο που πρέπει να το δείξω στο Ζάκ!—Δεν φαντάζομαι να θέλεις ν' άνησυχώ το Ζάκ;—Πές του, σε παρακαλώ, πατέρα, ότι μου έστειλε την άπόδειξί... Μα ο γέρο Νορμπέρ θυρώσε άνυπόμονα τους όμους του και...

Φανόναν όλες αυτές τις ήμέ-

πεσφράγισε με μία άπεριγραπτή άγνωση...

ΧΧΙ
Η ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

Να τί έλεγε σχετικώς στη γειτονιά το βράδυ της ήμέρας που ή Χριστίνα έλαβε το παραπάνω δέμα, ή κυρά Δανγκλουά, ή γυναικα που την είχαν πάρει και πάλι ο Νορμπέρ γιά να συνυρίξη το σπίτι τους:

«Θά ήταν δέμα το πρωί, όταν ή δεσποινίς Χριστίνα παρέλαβε το δέματάκι αυτό από τον ταχυδρόμο...

Η δις Χριστίνα ήταν μόνη στο μαγαζί. Πό δυο ήμερών άλλωστε δεν έβλεπα ποιά μόνο αυτή... Έμεινε στο μαγαζί μη τυχόν παρουσιασθή κανένας πελάτης...

Φανόναν όλες αυτές τις ήμέ-

ρες πολύ ταραγμένη, μολονότι έκανε ότι μπορούσε γιά να μη το δείχνει... Μα δεν με έξελεάνε έμένα εύκολα... Και δεν ήταν άσχετο να μαντέψω πώς κάτι συνέβαινε πάλι με τον έξ άδελφο Γαβριήλ!... Βλέπετε τώρα είνε όλοι συγγενείς μέσα σ' αυτό το σπίτι... Ο εξαδέλφος Ζάκ... Ο εξαδέλφος Γαβριήλ!... Έπιστητολάχιστον λένε...

Δεν μου κούδουν άλλωστε πιά ότι ο εξαδέλφος Γαβριήλ κατοικεί στο σπίτι τους, κι' ότι είνε πολύ άρρωστος, ότι άναγκάστηκαν να του κάνουν μία κατεπείγουσα έγχείρησι, κι' ότι, παρ' όλη αυτά, εξακολουθεί να νινδυνεύει... Μου είπαν ακόμα ότι ο εξαδέλφος Γαβριήλ είνε γινός μεγαλειότερης αδελφής του γέρο Νορμπέρ, κτλ.

Μα, παρ' όλη αυτά, τον κρατούν πάντα κλειμένο στο ίδιόγειο του πεπιπτερόν που βρίσκεται στο βόρειο του κήπου και στο δ-ποιο ποτέ ως τώρα δεν έχω μπει... Μόλις και μετά βίας, μσανοίγουν κάθε τόσο τα παντζούρια του γιά να το άερίσουν λίγο... Έτσι, μία μέρα, μπόρεσα να ιδώ κάτω από ένα σεντόνι το σώμα ενός ανθρώπου ξαπλωμένου μ' ένα ποδόσωπο σε χάλα... Είχε καρφωμένα τα μάτια του άπάνω μου σαν να του χρωστούσα κάτι...

Μ' αυτή την τελευταία έπιστολή της μαρκησίου ντέ Κουλτραί, ή Χριστίνα έλαβε συγχρόνως ήνα συστημένο δέμα, το όποιο ά-

πέσει του δέματος... Σας είπα ότι ή Χριστίνα θροικόναν μόνη στο μαγαζί όταν το άνοιξε. Έγώ ήμουν στην τραπεζαρία κι' έβλεπα ότι γινόναν στο μαγαζί από τη μισάνοιχτη πόρτα... Η Χριστίνα λοιπόν έλινε το δέμα κι' έβγαλε από μέσα ένα πράγμα τυλιγμένο δόλιχγο μ' έν' άσημνίο σάβανο, ένα πράγμα που είχε σχεδόν το σχήμα πιστολιού... Φανόναν πώς δεν καταλάβαινε τίποτε... Εναβάδα το πράγμα αυτό μέσα στο δέμα κι' έπειτ' από μία στιγμή διαπαμού, άνοιξε την πόρτα του κήπου κι' έτρεξε προς το διαμέρισμα του Γαβριήλ, τον όποιο ο γέρο Νορμπέρ κι' ο κ. Ζάκ δεν άφήνουν σχεδόν ούτε στιγμή...

Χτύπησε την πόρτα κι' ο γέρο Νορμπέρ παρουσιάστηκε. Είχε τα μαλλιά του άναστατωμένα και τα μάτια του πεταγμένα έξω... Ποτέ μου δεν τον είχα δη έτσι...

Τί είνε; ρώτησε την κόρη του. Τί θέλεις πάλι; Έξερεις ότι δεν σε θέλουμε κοντά μας! Είσαι πολύ νευρική!... Άφήσε μας ήσυχους... Άκουσε, πατέρα, του είπτε τότε ή Χριστίνα. Έλαβα ένα γράμμα ακόμα απ' αυτή τη δυστυχισμένη... Α! θα μ' άφήσης λοιπόν ήσυχους μ' αυτή την τρελή... Μα ή Χριστίνα έπέμενε και ποδούσε:—Μου έστειλε μήνισα κι' έν' άναστημένο άντικείμενο που πρέπει να το δείξω στο Ζάκ!—Δεν φαντάζομαι να θέλεις ν' άνησυχώ το Ζάκ;—Πές του, σε παρακαλώ, πατέρα, ότι μου έστειλε την άπόδειξί... Μα ο γέρο Νορμπέρ θυρώσε άνυπόμονα τους όμους του και...

Φανόναν όλες αυτές τις ήμέ-

της έκλεισε κατόμου την πόρτα.

Εγώ δεν καταλάβαινα τίποτε απ' όσα συνέβαιναν, για καταλάβαινα πως έπρόκειτο για κάτι πολύ σοβαρό και καθόμουν σ' άναμμένα κάρβουνα.

Η Χριστίνα, κοιτάζοντας πάνω το δάμα, είχε καθήσει σε μια καρέκλα στον κήπο... Τέλος, έπειτ' από πέντε λεπτά, ή πόρτα του Ισογείου άνοιξε και βγήκε έξω ο Ζάκ, ο οποίος πήγε και τη συνάντησε.

—Τι τρέχει, Χριστίνα; τη ρώτησε άμέσως.

—Δες! Δες τί μου έστειλε! του άπάντησε.

Και του έδωσε το δέμα.

Μου γύριζαν σ' οί δυο τίς πλάτες καθώς κίτταζαν μέσα στο δέμα κ' έτσι εγώ δεν έβλεπα τίποτε... Ο γιοστός είχε πάρει, φαίνεται, το μυστηριώδες αυτό παζάρι στα χέρια του γιατί το άνοιξε, το μάζευε κ' επανελάμβανε όλοένα:

—Είπε περίεργο!... Είπε πολύ περίεργο...

—Μά επιτέλους, τί είναι; ρώτησε ή Χριστίνα.

—Ε, λοιπόν, αγαπημένη μου, είν' ένα τροκάρι.

Κι' άμέσως επρόθεσε:

—Είν' ένα είδος τροκάρι!

—Και τί είναι αυτό το τροκάρι; ρώτησε με περιέργεια ή Χριστίνα.

Μά ο Ζάκ δεν της άπάντησε άμέσως... Έξέταξε άκόμα το περίεργο αυτό παζάρι, φαινόταν να σκέφτεται και τέλος φώναξε:

—Α! τη δυστυχισμένη!... τη δυστυχισμένη!... Τη δυστυχισμένη!... Όχι, δεν είναι τρελή!... Αυτή έχει δική!...

Κι' επρόθεσε:

—Α! το ληστή!...

Η Χριστίνα σηκώθηκε κατάχλωμη και φώναξε έκτεντικά:

—Μά ξεγγήσου, Ζάκ! Τί είναι αυτό το τροκάρι;

—Τροκάρι, της άπάντησε ο γιοστός, είναι μια θελόνα κούφια και το πιστόλι με το τροκάρι είν' ένα χειρουργικό εργαλείο που μοιάζει με πιστόλι... Ναι, το εργαλείο αυτό λειτουργεί σαν πιστόλι και μās χρησιμοποιεί να στείλουμε μέσα στις σόφες του έπογαστοίου μια κούφια θελόνα, όταν θέλουμε να μάθουμε...

—Α! καταλαβαίνω!... Καταλαβαίνω...

—Λοιπόν, συνέχισε ο Ζάκ, το εργαλείο που βλέπεις εδώ λειτουργεί με τον ίδιο τρόπο... Έξασπαστέλι με κούφια θελόνα, γεμάτη από κάποιο ναρκωτικό υγρό...

—Ναι!... Ναι!... Καταλαβαίνω!... Ξαναείπε ή Χριστίνα, που φαινόταν παραμορφωμένη απ' τον τρόμο της.

—Μά το εργαλείο αυτό εξαποστέλλει τη θελόνα από άποστασι, εξακολουθούσε να ξεγγή ο Ζάκ, από μεγάλη μάλιστα άπόστασι... Κίτταξε αυτό το ελατήριο... Χάρις σ' αυτό, ή κούφια θελόνα μόλις φτάσει στον προορισμό της, και χύσει το δηλητήριο της, τρεφηνύει γαργαλιές στο πιστόλι, τρεφηνύει από λεπτό σωμα με το όποιο είναι δεμένη... Καταλαβαίνεις;...

—Αν καταλάβαινε!... Έξ' άλλου δεν ήταν δύσκολο να καταλάβει... Κ' εγώ ή ίδια καταλάβαινα πως λειτουργούσε αυτό το εργαλείο, αν και δεν το έβλεπα κα-

θόλου...

Η Χριστίνα είχε πάρει τώρα το κεφάλι της ανάμεσα στα χέρια της κ' έλεγε:

—Μά πρέπει να τη σώσουμε! Μά πρέπει να τη σώσουμε!...

—Ασφαλώς! είπε κι' ο Ζάκ, ο οποίος διατηρούσε όλη του τη γαλήνη. Πρέπει να τη σώσουμε! Μόνο που εγώ δεν μπορώ να λείψω τώρα!... Όχι!... Δεν μπορώ ν' αφήσω το Γαβουήλ αν και πάει καλύτερα... Δεν κάνει να διακόψω την εργασία, όσο είναι ακόμα ζεστός!...

—Τότε; Τότε; Τότε; ρώτησε μ' αγωνία ή Χριστίνα.

—Είπε μια ύπόθεσις πέντ' έξη ήμερών!...

—Μά δεν έχουμε το δικαίωμα να περιμένουμε έξη μέρες...

—Αυτή είναι κ' ή δική μου γνώμη! είπε ο Ζάκ. Πρέπει λοιπόν να πās άμέσως να δοής το Βενέδικτο Μασσόν στην έξοχή

Και όμως ο Βενέδικτος ζούσε εκεί πέρα.

Σ' αυτή τη θανάσιμη μοναξιά, είχε πάει να καταφύγει έπειτα απ' τη βία και σχεδόν τραγική σκηνή που τους είχε χωρίσει...

Για να καταλάβουν οί αναγνώσται μας τά γεγονότα που θά έπακολουθήσουν, είναι ανάγκη να διηγηθούμε τί συνέβη στο Κορμπιλλέρ μετά τη σκηνή μεταξύ του Βενέδικτου Μασσόν και του μπάριστα Βιολέτ στο πανδοχείο του «Πράσινου Δέντρου»...

Οά θυμούνται μάλιστα οί αναγνώσται μας ότι ο Βενέδικτος άπειλήσε το λαθροθήρα ότι θά τον θεωρούσε υπεύθυνο αν ή μικρή «άνηψιά» του «Αννι έφρευε σαν τις άλλες έξη κοπέλλες.

Μά ο μπάριστα Βιολέτ δεν ήταν άνθρωπος που ποιετεί εύκολα.

Δεν άλλαξε λοιπόν καθόλου τις συνήθειές του κ' εξακολουθούσε να τοινωίζει έξω απ' το σπίτι του βιβλιοδέτη, παραμονεύοντας την «Αννι, όταν εκείνη έβγαине έξω για θελήματα.

Τότε πρόβαλε το κεφάλι του άνάμεσα από τα καλάμια για να τον δει, μά εκείνη εξακολουθούσε το δρόμο της, διάοντας το δέμα της κι' αποφεύγοντας κάθε συνομιλία, σύμφωνα με τις συστάσεις που θά της είχε κάνει χωρίς άλλο ο Βενέδικτος...

Μά τη μεθεπομένη, καθώς ο μπάριστα Βιολέτ καθάριζε το δ-πλο του μπρος στην καλύβα του, είδε να παρουσιάζεται μπροστά του ή μικρούλα περίεργη.

—Ω! κύριε! του φώναξε άναστενάζοντας. Μήπως είδατε, κατά τύχη, τά κλειδιά του;...

—Τί; έκανε ο λαθροθήρας καταστροφίζοντας.

—Τά κλειδιά του!... Τά έχασε! Τ' αναζητάει παντού!...

Έταν σε μία κατάσταση που μ' έκανε να τρέμω... Ποτέ μου δεν τον είχα δει έτσι... Για μερικά κλειδιά έκανε σαν τρελλός... Νόμισα πως θά με πετούσε κάτω...

Μά εγώ δεν είδα πουθενά τά κλειδιά του... Αφού έφαξε του κόκκο μέσα στο σπίτι, τά ζητάει τώρα έξω... Βρίσκεται τώρα στο στέντρο με τις τιτιές και φάχνει παντού, χώνοντας τη μύτη του σαν σκύλος μέσα στα χόρτα!...

Ο γέρο Βιολέτ άκουγε με ξεχωριστό ενδιαφέρον αυτά που του έλεγε ή «Αννι». Άναψε την πίπα του και ξεσπώντας σ' ένα δυνατό γέλιο, είπε:

—Για να μπορούσαν να τον κλέβουν, θά έπρεπε ν' αφήνει τις πόρτες του σπιτιού του άνοιχτές... Μά αυτός τά κλειδώνει όλα...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Αν κλέβουν, έλεγε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

κησία, ή οποία, τόσες φορές, είχε άπευθυνθή σ' αυτήν χωρίς ν' άκουσθή.

Όταν βγήκε από το μικρό σταθμό του Κορμπιλλέρ και βρέθηκε στη μικρή πλατεία με τους τέσσερες πλατάνους της απ' όπου φαινόταν όλ' ή έκτασις των βάλτων πέρα, πάνω απ' την οποία έτρεχαν τώρα μαύρα θραυιά σύννεφα, σπρωγμένα από τον άνεμο, ή Χριστίνα κα-άλαξε επιτέλους ή νόμιζε πως κατάλαβε, γιατί ο Βενέδικτος Μασσόν κάθε φορά που του μιλούσε για το Κορμπιλλέρ της έλεγε: «Προπάντων, μὴν έβ-θίτε ποτέ εκεί!...

Δεν είχε δη ποτέ της πιδ πένθιμο μέρος στον κόσμο...

Και όμως ο Βενέδικτος ζούσε εκεί πέρα.

Σ' αυτή τη θανάσιμη μοναξιά, είχε πάει να καταφύγει έπειτα απ' τη βία και σχεδόν τραγική σκηνή που τους είχε χωρίσει...

Για να καταλάβουν οί αναγνώσται μας τά γεγονότα που θά έπακολουθήσουν, είναι ανάγκη να διηγηθούμε τί συνέβη στο Κορμπιλλέρ μετά τη σκηνή μεταξύ του Βενέδικτου Μασσόν και του μπάριστα Βιολέτ στο πανδοχείο του «Πράσινου Δέντρου»...

Οά θυμούνται μάλιστα οί αναγνώσται μας ότι ο Βενέδικτος άπειλήσε το λαθροθήρα ότι θά τον θεωρούσε υπεύθυνο αν ή μικρή «άνηψιά» του «Αννι έφρευε σαν τις άλλες έξη κοπέλλες.

Μά ο μπάριστα Βιολέτ δεν ήταν άνθρωπος που ποιετεί εύκολα.

Δεν άλλαξε λοιπόν καθόλου τις συνήθειές του κ' εξακολουθούσε να τοινωίζει έξω απ' το σπίτι του βιβλιοδέτη, παραμονεύοντας την «Αννι, όταν εκείνη έβγαине έξω για θελήματα.

Τότε πρόβαλε το κεφάλι του άνάμεσα από τα καλάμια για να τον δει, μά εκείνη εξακολουθούσε το δρόμο της, διάοντας το δέμα της κι' αποφεύγοντας κάθε συνομιλία, σύμφωνα με τις συστάσεις που θά της είχε κάνει χωρίς άλλο ο Βενέδικτος...

Μά τη μεθεπομένη, καθώς ο μπάριστα Βιολέτ καθάριζε το δ-πλο του μπρος στην καλύβα του, είδε να παρουσιάζεται μπροστά του ή μικρούλα περίεργη.

—Ω! κύριε! του φώναξε άναστενάζοντας. Μήπως είδατε, κατά τύχη, τά κλειδιά του;...

—Τί; έκανε ο λαθροθήρας καταστροφίζοντας.

—Τά κλειδιά του!... Τά έχασε! Τ' αναζητάει παντού!...

Έταν σε μία κατάσταση που μ' έκανε να τρέμω... Ποτέ μου δεν τον είχα δει έτσι... Για μερικά κλειδιά έκανε σαν τρελλός... Νόμισα πως θά με πετούσε κάτω...

Μά εγώ δεν είδα πουθενά τά κλειδιά του... Αφού έφαξε του κόκκο μέσα στο σπίτι, τά ζητάει τώρα έξω... Βρίσκεται τώρα στο στέντρο με τις τιτιές και φάχνει παντού, χώνοντας τη μύτη του σαν σκύλος μέσα στα χόρτα!...

Ο γέρο Βιολέτ άκουγε με ξεχωριστό ενδιαφέρον αυτά που του έλεγε ή «Αννι». Άναψε την πίπα του και ξεσπώντας σ' ένα δυνατό γέλιο, είπε:

—Για να μπορούσαν να τον κλέβουν, θά έπρεπε ν' αφήνει τις πόρτες του σπιτιού του άνοιχτές... Μά αυτός τά κλειδώνει όλα...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Ναι, κύριε, είπε κ' ή μικρούλα «Αννι. Τά κλειδώνει όλα πίσω του... Δεν μ' αφήνει να κατεβώ στο υπόγειο... Έχει άνεξήγητα καμώματα ατμός δ έπιδρα... Κι' όμως δεν είναι κακό...

—Είπε ή έβδομη, ή τελευταία... Δέει πως είν' άνηψιά του... κι' αυτή του κάνει τώρα τά θελήματα... Μά έχουν περάσει δυό μέρες χωρίς να τη δει κανείς... Σίγουρα κι' αυτή θά εξαφανίστηκε σαν τις άλλες...

Μά ή Χριστίνα, διακόποντας τη φλυαρία του, του έλεπε:

—Θέλεις, λοιπόν, να με οδηγήσης στο κ. Βενέδικτο Μασσόν...

Και του έδωσε ένα φράγκο. Το χαμίνι το τέσπωσε και της άπάντησε απλά:

—Ακολουθήστε με... Με λένε Φίλιππο...

Για να καταλάβουν οί αναγνώσται μας τά γεγονότα που θά έπακολουθήσουν, είναι ανάγκη να διηγηθούμε τί συνέβη στο Κορμπιλλέρ μετά τη σκηνή μεταξύ του Βενέδικτου Μασσόν και του μπάριστα Βιολέτ στο πανδοχείο του «Πράσινου Δέντρου»...

ΕΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΕΡΩΤΙΚΟ ΔΡΑΜΑ

Η Ρόζα του ήταν η πιο όμορφη κι' η πιο πιστή γυναίκα ούλα του κόσμου. 'Ο Μπόμπ την αγαπούσε κι' όλη την καρδιά του την καλούσε. Μά, διαδοχικώς, στη Λισσαβόνα, στο Μπορντώ, κι' ύστερα στη Νάντη, όπου είχε ακυροβολήσει το φρονηδό κοράκι με το οποίο ταξίδευε, είχε λάβει τρία ανώνυμα γράμματα που του είχαν ξεσκίσει το στήθος σαν τρεις δολοφονικές μαχαιριές. Κι' ο Μπόμπ δ' θεμαστής, κάθε φορά που τύχαινε να κάνει λόγο μπροστά στους άλλους ναυτικούς για την τιμή των γυναικών, νόμιζε πως τον κυτάζανε σαρκαστικά στα μάτια...

Νά, πάλι, έλαβε ένα τέταρτο γράμμα το πρωί. Τι φασαρία ξεχύνανε στην καρδιά του! 'Ο Μπόμπ μ' έναν αναστεναγμό, το έγραψε στην τσέπη του κι' έπεσε πάλι με τα μούτρα στη δουλειά. Μά τ' άγγιγμα στο σατανικό εκείνο χαρτί λές και τον έκαινε σαν πυρωμένο σίδερο. Κουφά τότε, σαν να κοκκίνιζε από τη ντροπή του όσο κύταζε τους άλλους που καθαρίζανε τις μηχανές, τ' άνοιξε και το διάβασε. Τα πόδια του την ίδια στιγμή λυγίσανε από μια ξαφνική ζαλάδα κι' ένας κρύος ιδρώτας έκανε ύλο τον τό κορμί κι' ανατριχίλασε. 'Ο Μπόμπ, ξεροκαταπίνοντας, σκούπισε το πρόσωπό του με το λαδωμένο σκουπί που κρατούσε στο χέρι του. Έπειτα, έσφιξε με λύσσα τα δόντια, έπνιξε μια κατάρα κι' έσκυψε θοδώς κι' άμυλτος για ν' αποτελειώσει το καθήκον κάποιας μηχανής.

Τ' απόγεμα, έβριμε με μαυρό σαπούνι τα λαδωμένα μούτρα του κι' ύστερα, μ' ένα κτηνωδικό γέλιο, σαν να είχε σπάσει η χαλκή του, κατέβηκε στις τέσσερις στην προκυμαία δλομώχου... 'Ο Μπόμπ στάθηκε μια στιγμή και με πολλά μάτια κύταζε το γύρω του. 'Ο κόσμος, αδιάφορος, περνούσε δίπλα του κι' η γυναίκες χαρούμενες τραβούσαν έδω κι' εκεί, παιδώς έβριε που, ίσως για ν' απατήσουνε τον άντρα τους ή τον τρυφερό τους φίλο... 'Ο θεμαστής, νοιώθοντας μια πίκρα στο στόμα, έφτυσε με πενιχρότητα στο πάτωμα. 'Ο λαϊμός του ήταν απρόσιτος και τ' αχέλι του είχαν σκάσει από τον πυρετό και την αδιάκοπη αγωνία. Μπροστά του αδιάκοπα άγωνία. Μπροστά του: «Η άβυσσος ήταν κάποιον μάτο: 'Ο Μπόμπ έξεχαστη σειρήνα...» 'Ο Μπόμπ χαμογέλασε με πόνο και μίληκε μέσα για να πηξεί ένα κορσί. «Ε, μέσα, σαν χαμένο, έβριε πάλι στο δρόμο και κατηφόρισε ως τη σκάλα, για να σταθεί εκεί πέρα, να κοιτάξει μια ταβέρνα που είχα ανοίξει με τις πολλές μουσικές μουσικές και τραβούσε τον κόσμο να πηξεί κοντά στον μπαρ...» 'Ο Μπόμπ πήγε κοντά στον μπαρ και άστραψε απ' τις υποκαταστάσεις τα κούσταλλα, ήμια

Προχωρεί προς την πόρτα, χτυπώντας το μέτωπό του με το χέρι του...

Μπόμπ της έστειλε δλόχαρος ένα τηλεγράφημα κι' η Ρόζα έρχεται γελαστή και με δροσερά μάγουλα, κρατώντας μια μικρή βαλίτσα, ένα καλάνι κι' αρά, με δούτυρο, με σπιτίσια γλυκά, μ' ένα κοτόπουλο και λίγα όμορφα λουλουδάκια από τα μέρη τους. Κι' οι δύο τους τότε περνούσαν τρεις ευτυχισμένες εβδομάδες. Έπειτα χωρίζονταν πάλι. 'Ο Μπόμπ γύριζε στο κοράκι του κι' η Ρόζα στο ήσυχο σπιτάκι του Μορλάι... 'Ο θεμαστής ήταν ένα καλό και φρόνιμο παλληκάρι. Αγαπούσε κι' αλήθεια τη δουλειά του και βρισκόταν γρήγορα άρχιμηχανικός. Ήταν γλυκόλογος κι' έσφιγγε ανοιχτόκαρδο το χέρι. Μά

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΧΕΙΟ των περιοδικών μας «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ». Είναι ανώτερο και πλέον πλουσιότερο από τα των εφημερίδων διότι δεν είστε αναγκασμένοι να κόψετε υπερβολικά δελτία, για να πάρετε τα πλούσια δώρα του, αλλά μόνον 38 δελτία, 19 του «Μπουκέτου» και 19 της «Οικογενείας».

Το νου σας λοιπόν!...

Η τύχη είναι με το μέρος σας.

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΣΑΒΙΝΙΟΝ

εκείνος δεν συλλογίστηκε να της χαμογέλαση...

Ποτέ άλλοτε αυτή η στενή οκλά δεν ήταν τόσο σκοτεινή, τόσο παλιά. Ποτέ δεν έτριζε τόσο πένθιμα μέσα σ' εκείνη τη νεκρική σιωπή. 'Ο Μπόμπ πέρασ' ένα πάτωμα, έπειτα έπ' άλλο κι' ακόμα άλλο ένα. 'Ολα ήταν όμοια με τους ξεσκατισμένους τοίχους τους. 'Ολα όμοια, μα εκείνος έβριε καλά που πάει και δεν έχει ανάγκη να μετράει τα πατώματα. 'Η κάμαρή τους εινε εκεί κάτω, στο βάθος του διαδρόμου, γιατί έβριε στην αλή...

'Ο Μπόμπ τώρα περιπατεί άθροβα, σαν κλέφτης. Τα μάτια του αστεριάζουνε παράξενα μέσα σ' εκείνο το σκοτάδι. 'Ακούει το αίμα να βουίζει στ' αυτιά του και νιώθει πως βρίσκεται στη θάλασσα... Πόσο θάθελε να σπείρει το ζαλισμένο κεφάλι του σ' ένα τρυφερό δυο και να κλάψει σαν μικρό παιδί!...

Πόσο θάθελε να ξελαφρώσει την καρδιά του!... Μια σκέψη σαν πυροβόλο καρφί του τρυπάει το αυλάκι και τον βασανίζει. 'Ο Μπόμπ τρέχει τα δόντια του από τη λύτση κι' απ' τον πόνο. 'Επιτέλους! 'Εφτίσε και χτυπάει στην πόρτα... Την ίδια στιγμή ακούει από μέσα πνιγμένες και μισόθυστες φωνές. Μά τις ακούει στ' αλήθεια ή μήπως ξεγελάται; 'Εκείνο που έβριε καθαρά εινε ότι δεν του άνοιγουνε την πόρτα. Πρέπει λοιπόν να την σπάσει με τον ώμο του;...

'Α! 'Η πόρτα τώρα μισανοίγει δειλά, σαν να φοβούταν κάποιον. Κανένα φως μέσα στην κάμαρα. 'Ολα σβηστά και κατασκότεινα. Στο κατώφλι, η σιλουέτα μιας γυναίκας που τρέμει συγκρομη από το φόβο της. Από πίσω φαίνεται κάτι, σαν τη μορφή ενός άντρα. Μά έβριε άραγε καθαρά ή μήπως ξεγελάται;... 'Οχι!... 'Ο Μπόμπ απότομα σπείρει το πιστόλι στο στήθος της γυναίκας, άριστερα, στο μέρος της καρδιάς, και ρίχνει... 'Η γυναίκα, δίχως καμιά φωνή, πέφτει ανάσκελα, μ' ανοιχτά χέρια και χτυπάει 'βαρέα στο πάτωμα. Μπαρά! Καλό πιστόλι! Συλλογίζεται ο Μπόμπ.

'Ο κρότος του πυροβολισμού αναστάτωσε για μια στιγμή το σιωπηλό και πένθιμο εκείνο σπίτι. Στο δρόμο ωστόσο τα τραύμα, τ' αυτοκίνητα, τα τραίνα, περνούσαν με την ίδια βή, με τα ίδια σφυρίγματα και στο ποτάμι ή σιελήνες σαρκάζονε και κλαίει... 'Ο κρότος ενός μικρού και σχεδόν γελοίου πιστολίου, ενός πιστολίου της τσέπης, το ματωμένο πτώμα μιας γυναίκας, ή σπαραγμένη καρδιά ενός δολοφόνου, να τί κάνουν ένα συνηθισμένο δρόμο που περνάει απαρτημένο μέσα στο θάνατο και στον πολυτάραχο ρυθμό της καθημερινής ζωής μας. Ποιός συλλογίστηκε να παροξενήσει;... 'Ο καθένας λείει μέσα του: 'Θά έσκασε κάποιον λάστιχο' και τραβεί το δρόμο του.

Στο από κάτω πάτωμα ωστόσο, δυο ξερωτευμένοι ξεσφίξαν το αγκάλιασμα τους και πετάχτηκαν τρυμαγμένοι από τη θέσι τους.

ΤΟ ΑΝΑΣΤΗΜΑ, Η ΩΜΟΡΦΙΑ ΚΑΙ Η ΧΑΡΙΣ

Βέβαια καλύτερα θάταν να έχετε ανόστημα ήγεμονικό, αγαπητές μου αναγνώστρις. Μά δεν εινε στο χέρι μας να ψηλώνουμε κατά βούλησιν. 'Ο Θεός κάνει και ψηλές, κάνει και κοντούλες, ίσως για ποικιλία...

Γεννηθήκατε κοντή; 'Θά προτιμούσατε αναμφιδόλως να είχατε ψηλή, ένα μέτρο κι' έδουληντα, ένα κι' έδουληντα πέντε. Μά κι' αν είστε κοντή, μην το βάξετε μαρζά. 'Εχουν και η κοντούλες τη γάρι τους. Μοιάζουν σαν κουκλίτσες.

Πόσες φορές δεν βλέπουμε κοντούλες γυνακούλες τόσες δά να τραβούν από τη μήτη άλλοιγας πανούφλους, γίγαντας, πυγμαίχους και πελώριους θηριοδαμάστες.

'Εχει και το μικρό ανόστημα τη γάρι του. 'Η μάλλον αυτό και μόνο έχει γάρι. Μια ψηλή γυναίκα εινε επιβλητική, μεγαλοπρεπής, ήγεμονική. Χαριτωμένη, κομψή, κουκλίτσα εινε μια κοντή. Και οι άντρες, τις περισσότερες φορές, προτιμούν τις χαριτωμένες κοντούλες... 'Ετσι το κοντό ανόστημα καταντάει πλεονέκτημα. Άρκει να έβριε μια γυναίκα να ντυθί, να καλλωπισθί, να φτιάστει, και ν' αψήσσει έτσι την κουκλίτικη γάρι της.

'Ολα τα μινιμιλιντίνια, που ε-

'Ο άντρας μ' ένα πήδημα έχει φτάσει κιόλας στην πόρτα και ζητάει ένα φλι, το τελευταίο, πριν χαθί μέσ' στο σκοτάδι του διαδρόμου. Μά η Ρόζα που προσηθάναται κάποιο κίνδυνο του ψιθυρίζει μ' αγωνία:

— Φύγε!... Φύγε γρήγορα!... 'Επειτα, τυλιγμένη σ' ένα πενιούρα, ανεβαίνει περιεργη στο πάνω πάτωμα. Οέλει να μάθει τι συνέβη...

'Ο Μπόμπ, ο άντρας της εινε γονατιστός μπροστά στο ματωμένο πτώμα μιας γυναίκας, της γειτόνισσάς τους! Βουδός από τη φρίκη, κυττάζει στο τρεμουλιαστό φως του αναπτήρα του το κίτρινο πρόσωπο της νεκρής. 'Επειτα προχωρεί προς την πόρτα, χτυπώντας το μέτωπό του με το χέρι του...

'Εκείνη τη στιγμή έβριε μπροστά του τη Ρόζα, την άπιστη γυναίκα του. Μά εινε τόσο πολυστασιασμένη που δεν προσέχει στην περιφρονητική, στην έχρηκή υπατιά της.

'Η Ρόζα κατάλαβε άμέσως όλο το δράμα και ψιθυρίζει ανάμεσα στα δόντια της:

— Βιάλα!... Σκότωσες μιαν άλλη!...

Κι' έπειτα, μ' ένα ξαφνικό ανατριχίλασμα τυλίγεται καλύτερα στο πενιούρα της και ρίχνει μια ροβισμένη ματιά στο πιστόλι που κρατάει ακόμα στο χέρι του ο Μπόμπ.

Τι να κάνει λοιπόν; Πώς να γλιτώσει από τα χέρια του;

'Η Ρόζα τρέμοντας από τον πανικό της κάνει ένα βήμα προς τα πίσω, περνάει το κατώφλι της τραπεζικής κάμαρας κι' ύστερα, για να σωθί απ' την εκδίκη του, δαμάει στο σκοτεινό διάδρομο κι' ανοίγει να ξεφαντίσει σαν τρολλή για να πιάσουνε το δολοφόνο.

'Ο Μπόμπ της ήταν πειά ένας έβρος, ένας άγνωστος...

ΑΝΤΡΕ ΣΑΒΙΝΙΟΝ

ΜΠΛΟΥΖΕΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Μπλούζα γαρνιρισμένη με πλεχτά ρεβέρ, ζώνη και άμπεσμαν

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

[Τ'α καλλονικά, ή μέδα, το σπύτι, ή κουζίνα, κλπ.]

φουρίσκει ή μέδα, ή νταντέλλες και τα κορδελάκια, τα τούλια που εινε σαν άγχις λεπτά, πηχίλια, δεν έχουν καμιάν έλπίδα επιτυχίας.

'Όσο για το ντύσιμο κυττάχτε τις βεντέτες του κινηματογράφου. 'Η Γκλόρια Σβάνσον, ή Αίλιαν Χάρβεϊ, ή Τζανέτ Γκακίνο, ή Μαίρη Πίκφορντ κι' άλλες πολλές, ή περισσότερες σχεδόν, κυττάχτε λοιπόν ποιές απ' αυτές ο τύπος πλησιάζει τον δικό σας και πάστε την παραδειγμα. 'Θά διδάχτε πολλά απ' αυτές. 'Θά ιδί, τα πως με το ψιλό τακούει και τη μαυρό φόρεμα κορδίζονται το ανόστημα. Το σχέδιο επίσης του φορεμάτου εινε καλά ανοιχμένο, θά ξεδουλή λιγώτερο γυάκι, και θά έχετε όσην θερμότητα θέλετε.

Η ΝΕΑ ΜΟΔΑ

Παίρνετε 500 γραμμάρια κορμιά όμοια, και αφού τα τριψέτε, σαν τυρί, τα πιέζετε για να βγάλουν ζουμί. Τα βάζετε με μια λίτρη νερό, και τα στραγγίζετε πάλι. Προσθέτετε κατόπιν τον δεύτερο χυμό στον πρώτο. Βάζετε 1 κιλό ζάχαρη σε μια πήλινη κατσαρόλα, σιγανώς τον χυμό των κορμιών και ψήνετε στο σιρόπι, χωρίς να τ' αψήσετε να δέσει πολύ.

Η Δίς ΑΙΑΝΑ

Σατυρική Ξεληξ

ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΟΙ ΚΙΝΗΜΑΤΙΑΙ

Πάνε κ' οι κινηματῖαι
φεύγουνε απ' τὸ στρατό,
θὰ τοὺς ξύσῃ ὁ Κονδύλης
ἀλλὰ τί τάχα μ' αὐτό;
Μὲ τὴ φόρα ποὺχουν πάρει
τοῦ στρατοῦ μας τὰ θηρία,
θὰ συνωμοτοῦνε πλέον
μέσα εἰς τὰ καφενεῖα.
Καὶ θὰ κάνουνε τὸν τόπο
ὅπως πρῶτα ἄνω-κάτου
πίνοντας τὸν νάργιλέ τους
στοῦ κλεινοῦ τοῦ... Ζαχαράτου!
Ο ΚΑΤΕΨΥΓΜΕΝΟΣ

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΓΙΑΤΙ ΠΗΓΕ ΣΤΗ ΝΕΑΠΟΛΙ

Ὁ Σολομών κι' ὁ Ζέλιγμαν ἀν-
ταμώνονται στὴν Νεάπολι.
—Τί γίνεσαι, Σολομών; ὡ-
τὰ ὁ Ζέλιγμαν τὸ φίλο του. Πῶς
ἐδῶ;
—Ἦρθα ἓνα ταξειδάκι μὲ τὴ
γυναῖκα μου, γιὰ λίγες μέρες.
—Πῶς τῶπαθες καὶ τ' ἀποφά-
σισες;
—Νὰ σοῦ πῶ: Ἡ γυναῖκα
μου, μοῦλεγε συχνά: —Νὰ δῶ
τὴν Νεάπολι κι' ἄς πεθάνω!
Τὴν ἔφερα, λοιπόν, ἐδῶ μήπως
καὶ πραγματοποιήσῃ τὴν εὐχή
της!..

ΕΒΡΑΪΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΚΟΙΜΑΤΑΙ!...

—'Ααρών, κοιμᾶσαι;
—'Οχι, Ἀβραάμ, τί θέλεις;
—Δώσε μου σὲ παρακαλῶ ἓνα
τάλληρο δανεϊκό.
—Κοιμᾶμαι, κοιμᾶμαι... Ἀ-
βραάμ!...

ΤΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ

ΣΤΟΝ ΚΕΡΑΥΝΟ

Ὅταν σ' εἶδαν κατὰ πρῶτ...
στὴ Σεργία, στὸ Πιρότ,
ἐν πομπῇ καὶ πρῶταξ...
—Βρεκεκέξ, κοῦξ, κοῦξ—
εἶπαν: —Κύττα, γκοσπεντίνω,
τί θερὶο εἶνε ἐκεῖνο,
Κύττα νειάτα καὶ φριγούρα!...
Κι' ἀπ' τὸ φόβο τὸν πολὺ
τὸ ἐκόφανε κουμπούρα!...

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Τ' ΑΛΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

Ἡ μαμά.—'Αν δὲν φιλήσῃς
ἀμέσως τὴ θεία σου, θὰ σὲ στεί-
λω νὰ κοιμηθῇς.
Ὁ μικρός.— Καληνύχτα,
μαμά, πᾶω νὰ πλαγιάσω!...

Ἡ μνηστή, μὲ παράπονο στὸν
μνηστῆρα της:
—Σὲ διαβεβαίω, φίλε μου,
πῶς κάνεις πολὺ ἄσχημα νὰ βά-
φῃς τὸ μουντάκι σου.
—Πῶς! Φαίνεται;
—Ναί...στὸ λαιμὸ τῆς μαμάς
μου!..

Στὸ Δικαστήριον.
Ὁ πρόεδρος.—Γιατί θεω-
ρεῖτε ἀνισορροπούς τοὺς δυὸ αὐ-
τοὺς κρατουμένους, κ. μάρτυς;
Ὁ μάρτυς.—Τὸν ἓνα, γιὰ-
τί σκόρπιζε ἑκατοστάκια στὸ
δρόμο, καὶ τὸν ἄλλο γιατί...ὅταν
τὰ βρῆκε τοῦ τὰ ἐπέστρεψε!...

—Γιατί εἶσαι δακρυσμένος, φί-
λε μου;
—Νά, ἔκανε μιὰ σοβαρὴ ἐγ-

χείρησιν ἡ πεθερά μου καί..

—Τί; Πέθανε;...

—Σώθηκε, φίλε μου!

Σώθηκε!

Πρόεδρος.—Τί λὲς
ἐσύ, κατηγορούμενε, γι' αὐ-
τὸ πὺν ἔκανες;

Κατηγοροῦ μένος.—
Μὰ γιατί μὲ ρωτᾶτε, κύριε πρό-
εδρε; Δὲν πεισθήκατε ἀπ' τὰ ἐ-
πιχειρήματα τοῦ δικηγόρου μου;
Τότε θὰ πῇ, ὅτι δὲν ἀκοῦτε κα-
λά! Γιατί κι' ἐμένα ἀκόμα μὲ
κατάφερε νὰ πιστέψω...ὅτι εἶμαι
ἀθῶος!...

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ο ΚΑΥΓΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΠΛΩΜΑ

Μὲ τὸ Λοδέρδο τάβαλαν
ἡ ἔντυπες γαλιάντρες
καὶ τοὺς λιθέλλους τοὺς κολλοῦν
εἰς τὰ γιασιά, τίς μάντρες.
Κ' ὑπὲρ τῶν οἰκονομικῶν
τῆς Χώρας, σκούζουν, τάχα,
ἐνῶ τὰ οἰκονομικά
τῆς τσέπης των μονάχα
τοὺς κάνουνε νὰ θορυβοῦν
μὲ τέμπο καὶ ἐφέ,
ἤγουν, τουτέστι, δηλαδή,
κόβονται καὶ θηροῦν
μόνον γιὰ τὴν γαστέρα τους,
μονάχα γιὰ λουφέ.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΤΙ ΔΟΥΛΕΙΑ ΕΚΑΝΕ

—Σ' εὐχαριστῶ! Εἶσαι εὐγε-
νέστατος νέος, λέει ἓνας σεβά-
σμιος γέρος στὸ νέο πὺν τοῦ προ-
σέφερε τὴν θέσιν του στὸ τραῦ.

Τί δουλειὰ κάνεις; τὸν ρωτᾷ
κατόπιν. Μπορεῖ νὰ σὲ χρειαστῶ
καμμιὰ φορὰ.

—Προθυμότητος, κύριε! ἂ-
πανταί ὁ νέος. Εἶμαι...νεκροθά-
φτης!...

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

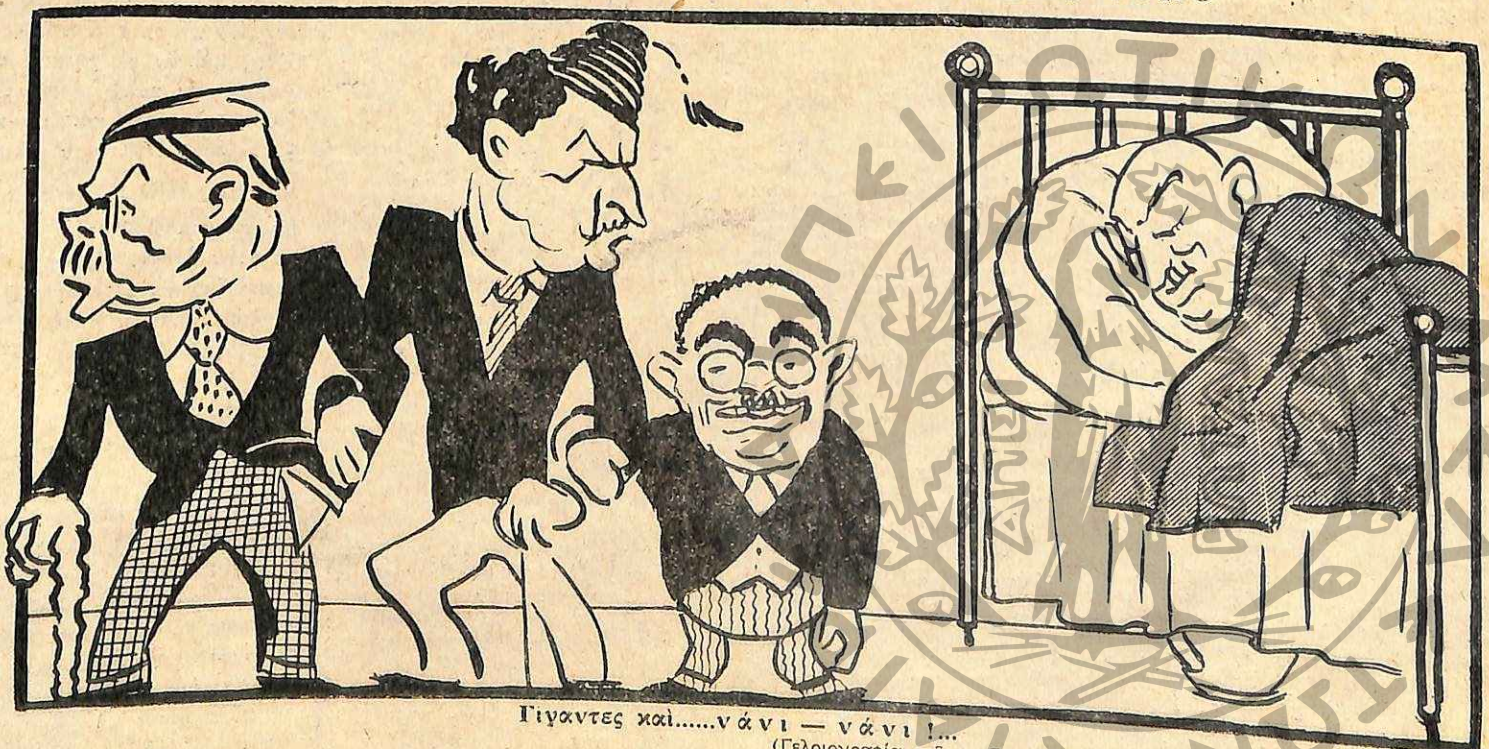
ΔΕΝ ΤΟ ΕΛΠΙΖΕ

Πηγαίνανε κάποτε δυὸ Ἀγ-
γλους νὰ τοὺς κρεμάσουν. Ὁ ἑ-
νας ἀπὸ αὐτοὺς ἄρχισε στὸ δρό-
μο νὰ κλαίῃ. Τότε ὁ σύντροφός
του γύρισε καὶ τοῦ εἶπε, μ' ἓναν
τόνο ἐσχάτης περιφρονησεως:
—Δὲν τὸ ἐλπίζα, καὶμένε, νὰ
εἶσαι τόσο...ἀνάξιος νὰ κρεμα-
σθῇς!...

Η ΣΑΤΥΡΑ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ."

Μαζὺ μὲ τίς ἄλλες ἐκλεκτὲς
σελίδες τῶν «Παναθηναίων», με-
ταφέραμε στὴν «Οἰκογένεια», ὡς
σὰς ὑποσχεθήκαμε, καὶ τὴν «Σα-
τυρικὴ Σελίδα». Στὴ σελίδα αὐ-
τὴ θὰ σατυρίζονται ΕΝΤΕΛΩΣ
ΑΚΑΚΩΣ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΠΟΛΙ-
ΤΙΚΟ ΧΡΩΜΑ, μὲ στίχους καὶ
γελοιογραφίες, ὅλα τὰ πολιτικά
ἀλλὰ καὶ τὰ κοινωνικά γεγονότα
τῆς ἐβδομάδος. Προσδοιοῦμε στὴ
δήλωσι αὐτῇ—τὴν περιττὴν ἄλ-
λωστε—πρὸς ἀποφυγὴν οἰασθῇ-
ποτε, καὶ τῆς ἐλαχίστης, παρε-
ξηγήσεως.

ΑΝ ΠΙΣΤΕΨΟΥΜΕ ΤΟΝ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΟΜΕΝΟ ΤΥΠΟ

Γίγαντες καὶ.....ν ἄνι — ν ἄνι!...

(Γελοιογραφία τοῦ κ. Γερ. Γρηγόρη)